

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Dvorského a přísedících Andrey Záhořákové a Svatavy Nováčkové v hlavním líčení konaném dne 19. dubna 2022

takto:

Obžalovaný

R.Č., narozený XXXXX v XXXXX, osoba samostatně výdělečně činná, trvale pobytem XXXXX, XXXXX, toho času bytem XXXXX, XXXXX, XXXXX,

je vinen, že

A) v době od března 2013 do října 2013 ve Zlíně nebo v Holešově, jako fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona, registrovaná pod IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, sám nebo prostřednictvím zmocněných osob objednával a odebíral na základě písemných a ústních smluv práce, materiál a jiná plnění, ačkoliv si byl vědom svých splatných závazků, které mu nedovolovaly plnit podmínky z těchto smluv, konkrétně:

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, objednal v období měsíců března 2013 a dubna 2013 dodávku a montáž elektroinstalace celkem za 130 798 Kč, přičemž vyúčtovanou cenu za provedení takto objednaného díla v termínu splatnosti neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu v celkové výši **130 798 Kč**, až s více než půlročním odstupem po splatnosti vyúčtované dlužné ceny dodatečně uhradil poškozené společnosti částku 83 329 Kč,

– u podnikatele **V.V.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, na základě tří objednávek ze dne 18. 3. 2013 objednal sádkartonářské a další stavební práce a stavební materiál celkem za 32 679 Kč, přičemž vyúčtovanou cenu za provedené práce v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozenému způsobil škodu v celkové výši **32 679 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, na základě cenové nabídky ze dne 15. 3. 2013 objednal dne 12. 5. 2013 dodání zámkové dlažby celkem za 190 151 Kč, přičemž vyúčtovanou cenu za dodaný materiál v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu v celkové výši **190 151 Kč**,

– u podnikatele **P.S.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, dne 25. 9. 2013 objednal provedení stavebních prací za 27 840 Kč, přičemž vyúčtovanou cenu za provedené práce v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozenému způsobil škodu ve výši **27 840 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, v období od 28. 3. 2013 do 13. 5. 2013 objednal provedení stavebních prací celkem za 139 888 Kč, přičemž vyúčtované ceny za provedené práce v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši **139 888 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, na základě Smlouvy o dílo č. 05/2013 ze dne 12. 6. 2013 objednal provedení stavebních prací celkem za 484 406 Kč, přičemž vyúčtované ceny za provedené práce v částce 286 950 Kč v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši **286 950 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, dne 31. 3. 2013 objednal dodávku a montáž izolačního materiálu za 30 000 Kč, přičemž vyúčtovanou cenu za dodaný materiál a provedené práce v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši **30 000 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, objednal v období od srpna 2013 do října 2013 dodávky stavebního materiálu celkem za 378 329 Kč, přičemž vyúčtované ceny za provedené dodávky materiálu v částce 308 643 Kč v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši **308 643 Kč**,

– u podnikatele **P.M.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, objednal v období od 10. 3. 2013 do 30. 4. 2013 provedení stavebních prací celkem za 324 805 Kč, přičemž vyúčtované ceny za provedené dodávky materiálu v částce 295 258 Kč v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši **295 258 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, objednal v období od 18. 3. 2013 do 5. 7. 2013 provedení stavebních prací celkem za 395 703 Kč, přičemž vyúčtované ceny za provedené práce v částce 375 971 Kč v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši **375 971 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, na základě Smlouvy o dílo č. A74844A ze dne 12. 4. 2013 a Smlouvy o dílo č. A75267A ze dne 17. 4. 2013 objednal dodávku a montáž plastových oken a dveří celkem za 50 939 Kč, přičemž vyúčtované ceny za provedené dílo v částce 50 939 Kč v termínu splatnosti neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši **50 939 Kč**, až s několikaměsíčním odstupem dodatečně uhradil poškozené společnosti částku ve výši 10 000 Kč,

– u podnikatele **M.O.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, dne 12. 5. 2013 objednal výrobu a montáž zábradlí a terasy za 127 379 Kč, přičemž vyúčtovanou cenu za provedené dílo v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozenému způsobil škodu ve výši **127 379 Kč**,

– u podnikatele **V.B.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, v květnu 2013 objednal opravu osobního motorového vozidla zn. BMW X5, RZ XXXXX, za 20 375 Kč, přičemž vyúčtovanou cenu za provedenou opravu v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozenému způsobil škodu ve výši **20 375 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, dne 16. 6. 2013 objednal dodávku a montáž chladicí techniky za 307 473 Kč, přičemž na úhradu této ceny zaplatil pouze zálohu ve výši 100 000 Kč před započítáním díla, následně vyúčtovanou cenu za provedenou dodávku a montáž v částce 207 473 Kč v termínu splatnosti ani později nezaplatil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši **207 473 Kč**,

– u podnikatele **S.H.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, blíže nezjištěného dne v období od května 2013 do července 2013 objednal dodávku malířských prací celkem za 53 847 Kč, přičemž vyúčtovanou cenu za provedené práce v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozenému způsobil škodu ve výši **53 847 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, v srpnu 2013 objednal provedení vodoinstalátérských prací včetně dodávky materiálu celkem za 245 733 Kč, přičemž vyúčtovanou cenu za provedené dílo v termínu splatnosti ani později neuhradil, čímž poškozené společnosti způsobil škodu ve výši **245 733 Kč**,

přitom v době uzavírání smluv a následného přijímání plnění podle nich výše uvedeným poškozeným dodavatelům neuvedl, že mu jeho ekonomická situace nedovolovala plnit přijímané finanční závazky ve sjednaných lhůtách, přitom sám neusiloval o to, aby přijímané finanční závazky vyrovnal, namísto toho plnění splatných závazků oddaloval sliby, které neplnil, čímž poškozeným způsobil škodu v celkové výši **2 523 924 Kč**,

B) v době od května 2013 do července 2013 ve Zlíně si zapůjčil od níže uvedených osob finanční prostředky, přestože si byl vědom své tíživé finanční situace a již existujících splatných závazků vůči dalším věřitelům, které mu nedovolovaly tyto finanční prostředky v dohodnutém termínu vrátit, když konkrétně:

– nejpozději dne 5. 6. 2013, na základě předchozí ústní dohody z května 2013, si od **P.Š.**, narozeného XXXXX, zapůjčil finanční hotovost ve výši 2 500 000 Kč oproti vystavení směnky se splatností dne 31. 3. 2014, a dále si od něj nejpozději dne 5. 7. 2013 zapůjčil finanční hotovost ve výši 200 000 Kč oproti vystavení směnky se splatností dne 5. 9. 2013, přičemž zapůjčené finanční prostředky ve lhůtách splatnosti ani později nevrátil, čímž poškozenému způsobil škodu ve výši **2 700 000 Kč**,

– dne 29. 6. 2013 si na základě písemné smlouvy o půjčce zapůjčil finanční prostředky ve výši 2 000 000 Kč od **M.B.**, narozeného XXXXX, které dne 8. 7. 2013 obdržel na bankovní účet č. XXXXX/ XXXXX a které měl vrátit do 30. 6. 2015, přičemž zapůjčené finanční prostředky ve lhůtě splatnosti půjčky ani později nevrátil, čímž poškozenému způsobil škodu ve výši **2 000 000 Kč**,

přítom v době uzavírání smluv o půjčce výše uvedeným poškozeným neuvedl, že mu jeho ekonomická situace nedovolovala vrátit poskytnuté půjčky ve sjednaných lhůtách, čímž poškozeným způsobil škodu v celkové výši **4 700 000 Kč**,

tedy

sebe obohatil tím, že zamlčel podstatné skutečnosti, a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

čímž spáchal

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody** v trvání **3 (tři) let**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **5 (pět) let**.

Naproti tomu se **obžalovaný R.Č.**, generálie shora,

podle § 226 písm. b) trestního řádu

zprošťuje

obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 16. 11. 2017, sp. zn. 3 KZV 17/2016,

podané pro skutky, jichž se měl obžalovaný dopustit tím, že

A) v době od 2. 4. 2012 do 1. 8. 2014 ve Zlíně nebo v Holešově, jako fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona, registrovaná pod IČO: XXXXX, se sídlem podnikání XXXXX, XXXXX, sám nebo prostřednictvím zmocněných osob objednával a odebíral na základě písemných a ústních smluv služby, stavební materiál a bytové či restaurační vybavení, ačkoliv si byl vědom svých splatných závazků, které mu nedovolovaly plnit podmínky z těchto smluv, konkrétně:

– u podnikatele **I.K.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, objednal podle cenové nabídky ze dne 2. 4. 2012 a dalších výrobu a dodání interiérového nábytku celkem za 731 059 Kč, za který uhradil pouze zálohy ve výši 462 983 Kč, zbylou část ceny díla v termínu splatnosti konečné faktury již neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu v celkové výši **268 232 Kč**,

– u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, objednal dle Smlouvy o dílo a kupní smlouvy ze dne 9. 3. 2012 dodávku a instalaci gastronomického vybavení celkem za 1 250 000 Kč, za které uhradil pouze zálohy ve výši 1 000 000 Kč, zbylou část ceny v termínu splatnosti konečné faktury již neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **250 000 Kč**,

– u podnikatele **Z.H.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, objednal podle smlouvy mandátní č. 201210 ze dne 1. 10. 2012, na základě cenových nabídek ze dne 9. 9. 2013 či jinak provedení technického a stavebního dozoru, činnost spojenou se založením družstva, dodávky a montáže systému podlahového topení pro byty, jakož i další práce a stavební materiál, celkem za 755 397 Kč, přičemž v termínu splatnosti ani jednu z 24 vystavených faktur neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu v celkové výši **755 397 Kč**,

– u podnikatele **J.T.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, v listopadu 2012 ústně objednal provedení renovace vrat za 33 000 Kč, za kterou uhradil pouze zálohovou platbu ve výši 10 000 Kč, doplatek vyúčtovaný dne 2. 5. 2013 v termínu splatnosti faktury již neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu ve výši **23 000 Kč**,

– u společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX (nyní podnikající pod firmou XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX), na základě objednávky ze dne 22. 11. 2012 objednal dodávku a montáž hliníkových požárních dveří za 180 000 Kč, přičemž uhradil pouze první fakturu vystavenou dne 5. 12. 2012 na 100 000 Kč, na druhou fakturu vystavenou dne 1. 3. 2013 na doplatek ve výši 40 000 Kč uhradil pouze 22 000 Kč, a poškozené společnosti tím způsobil škodu ve výši **18 000 Kč**,

– u společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, na základě smlouvy o dílo č. 21/2012 ze dne 23. 7. 2012 a smlouvy o dílo č. 25/2012 ze dne 1. 12. 2012 objednal dodávku a montáž podlahového vytápění a další stavební práce celkem za 4 930 058 Kč, přičemž 7 faktur vystavených na 2 035 420 Kč v termínu splatnosti neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **2 035 420 Kč**,

– u společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, XXXXX, na základě rámcové kupní smlouvy č. 2012/00034 ze dne 4. 12. 2012 objednal dodávku stavebního materiálu celkem za 52 818 Kč, přičemž ani jednu ze 2 vystavených faktur v termínu splatnosti neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **52 818 Kč**, až s několikaměsíčním odstupem ve třech splátkách dodatečně uhradil poškozené částku ve výši 28 533 Kč,

přítom o vyrovnání závazků z těchto obchodů nijak neusiloval, na upomínky reagoval výmluvami nebo nereagoval vůbec, později se pro poškozené stal nekontaktním, čímž jim způsobil škodu v souhrnné výši **3 402 867 Kč**,

B) jako fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona, registrovaná pod IČO: XXXXX, se sídlem podnikání XXXXX, XXXXX, vědom si své špatné finanční situace, uzavřel dne 29. 3. 2013 v Kroměříži, na ul. 1. máje, smlouvu o nájmu nebytových prostor s podnikatelem **Z.G.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, na základě které od něj později na svůj bankovní účet obdržel vratnou kauci, dvě platby nájemného a zálohy na služby spojené s pronájem nebytových prostor na adrese XXXXX, na pozemku parc. č. XXXXX, zapsaného na listu vlastnictví č. XXXXX u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště XXXXX, tedy celkem 401 640 Kč, přičemž již při podpisu smlouvy zamlčel i to, že Stavební úřad Městského úřadu v Prostějově pod sp. zn. SU/1692/2009-Bou dne 19. 8. 2009 vydal zákaz užívání předmětné stavby, po odstoupení poškozeného od smlouvy o nájmu nebytových prostor vrátil jen kauci ve výši 100 000 Kč, a tím poškozenému způsobil škodu ve výši **301 640 Kč**,

v nichž byly v podané obžalobě spatřovány dílčí útoky pokračujícího zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku,

neboť

tyto v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se **poškozený I.K.**, narozený XXXXX, trvale bytem XXXXX, okres Olomouc, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení bylo zjištěno, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného v odsuzující části výroku tohoto rozsudku.
2. Úvodem odůvodnění soud uvádí, že tento rozsudek byl vyhlášen poté, co byly předchozí rozsudky, vydané v této trestní věci ve dnech 14. 5. 2018, 8. 4. 2019 a 3. 12. 2020, k odvoláním státního zástupce odvolacím soudem zrušeny. V pořadí posledním usnesením ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 To 10/2021-5196, Vrchní soud v Olomouci rozhodl, že se rozsudek Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 3. 12. 2020, č. j. 61 T 7/2017-5135, kterým byl obžalovaný R.Č. podle § 226 písm. b) trestního řádu v plném rozsahu obžaloby zproštěn, částečně zrušuje ve zprošťujícím výroku pod bodem II. a výroku o náhradě škody, a věc se vrací soudu prvního stupně, aby učinil rozhodnutí nové. Současně Vrchní soud v Olomouci tímto rozhodnutím nařídil, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. V návaznosti na to tedy soud prvního stupně v odlišném složení senátu předloženou věc projednal a nově o ní rozhodl v rozsahu předmětu řízení, o němž doposud nebylo pravomocně rozhodnuto (tj. v rozsahu skutků vymezených v bodě II. obžaloby), a to při vázanosti právními názory a pokyny, jež odvolací soud vyslovil v jeho dřívějších rozhodnutích.
3. Z důvodu změny ve složení senátu soud za splnění podmínek podle § 219 odst. 3 věty druhé trestního řádu, tj. se souhlasem státního zástupce a obžalovaného, přečetl podstatný obsah protokolů o hlavním líčení, včetně v něm provedených důkazů, a to vyjma důkazu znaleckým posudkem Ing. Petra Janíčka, DiS, MBA, LL. M., kterýžto soud podle výslovného požadavku obžalovaného v hlavním líčení provedl opětovně. Nadto soud prvního stupně provedl i další důkazy, jež byly v intencích závazných pokynů odvolacího soudu potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí věci.
4. Z důkazů provedených soudem prvního stupně před vydáním usnesení Vrchního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 To 10/2021-5196 (tj. provedených před soudem prvního stupně v původním složení senátu), bylo zjištěno následující.
5. Obžalovaný **R.Č.** u hlavního líčení ve věci odmítl vypovídat. Následně byla přečtena jeho výpověď z přípravného řízení, kdy vypověděl, že půjčka od P.Č. byla účelová, jmenovaný věděl, že peníze budou dále půjčeny H.. H. navíc půjčil ze svého 22 mil. Kč. Pro tuto nezajištěnou investici z roku 2010 je podstatný popis investice v Holešově. V roce 2009 koupil tento dům za částku přesahující 14,5 mil. Kč, podle vypracovaného podnikatelského záměru mělo být v zadní části vybudováno 25 bytů, přední historická část budovy měla být zrekonstruována ke komerčnímu využití. Na začátku rekonstrukce v roce 2010 proinvestoval cca 13 mil. Kč z vlastních zdrojů, poté si od Komerční banky, a. s., půjčil 30 mil. Kč, tzn., že do tohoto projektu bylo investováno asi 57 mil. Kč. Nové byty v centru Holešova byly prodejné za částku mezi 1,5 a 3,5 mil. Kč, což samo o sobě mělo investici vrátit. Komerční prostory měly zaplatit úroky z bankovních úvěrů a ve zbytku by představovaly zisk z celé akce. Smlouvu o dílo uzavřel s B.K. a jeho stavební společností

XXXXX. Ten se mu i ve smlouvě zavázal, že vše postaví za 30 mil. Kč. Dnes už ví, že to nebyla tak úplně pravda, rozdíl byl právě v jím proinvestovaných 13 mil. Kč, navíc do kolaudace tam bude nutné ještě nějaké peníze investovat. Na konci roku 2013 vyřizoval úvěr u XXXXX, a. s., která zároveň měla zaplatit úvěr u Komerční banky, a. s., konkurs vše zmařil. V témže roce vyřizoval také vytvoření družstva vlastníků jednotek domu v Holešově, členy měli být jeho tehdejší věřitelé D., S. nebo H.. Jejich pohledávky by byly kryté vlastnictvím rozestavěných bytů, i toto bylo ukončeno konkursem. Pokud jde o úvěr u Komerční banky, a. s., splaceno bylo 10 mil. Kč. V roce 2011 asi za 10 mil. Kč koupil dům na třídě 2. května ve Zlíně. Do jeho rekonstrukce postupně investoval 10 mil. Kč, dalších 15 mil. Kč zaplatil za technologii, interiér a vybavení. Část prostředků byla jeho, část O. Š. a investorů z jeho okruhu, asi 12,5 mil. Kč bylo získáno úvěrem u České spořitelny, a. s. Po zprovoznění pivovaru se mělo vlastnické právo částečně převést na O. Š., což by se započítalo proti jeho půjčkám. České spořitelně, a. s., bylo uhrazeno přibližně 3,5 mil. Kč. Jeho dalším majetkem byl dům ve Zlíně v hodnotě cca 10 mil. Kč, byt ve Zlíně v hodnotě 3 mil. Kč, byt v Čeladné v hodnotě cca 4,8 mil. Kč, nemovitost v Prostějově v hodnotě cca 13 mil. Kč a investice cca 10 mil. Kč do developerského projektu v Chorvatsku. Holešov měl hodnotu cca 40 mil. Kč, dluh vůči Komerční bance, a. s. činil 20 mil. Kč. Pivovar měl hodnotu 35 mil. Kč, bance se dlužilo 10 mil. Kč. Investoval také cca 8 mil. Kč do francouzského vína, za které v roce 2013 obdržel 5,5 mil. Kč, tyto peníze chtěl použít na uspokojení věřitelů z pivovaru, avšak zadržela si je Komerční banka, a. s. Byl domluven se slovenskými investory, že do pivovaru majetkově vstoupí, další chtěli vstoupit i do jeho projektu v Chorvatsku. Podle obžalovaného jeho majetek výrazně převyšoval jeho závazky. Pokud jde o jednotlivé závazky, uvedl následující. Paní S. zaplatil pouze 300 tis. Kč, protože nesplnila vše, co slibovala, a její požadavek byl zcela nepřiměřený. Pan B. měl svoji pohledávku krytou zástavou k rozestavěnému bytu v Holešově, nakonec obdržel 80 % své pohledávky zpět, kdyby ji neprodal, mohl dostat i více. Osoby zúčastněné na stavbách v Holešově a ve Zlíně měly být zaplacený z prodeje jeho podílu v pivovaru, později kvůli nim prodal sbírku francouzského vína, po zabavení utržených peněz Komerční bankou, a. s., jednal o prodeji bytu v Čeladné. Pan Š. věděl, že své peníze dostane až po prodeji pivovaru a ani teď se necítí poškozen. Půjčka pana B. byla splatná až v roce 2015 a navíc, protože byli přátelé a spolupracovníci, měl o jeho finančních problémech povědomí. V roce 2013 jednal o prodeji bytu v Čeladné s pány M. a Š.. Malíř H. své dílo ani nedokončil, nic nepředal, v civilním sporu by neměl šanci svou pohledávku vymoci. Podle obžalovaného není pravdou, že by se svým věřitelům vyhýbal. I přesto, že většinu prací v roce 2013 objednával pan H., i když k tomu již nebyl oprávněn, věřitelům dluh písemně uznal, aby tak vylepšil jejich pozice. Mohl vymýšlet různé reklamace, zapírat ústní smlouvy, ale nic takového neudělal. Jeho úsilí o zaplacení dluhů ze stavebních prací bylo velké, chtěl si např. vzít úvěr u XXXXX, a. s., a vytvořit z Holešova bytové družstvo. Kdyby chtěl někoho podvést, mohl od začátku podnikat jako právnická osoba, jako fyzická osoba naopak ručil celým svým velkým majetkem. Ještě na prvním soudním jednání před prohlášením konkursu nabízel těmto stavebním firmám, aby vzaly své návrhy zpět, že se prodá byt v Čeladné a jejich pohledávky budou z větší části zaplacený. Jeho nabídka byla tehdy odmítnuta, až když tito věřitelé zjistili, jak u nás funguje insolvence, prodali své pohledávky obchodníkům s pohledávkami a teď se hrozně diví. Na začátku totiž uvěřili fámě, že v USA vydělal přes 200 mil. Kč a že polovinu má ještě někde ulitou. Takovou částku skutečně vydělal, ale před zdaněním, které činilo až 50 %, a v USA měl samozřejmě i výdaje. Kdyby prodal byt v Čeladné a dokončený pivovar ve Zlíně a kdyby získal zpět investovanou částku v Chorvatsku, vše by v klidu zaplatil. Obrovským paradoxem je, že ho věřitelé poslali do konkursu v domnění, že dostanou zaplacenou 100 % svých pohledávek, a kdyby se v konkursu majetek skutečně prodával za tržní ceny, určitě by tyto částky dostali. Autoři insolvenčního zákona však s těmito výjimečnými situacemi vůbec nepočítali, v České republice je insolvence v prvé řadě nástrojem, jak odepsat pohledávky z účetnictví. Kdyby neskončil v konkursu nebo kdyby bylo cílem konkursu prodat majetek za co nejvyšší cenu, své dluhy by zaplatil. Navíc byl od momentu prohlášení konkursu vydán na pospas konkursnímu správci a mohl jako důkazy předkládat pouze jakési fragmenty dokumentů, které objevil ve svém počítači. Obžalovaný ke svému vyjádření

předložil dokumenty z civilního sporu vedeného s paní S., dokumenty týkající se mandátní smlouvy s panem Havlem (údajně ukončené k poslednímu dni roku 2012), dopis ze dne 9. 12. 2013 (mající dokládat jeho snahu o dohodu se stavebními firmami), e-mailovou korespondenci s XXXXX, a. s., a vyjádření jeho věřitelů k případné náhradě škody v tomto trestním řízení.

6. Obžalovaný následně označil tuto výpověď za pravdivou a setrval na této výpovědi. Dále dodal, že veškeré případy, které jsou uvedeny v obžalobě, nebyly spáchány v podvodném úmyslu. Nikdy nechtěl nikoho podvést nebo způsobit jakoukoliv škodu. Jeho majetek v době vyhlášení insolvence byl mnohonásobně vyšší než jeho pohledávky, kdyby nebyla vyhlášena insolvence, bez výraznějších problémů by byl schopen všechny dluhy uhradit. Obžalovaný se označil za osobu bez právního a ekonomického vzdělání, což bylo příčinou jeho problémů. Dále poukazoval na insolvenční řízení, kdy pivovar byl vydražen za 7 000 000 Kč, v dražbě byl jen jediný zájemce, což souvisí se samotným nařízením dražby, a hodnota pivovaru, včetně technologií, byla podle obžalovaného ve výši asi 35 000 000 Kč. Jenom budova pivovaru před rekonstrukcí byla zakoupena za 10 500 000 Kč. V rámci prvního insolvenčního řízení bylo věřitelům nabídnuto prodání bytu v Čeladné, což však po poradě s právními zástupci věřitelé odmítli, protože žili v domnění převodu finančních prostředků obžalovaného z Ameriky, kdy se ale jednalo jen o fámou. Obžalovaný měl v rámci insolvenčního řízení i snahu pokračovat v provozování pivovaru; pokud by pivovar mohl reálně fungovat, z výdělků by byly hrazeny závazky. Obžalovaný zdůraznil absenci jakéhokoliv podvodného úmyslu. Tato skutečnost je zřejmá i z podnikání obžalovaného jako fyzické osoby, takže kdyby chtěl někoho podvést, založil by s. r. o. a neručil by svým osobním majetkem jako fyzická osoba. Podle obžalovaného, pokud by nebyla vyhlášena insolvence, veškeré pohledávky by byly již dávno uhrazeny. Samotnou insolvenční, kterou vedl JUDr. Jaroslav Brož, považuje za naprosto neprofesionální a majetek v rámci insolvenčního řízení mizí.
7. Svědek **Z.H.** ve své výpovědi (č. l. 4495-4497) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Stejně jako ostatní poškození, popsal okolnosti vzniku své pohledávky, jeho vědomosti o způsobu podnikání obžalovaného jsou však širší. Uvedl, že jejich rodiny se znají ze sportovních aktivit a že v minulosti organizoval stavbu jeho rodinného domu. Na jaře 2012 ho obžalovaný požádal, aby mu pomohl dotáhnout jeho stavby v Holešově a Zlíně. Nejdříve bylo nutné vyřešit velké spory s generálním dodavatelem – společností XXXXX zastupovanou panem K.. Potom zorganizoval dílčí stavební práce a podklady pro smlouvy na úrovni nezávislých dodavatelů, obžalovanému zařídil i dotaci ve výši 3 mil. Kč v rámci programu Zelená úsporám. Práce pokračovaly na obou stavbách až do kolaudace, ve Zlíně se podařilo objekt zprovoznit, v Holešově se to zadrželo kvůli nedostatku financí, dodavatelské firmy již nechtěly nastoupit nebo požadovaly platby předem. Došlo k tomu někdy ve 3. čtvrtletí roku 2013, ještě se mu podařilo zprovoznit nájemní prostory pro pekárnu, lékárnou už nedotáhl. Došlo k prvním sporům mezi obžalovaným a dodavateli, kterým nebyly práce uhrazeny. Protože se s těmito firmami znal, byly ochotny přistoupit i na splátkové kalendáře v trvání tří až pěti let. Mrzelo ho, když to obžalovaný někdy v prosinci 2013 odmítl, jemu samotnému to způsobilo problémy, ztratil u těchto firem dobré jméno. Pro obžalovaného svědek vykonával přípravnou a koordinační činnost, včetně zpracování dokumentace, a technický a stavební dozor. Vše prováděl na základě mandátní smlouvy uzavřené dne 1. 10. 2012. Za svoji činnost obžalovanému vystavoval měsíční fakturace, činnosti mimo tento rámec byly pak fakturovány samostatně. Pokud to bylo možné, připravil poptávkové řízení, z finálního výběru dvou až tří firem si dodavatele vybíral obžalovaný, on také pak vystavoval objednávky a podepisoval s nimi smlouvy. Donutil obžalovaného, aby začal vést přesnou evidenci objednávek a smluv, neboť do té doby nebyla fakturace podložena. Za tuto činnost mu obžalovaný platil až do července 2013. Následné zastavení plateb obžalovaný zdůvodňoval tím, že čeká na finance, další jeho představa byla, že bude splácet ze zisků pivovaru. U obžalovaného pracoval do konce roku 2013, asi začátkem roku 2014 od něj obdržel ukončení mandátní smlouvy. Obžalovaný již v roce 2012 potřeboval k dostavbě obou nemovitostí získat dotaci, chtěl také minimalizovat objem nákladů, neměl však žádnou

představu, kolik ještě ho bude výstavba nemovitostí stát. V Holešově do té doby profinancoval přes 40 mil. Kč, což byla reálná cena celé stavby, z níž se pak zpětně dopočítala částka potřebná na dostavbu nemovitostí jak v Holešově, tak ve Zlíně. Svědkovi nebylo známo, že obžalovaný měl na začátku jejich obchodní spolupráce nesplacené dřívější závazky, že si půjčoval finanční prostředky v řádu milionů korun, a že prováděl ztrátové investice. Až někdy v polovině roku 2013 vyšlo najevo, že nemá dostatek finančních prostředků na proplácení faktur. Kdyby hned na začátku věděl, že nemá finanční prostředky na dokončení staveb, celou investici by mu rozmluvil. Práce provedené na stavbách svědek osobně kontroloval, když odsouhlasil jejich soupis, mohl dodavatel vystavit fakturu a měl nárok na její proplácení. Soupis provedených prací dostával i obžalovaný. Pokud obžalovanému sám fakturoval dodávky, montáže a stavební práce, bylo to až v době, kdy obžalovaný neplatil svým dodavatelům. Chtěl mu pomoci dokončit stavbu v Holešově, aby získal dotaci, proto dodavatelům platil sám a sám pak tyto práce obžalovanému fakturoval. Dohoda byla taková, že tyto faktury budou proplaceny až z očekávaných dotací, žádnou z nich obžalovaný nerozporoval. Ani tento svědek nemá informace, že by obžalovaný činil kroky k prodeji některé ze svých nemovitostí, aby mohl z výtěžku uspokojit své závazky.

8. U hlavního líčení k dotazům dále uvedl, že firmy vystavovaly faktury teprve po předání prací v rámci podpisů zjišťovacího protokolu a soupisu provedených prací. Tento doklad neexistuje u firmy XXXXX, která odmítla jakýmkoliv způsobem předávat podklady k dodaným pracím svědkovi. Část prací od firmy XXXXX byla provedena, ale svědek nemůže potvrdit, zda jsou fakturace oprávněné a doklady by měl řádně předložit dodavatel K.Š.. Pokud se týká finančních problémů obžalovaného, obžalovaný s ním v tomto směru hovořil někdy v létě 2013. Obžalovaný i svědek předpokládali splacení dluhů ze zisku, který by vznikl při provozu pivovaru ve Zlíně. Dlužníci byli svolní souhlasit se splátkovým kalendářem; obžalovaný byl však v tomto směru nečinný. V době, kdy svědek s obžalovaným uzavíral smlouvu na vlastní činnost, tak o žádných finančních problémech obžalovaného nevěděl, ani nebyly známy. Poté, co svědek začal kontrolovat jednotlivé práce, tak zjistil, že je nutno ukončit smlouvu s firmou XXXXX, protože bylo placeno nekontrolovatelně a podle jeho názoru nebyly provedeny všechny práce, které byly firmě zaplacený. Poté, co se obžalovaný dostal do finančních problémů, tak svědek slyšel o možnosti uhrazení dluhů z peněz, které mají být v Americe, ale tuto skutečnost neslyšel od obžalovaného, ale z jiných zdrojů, které si teď přesně nepamatuje. Svědek později prodal svoji pohledávku za 100 000 Kč. Podle názoru svědka byly pohledávky skupovány za relativně nízkou cenu v úmyslu dostat se přes tyto pohledávky k pivovaru za nízkou cenu. Svědek měl o finanční situaci obžalovaného jen obecný přehled. Věděl o nemovitém majetku obžalovaného v Prostějově, ve Zlíně, v Holešově, o rodinném domě a bytu v Čeladné, o závazcích vůči bankám ve výši okolo 20 – 25 mil. Kč, o půjčce od Č., případně o nějakých půjčkách ze Vsetína, ale např. co se týče peněz pro H., nic bližšího svědek nevěděl. S obžalovaným se o celkové výši půjček nebavili. Svědek pro obžalovaného pracoval přibližně od srpna 2012 do prosince 2013, následně v lednu 2014 písemně obdržel výpověď a v rámci své vlastní iniciativy, aby mohla být tzv. dotažena dotace „zelená k úsporám“ z vlastních finančních prostředků investoval do stavby domu v Holešově. Dostavba byla realizovatelná při investici přibližně 7 000 000 Kč a přibližně polovina byla relativně jednoduše dosažitelná z dotací. Svědek také vypomáhal při jednání s XXXXX, která byla ochotna poskytnout peníze na nově založené družstvo v rámci bytů v domě v Holešově. S obžalovaným byl domluven, že po poskytnutí dotace na dům v Holešově mu budou veškeré dlužné peníze uhrazeny. Svědek se dále vyjádřil k dotazu obžalovaného a potvrdil jeho verzi o vytvoření fámy peněz z USA od samotných věřitelů. Obžalovaný toliko hovořil o vyřizování zajištění peněz pro uhrazení dluhů.
9. Svědek **P.Č.** (č. l. 4499-4500) vypovídal shodně jako v přípravném řízení. Uvedl, že obžalovaný ho požádal o půjčku v říjnu 2009, měl mít rozjednané nějaké věci a neměl na ně likvidní peníze. Sled dalších událostí si nepamatuje, ještě v roce 2009 mu však půjčil částku ve výši 7 mil. Kč, mělo se jednat o krátkodobou půjčku na několik měsíců, písemná smlouva uzavřena nebyla. Protože mu

peníze nevracel, vystavil mu k datu 6. 4. 2010 směnku na částku ve výši 7 420 000 Kč se splatností dne 31. 12. 2011. Peníze obžalovanému převedl na bankovní účet vedený u Komerční banky, a. s., jednalo se o výdělky z hokeje. Na splatnosti směnky se dohodli, obžalovaný sliboval, že mu peníze vrátí, jakmile bude moci. Věděl o tom, že vlastní nějaké nemovitosti a že nějaké peníze vydělal hokejem, dobu splatnosti směnky tedy nějak zvlášť neřešil. Další oddalování termínu obžalovaný zdůvodňoval tím, že jeho peníze investoval a že mu je v té době vrátit nemůže. Svědkovi nebylo známo, že by měl obžalovaný nějaké finanční problémy, věděl o jeho rozdělených projektech, ale nic o úspěšnosti či neúspěšnosti jeho podnikání. Obžalovaný se mu s ničím nesvěřoval, neví tedy ani to, na co konkrétně jeho peníze použil. Nějakou část finančních prostředků měl půjčit H., nic bližšího se však nedozvěděl. Do současnosti mu obžalovaný nevyplatil ani sjednanou provizi, stále mu tedy dluží částku 7 420 000 Kč, se kterou se přihlásil do insolvenčního řízení. Ani tento svědek se nedomnívá, že by si od něj obžalovaný půjčoval peníze s vědomím, že mu je už nikdy nevrátí.

10. U hlavního líčení pak na dotaz soudu uvedl, že věděl o předání svých peněz H.. Obžalovaný Č. byl však garantem zapůjčení těchto peněz a podle názoru svědka obžalovaný jej nechtěl podvést, takže svědek se necítí být podveden, i když o finanční prostředky přišel.
11. Svědkyně **V.H.** (č. l. 4500-4501) ve své výpovědi uváděla skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Potvrdila, že byla zaměstnancem společnosti XXXXX. Někdy v roce 2013, obžalovanému sama nabídla půjčku finančních prostředků na dostavbu pivovaru, domluvili se na částce 2 000 000 Kč. Tyto finanční prostředky si půjčila u Českomoravské stavební spořitelny, která je v únoru nebo v březnu 2013 vyplatila přímo na účet obžalovaného. S obžalovaným uzavřela smlouvu o splácení této půjčky, nechtěla ji však blíže specifikovat. Protože vůči obžalovanému bylo zahájeno insolvenční řízení, nemůže jí nyní půjčku splácet. Se svou pohledávkou se k insolvenčnímu řízení připojila, jednáním obžalovaného se necítí být podvedena.
12. K dotazům u hlavního líčení svědkyně uvedla, že obžalovaný se snažil dokončit pivovar, aby z výnosů mohl hradit své závazky. Sama svědkyně obžalovanému zapůjčila na dokončení pivovaru 2 000 000 Kč a peníze byly použity na úhradu dluhů u dodavatelů prací na pivovaru. Podle svědkyně obžalovaný nikoho nechtěl poškodit a věřil v uhrazení dluhů v rámci zisku z pivovaru. Při hrazení dluhů obžalovaný prodal i svůj automobil BMW. Sama svědkyně následně svou pohledávku prodala firmě XXXXX za částku 400 000 Kč. Svědkyně v době rozhodné byla asistentkou obžalovaného, takže s jeho svolením objednávala i zboží nebo materiál. Jednala také s věřiteli. Podle názoru svědkyně hodnota pivovaru byla určitě vyšší, než 30 000 000 Kč, ale pivovar v době insolvenčního řízení nebyl zabezpečen a byl následně vykraden. Podle svědkyně by půjčky byly vráceny z chodu pivovaru, resp. z jeho zisku, protože již v rámci zkušebního provozu byl pivovar ziskový a při takových investicích běžně bývá ziskovost okolo 30 %. Podle svědkyně obžalovaný nikdy nehovořil o převodu peněz z Ameriky, jenom doufal ve vrácení peněz od H..
13. Svědek **T.G.** (č. l. 4502) uváděl u hlavního líčení skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Potvrdil spolupráci s obžalovaným. Je ředitelem společnosti XXXXX, která obžalovanému asi od roku 2000 poskytovala daňové a účetní poradenství. Smlouva byla uzavřena jen ústně, provedené výkony obžalovanému fakturovali měsíčně. Problémy s úhradami faktur nastaly asi až v polovině roku 2013, věděli však o jeho rozjetých zakázkách a věřili mu, že po jejich dokončení jim faktury uhradí přednostně. První neuhrazená faktura byla splatná dne 10. 6. 2013, celkem neuhradil 15 faktur na celkovou částku 36 330 Kč, tyto pohledávky budou uplatňovat pouze v rámci insolvenčního řízení.
14. K dotazům při hlavním líčení dále uváděl, že spolupráce s obžalovaným skončila z důvodu vlivu určitých osob na obžalovaného, konkrétně označil B.. Po dobu spolupráce byla pro obžalovaného

zpracovávána daňová přiznání a účetnictví, podle názoru svědka zcela řádně a v souladu se zákonem o účetnictví. O dluzích obžalovaného svědek nevěděl a obžalovaný po svědkovi půjčku nechtěl. Co se týče zkušebního provozu pivovaru ve Zlíně, pak v rámci zkušebního provozu pivovar nebyl ziskový, ale tato skutečnost byla zapříčiněna vysokými odpisy za technologie. Bez těchto odpisů by zlínský pivovar obžalovaného byl ziskový. Svědek následně v rámci příslibu u hlavního líčení soudu zaslal veškeré účetnictví, které měl k dispozici.

15. Svědek **M.M.** (č. l. 4502-4503) ve své výpovědi uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Potvrdil, že se s obžalovaným zná, byl jedním z hlavních sponzorů vsetínského hokeje. Ví také o jeho problémech, že přišel o mnoho peněz, které vydělal při svých angažmá v zámoří i ve Vsetíně. Někdy v průběhu roku 2013 mu chtěl pomoci tím, že by odkoupil nějaké jeho nemovitosti, což by mu narovnal cash-flow vůči dodavatelům a umožnilo dokončit některé jeho projekty. Nejprve to byl jeho byt v Čeladné, který chtěl odkoupit za cenu kolem 4 000 000 Kč. Druhou nemovitostí byl kompletně zařízený pivovar ve Zlíně, v tomto případě chtěl se svými známými utvořit konsorcium, v němž by každý přispěl 5 000 000 Kč, kupní cena tohoto pivovaru byla okolo 30 000 000 Kč. I v tomto případě mu byla předložena dokumentace, včetně nabývacích dokladů a znaleckých posudků. Společně s ním se měli projektu účastnit O. Š., V.V., P.B. a další dvě osoby, na které si již nevzpomíná. Cena nemovitostí se jim zdála příznivá, proto je chtěli koupit a pivovar dále provozovat. K celé transakci nakonec nedošlo, protože obžalovaný spadl do insolvenčního řízení a nemovitosti již nebylo možno odkoupit. O pivovar se nadále zajímal, insolvenční správce jim však neumožnil zúčastnit se jeho dražby. Konečná cena z dražby 7 700 000 Kč se mu zdá velmi nízká, chtěli za něj dát čtyřnásobek. Nyní už o pivovar nemají zájem, nejednají ani s obžalovaným, ani s insolvenčním správcem. Pokud jde o byt v Čeladné, veškerá jednání s obžalovaným probíhala v rovině ústní, listiny by se sepisovaly až v okamžiku jeho prodeje. O zástavním právu k tomuto bytu nevěděl, je však přesvědčen, že by bylo vyřešeno po sepsání kupní smlouvy a uhrazení kupní ceny. Podle tohoto svědka je obžalovaný dobrý člověk, bývalý vynikající sportovec, ale špatný podnikatel a obchodník. Všechny jeho peníze skončily u lidí, kteří mu v podnikání radili.
16. Svědek dále k dotazům u hlavního líčení uvedl, že s obžalovaným on a jeho společníci, a to pan Š., B., V. (bývalý hokejista), na další si již nevzpomene, ale bylo jich celkem šest, dojednávávali odkup majetku obžalovaného – pivovaru ve Zlíně za částku 30 000 000 Kč. Na dostavbu bylo třeba doinvestovat přibližně 2 až 3 miliony, následně by pivovar byl v provozu s velmi dobrým výnosem. Akce se zastavila, protože obžalovaný spadl do insolvenčního řízení a nemohl nakládat s majetkem. Pro svědka byl následně pivovar nepochopitelně prodán za částku okolo 7 milionů korun. Koho napadlo pivovar koupit, svědek neví, jemu tuto možnost sdělil B.. Určitý zájem na koupi pivovaru v dražbě byl, ale s ohledem na jednání insolvenčního správce to nebylo možné. Zda se někdo ze společníků angažoval v insolvenčním řízení, svědek neví.
17. Svědek **M. B.** mladší ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4501) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Uvedl, že s obžalovaným se zná přes 13 let, poznali se při své sportovní činnosti. Někdy v polovině roku 2013 ho oslovil se žádostí o půjčení finančních prostředků na dostavbu pivovaru ve Zlíně, potřeboval 2 000 000 Kč. O jeho podnikání nic nevěděl, jeho ekonomickou situaci neznal, s půjčkou souhlasil kvůli jejich známosti. Dne 29. 6. 2013 byla sepsána písemná smlouva, v níž bylo sjednáno datum splatnosti ke dni 30. 6. 2015 a 10 % úrok. Částku 2 000 000 Kč obžalovanému převedl ze svého účtu ve dvou platbách dne 2. 7. 2014, jednalo se o výtěžky z podnikatelské činnosti. K datu splatnosti mu obžalovaný půjčku nevrátil a nesplatil mu žádný úrok. Následně z veřejně dostupných zdrojů zjistil, že se dostal do finanční tísně a že vůči němu bylo zahájeno insolvenční řízení. Protože se v té době pohyboval převážně v zahraničí, k vyřizování této záležitosti vystavil plnou moc svému otci M. B. a ten pak také jeho pohledávku přihlásil. Neví nic o tom, že by jeho pohledávka byla v rámci insolvenčního řízení jakkoliv zpochybňována, nakonec ji však prodal společnosti XXXXX, za částku 1 000 000 Kč. Peníze z

půjčky mu chybí, jednáním obžalovaného se cítí poškozen. Před poskytnutím půjčky nevěděl o jeho dřívějších nesplacených závazcích a ztrátových investicích, obžalovaný neuváděl, že by z důvodu své tíživé finanční situace nebyl schopen termín splatnosti půjčky dodržet. Svědkovi rovněž není známo, že by obžalovaný prováděl kroky k prodeji některé ze svých nemovitostí, aby z výtěžku mohl své závazky uspokojit.

18. U hlavního líčení k dotazům dále uváděl, že obžalovaný před půjčkou nehovořil o své finanční situaci, jenom konstatoval nedostatek hotovosti. Do počátku insolvenčního řízení se jej svědek nesnažil kontaktovat; ve věci dluhu pak udělil svému otci plnou moc. O podnikatelských aktivitách obžalovaného nic bližšího nevěděl. Bylo mu řečeno o nutnosti zprovoznit pivovar ve Zlíně.
19. Svědek **V.V.** (č. l. 471-474) uvedl, že na stavbě budovy v Holešově pracoval nejprve na základě kontaktu s panem F. pro firmu XXXXX v roce 2011 a hrubá stavba byla postavena někdy koncem prosince 2011. Za tuto práci pak nedostal řádně od společnosti XXXXX zaplacení, ale vyhrál soudní spor týkající se plateb. Již v této době na stavbě viděl na kontrolách obžalovaného R. Č.. V roce 2012 se s obžalovaným v rámci zprostředkování přes H. domluvili na pokračování stavebních prací ze strany svědka, který pracoval jako OSVČ. Jednalo se o sádkartonové práce a jiné drobné stavební práce, které prováděl od listopadu 2012 a v prosinci 2012, kdy práce byly odsouhlaseny. Práce chtěl svědek předat H. k odsouhlasení a H. se do Holešova nikdy nedostavil v tomto období. Následně proto začal jezdit svědek za investorem - obžalovaným Č. a přes sekretářku mu předal faktury, kdy k předání došlo v první polovině roku 2013. Nedošlo však k proplacení faktur, přestože práce byly řádně provedeny a objednávka byla odsouhlasena i od H.. Nebyly tak uhrazeny práce za listopad a prosinec 2012 v celkové výši 32 679 Kč. Svědek uvedl, že obžalovaný nikdy nezmiňoval svoji tíživou finanční situaci a s ohledem na minulost obžalovaného svědek předpokládal jeho solventnost. V rámci neplacení faktur nebylo jednání o prodloužení splatnosti a svědek ani neví o prodeji případných nemovitostí obžalovaného, aby mohl uhradit své pohledávky. V předcházejícím období za práce obžalovaný uhradil přibližně 100 000 Kč, a to koncem roku 2012. Částka, se kterou se svědek připojil k adheznímu řízení, je částkou, která nebyla uhrazena.
20. Svědek **P.S.** (č. l. 644-648) uvedl, že prostřednictvím svého kamaráda byl kontaktován v druhé polovině roku 2012 V.H. ohledně stavebních prací v budově pivovaru ve Zlíně a na následné schůzce za osobní účasti obžalovaného Č. a Z.H. jako stavebního dozoru, byla domluvena spolupráce. Při této schůzce byl rovněž přítomen poškozený Š. a poškozený Š. a bylo sděleno, že předcházející dodavatel měl nějakým způsobem obžalovaného Č. podvést. Stavební práce v pivovaru začal svědek jako OSVČ provádět k datu 21. 10. 2012 a tyto práce z roku 2012 byly řádně uhrazeny. Následně byly prováděny práce v oboru elektro-vodo-topo a další práce svědek počal provádět v únoru 2013. Po dokončení pak vyhotovil fakturu dne 24. 4. 2013 na částku 206 286 Kč, ze které bylo zaplacení 50 000 Kč, dále fakturu ze dne 22. 5. 2013 na částku 7 234 Kč a fakturu z 22. 6. 2013 na částku 322 312 Kč. Poslední faktura ze dne 27. 9. 2013 byla na částku 27 840 Kč. Jednalo se vždy o provedení prací a materiál, který byl řádně dodán a práce řádně provedeny. Při neplacení faktur obžalovaný i stavební dozor H. prosili, aby byly další práce provedeny, že veškeré finanční závazky budou ze strany obžalovaného uhrazeny. Začátkem roku 2014 pak na setkání s obžalovaným, kterého se zúčastnili i poškození Š., Š. a D., bylo přislíbeno ze strany obžalovaného postupné splácení finančních pohledávek. Později byl podán návrh na insolvenční řízení R. Č. a poškozený se přihlásil se svojí pohledávkou ve výši 513 672 Kč. Následně bylo svědkovi nabídnuto odkoupení pohledávky a svědek prodal pohledávku za částku 151 000 Kč. Svědek zdůraznil, že pokud by věděl o finančních problémech obžalovaného, které mu nebyly sděleny, pak by práce neprováděl. Veškeré dodávky byly řádně odsouhlaseny od H. a i ze strany obžalovaného byly dodávky odsouhlaseny. I v průběhu neplacení faktur obžalovaný sám, případně prostřednictvím H. sliboval zaplacení pohledávek. Celkově tak poškozenému vznikla jednáním obžalovaného škoda ve výši 362 672 Kč, a to po odečtení částky, kterou obdržel za zaplacení prodané pohledávky. Výpověď

svědka je pak potvrzována listinnými důkazy, především fakturami, smlouvami, připojením se k insolvenčnímu řízení apod.

21. Svědek **I.K.** ve své výpovědi v přípravném řízení, která u hlavního líčení byla se souhlasem procesních stran čtena, uvedl okolnosti týkající se dodávek činností pro obžalovaného, který v době uzavírání smluv se nezmínil o nedostatku finanční hotovosti, případně nemožnosti zaplatit své závazky v době, jak bylo dohodnuto. Obžalovaný podle svědka nečinil ani následně žádné kroky, které by směřovaly k uhrazení jeho závazků.
22. Svědek **Z.G.** (č. l. 953-959) ve své výpovědi uvedl, že dne 29. 3. 2013 uzavřel za přítomnosti své manželky T.G. a asistentky obžalovaného R. Č. paní H. s R. Č. smlouvu o nájmu nebytových prostor v objektu Prostějov, XXXXX, za účelem provozu Sanatoria pro pacienty s Alzheimerovou chorobou a jinými typy demencí a provozování restaurace se smluvním vztahem na dobu nejméně pěti let. Současně na účet obžalovaného uhradil částku 401 640 Kč, přičemž ze strany realitního makléře i ze strany obžalovaného R. Č. bylo svědkovi sděleno, že objekt je ihned připraven pro provoz tak, jak bylo inzerováno. Následně po převzetí prostor nájmu zde učinil drobné úpravy v hodnotě 61 172 Kč a současně vyřizoval formalities pro zahájení provozu. V této fázi, tedy v květnu - červnu roku 2013, byl kontaktován ze strany Hasičského záchranného sboru v Prostějově, kde mu bylo řečeno, že na objekt je vydáno platné rozhodnutí se zákazem užívání stavby v rámci Rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově, č. j. PVMU 115116/2009, které nabylo právní moci dne 30. 9. 2009. O rozhodnutí informoval obžalovaného, který byl nejprve rozezlen, že takové Rozhodnutí získal, následně sdělil svoji údajnou neznalost o tomto rozhodnutí a svědek odstoupil, s ohledem na nemožnost provozu, od smlouvy. Následovala jednání o finančním vyrovnání. Obžalovaný z finančních prostředků vrátil jen částku 100 000 Kč. Následně bylo vyhlášeno insolvenční řízení a svědek se s částkou 362 812 Kč přihlásil do insolvenčního řízení, tedy se zbývajícím částkou, včetně prostředků, které vložil do objektu. Následně v rámci nabídky prodal svoji pohledávku firmě XXXXX, a. s. za 80 % výše pohledávky a jednáním obžalovaného byl tak poškozen ve výši 121 000 Kč. Svědek současně předal smlouvu o rezervaci nájmu bytové jednotky z 8. 3. 2013, kde mimo jiné v rámci povinností smluvních stran se pronajímatel zavázal umožnit nájemci řádný výkon jeho práv v souladu se smlouvou; dále rozhodnutí o zákazu užívání stavby (č. l. 986-987), faktury za uhrazené stavební úpravy, případně pokladní doklady za nákup materiálu.
23. Svědek **O.K.** (č. l. 1124-1126) uvedl, že prostřednictvím obchodního partnera byl kontaktován na obžalovaného R. Č. a v červnu 2013 firma svědka XXXXX, uzavřela smlouvu na dodávku chladicí techniky pro pivovar ve Zlíně ve vlastnictví obžalovaného. Před započítím prací byla uhrazena záloha ve výši 100 000 Kč, následně byly zahájeny montážní práce a po ukončení prací a převzetí ze strany odběratele byla vyhotovena faktura ve výši 207 473 Kč. Faktura nebyla uhrazena a na urgence bylo odpovídáno a slibováno brzké uhrazení faktury, k čemuž však nikdy nedošlo. Posléze byl svědek kontaktován společností XXXXX, a. s., která nabídla odkoupení pohledávky, a v dubnu 2016 společnost odkoupila pohledávku za 80 000 Kč. Svědek zdůraznil absenci jakýchkoliv informací o špatné finanční situaci obžalovaného R. Č., kdy v případě sdělení této informace by nedošlo ke spolupráci a dodání daných prací a technologií. Svědek současně v přípravném řízení dodal listinné důkazy, a to objednávku, montážní listy a fakturu ze dne 3. 12. 2013 (č. l. 1142-1143).
24. Na žádost obhajoby byl u hlavního líčení vyslechnut svědek **P.B.** (č. l. 4538-4540). Svědek se podle své výpovědi s obžalovaným zná přibližně 15 až 20 let. V roce 2013 začal obžalovanému vypomáhat v rámci jeho podnikání a byl seznámen s jeho ekonomickou situací. Začal shánět investory. Domluvil přes zvláštní insolvenční správkyň z Prahy zpracování návrhu na reorganizaci a pomáhal jednat s některými věřiteli. Současně projednával s investory možnost vstupu do pivovaru ve Zlíně a odprodeje apartmánu v Čeladné, dále využití nemovitosti v Prostějově. Bohužel

s odstupem svědkovi obžalovaný přinesl směnky podepsané H., který mu sliboval vyplacení, což však nebylo uskutečněno. Soudu pak svědek předal kopie smének v celkové hodnotě 22 000 000 Kč. Směnky kryly půjčku, která byla poskytnuta svědkem Č. ve výši 7 000 000 Kč, a 15 000 000 Kč zapůjčil přímo obžalovaný. Insolvenční řízení vůči H. probíhalo od roku 2011, takže směnky se svědkovi dostaly do rukou pozdě. Svědek se blíže vyjadřoval k pivovaru ve Zlíně, kde celkem šest podílníků, včetně svědka, chtěli vstoupit majetkově do případné akciové společnosti, kde chtěli obžalovanému nechat 10 – 15 % akcií a obžalovanému za nemovitost nabízeli přibližně 33 000 000 Kč, což by v té době mělo stačit na pokrytí veškerých dluhů, kdy nesplacený úvěr byl 14 000 000 Kč, 10 000 000 Kč nainvestoval pan Š. s panem V., 2 000 000 Kč svědek B. a 2 000 000 Kč bylo nutno na dostavbu a kolaudaci. Byla zpracována ekonomická analýza, podle které by byl roční výnos pivovaru přibližně 5 000 000 Kč, což by garantovalo investorům zhodnocení ve výši 10 % z jejich vkladu. Již v době zkušebního provozu byl pivovar ve finančně kladných číslech. K obchodu nedošlo z důvodu podání insolvenčního návrhu na obžalovaného, protože obžalovaný pak nemohl disponovat s majetkem. Svědek jednal s věřiteli, navrhoval zpětvzetí návrhu na insolvenční řízení, ale soud tento návrh neakceptoval s tím, že věřitelé mají být uspokojeni bez zastavení insolvenčního řízení. Podle názoru svědka insolvenční řízení bylo zahájeno mimo jiné z důvodu fámy o údajných finančních prostředcích, které má obžalovaný v Americe. Sám byl přítomen hovoru mezi obžalovaným a svědkem Š., který jej žádal, aby vytáhl peníze z Ameriky a zaplatil. Podle názoru svědka B. tak insolvenční návrh i trestní oznámení bylo jen určitým druhem nátlaku na převedení peněz z Ameriky, které však obžalovaný žádné neměl. Svědek s kolegyní H. v rámci insolvenčního řízení požádal o umožnění dalšího fungování pivovaru, což bylo zamítnuto, neboť obžalovaný neuvedl veškerý majetek; jednalo se o tzv. drobnosti, kdy obžalovaný zapomněl uvést nějakou garáž, kde měl spoluvlastnický podíl a dále spoluvlastnický podíl na pozemky v Topolné; obojí s minimální hodnotou. Bohužel právní nárok na reorganizaci neměl, neboť obžalovaný nezaměstnával žádné zaměstnance a podnikal jako fyzická osoba. K dotazu hlavních důvodů špatné finanční situace obžalovaného svědek uvedl nezkušenost obžalovaného v podnikání. Obžalovaný se obklopil lidmi, kteří jej vmanipulovali do 3 – 4 projektů najednou. Při vyhlášení insolvence obžalovaný dlužil jen přibližně 5 % majetku a stačilo realizovat vklad pivovaru do akciové společnosti, čímž by se vyplatil úvěr u Komerční banky ve výši 14 000 000 Kč, slovenský investor Š. a B. by dostali podíly na pivovaru a převzali projekt na ostrově Brač. Současně sám svědek vyplatil závazky u finančního úřadu, za energie, pokuty na městském úřadu a byly vykoupeny i pohledávky. Svědek také poukazyval na problematiku insolvenčního řízení a prodeje pivovaru, který byl prodáván za velmi podezřelých okolností a nízké ceny. K dotazu státního zástupce dále svědek uvedl, že poprvé se částečně seznámil s finanční situací obžalovaného v roce 2011, kdy zapůjčil obžalovanému částku 1 800 000 Kč, za což chtěl získat od obžalovaného firmu XXXXX, která obchodovala s vínem. Podle svědka byl obžalovaný manipulován ze strany dalších osob, a to např. architekta D., který projektoval přestavbu nemovitosti v Holešově a musel vědět, že tento projekt je od počátku ztrátový. Dále poukazyval na svědka K., který v době, kdy stavěl pro obžalovaného, si ještě od něj půjčoval finanční prostředky. Svědek označil svůj vztah k obžalovanému za přátelský a činnost ve prospěch obžalovaného prováděl bez nároku na finanční odměnu.

25. Svědek **D.B.** ve své výpovědi uvedl, že v rámci koupě bytu v domě v Holešově nejprve jednal s panem F., následně smlouvu o smlouvě budoucí uzavřel někdy v létě roku 2011 s obžalovaným R. Č. za přítomnosti pana K., který měl na starost výstavbu bytů. Byly sjednány zálohy, které svědek řádně hradil v celkové výši okolo 2 700 000 Kč, a stavba měla být hotová počátkem roku 2012. V prosinci 2011 se stavba začala zpomalovat, v létě 2012 došlo k jednání s obžalovaným, který přislíbil pokračování výstavby bytů, což však přes upomínky nebylo realizováno. V roce 2013 se svědek dozvěděl o insolvenční, ke které se přihlásil během insolvenčního řízení, následně svoji pohledávku prodal přibližně za částku 2 000 000 Kč. Pokud by věděl svědek o problematice výstavby, nikdy by smlouvu neuzavřel. V době problémů s výstavbou bytu komunikoval i se svědkyní Hillovou,

kteřá se jej snažila uchlácholit. Samotné finanční prostředky byly v rámci úvěru u Českomoravské stavební spořitelny, která měla zástavu na byt. Uzavřená smlouva byla včetně rozhodčí doložky, takže svědek se nemohl obrátit na řízení ve věcech občanskoprávních.

26. Svědek **P.Š.** (č. l. 4541) u hlavního líčení vypovídal shodně jako v přípravném řízení. Vypověděl, že o půjčku byl obžalovaným požádán v průběhu května 2013, znali se od mládí, byli sousedé na Podhoří ve Zlíně. Přesně si již nevzpomíná, na co peníze potřeboval, pravděpodobně na své podnikatelské aktivity. Částku ve výši 2,5 mil. Kč mu postupně předal v hotovosti, bylo to snad během jednoho týdne, smlouva sepsána nebyla. Muselo to být kolem dne 5. 6. 2013, neboť k tomuto datu mu obžalovaný vystavil směnku jako zajištění této půjčky, splatnost byla dohodnuta k datu 31. 3. 2014. Půjčené prostředky pocházely z jeho podnikatelské činnosti. Bylo také dohodnuto, že mu obžalovaný vrátí jen tuto částku, na úrocích se nedomlouvali. Zhruba v tomto období ho pak požádal o další půjčku, v tomto případě požadoval částku 200 000 Kč. Ani v tomto případě si svědek nevzpomíná, na co obžalovaný tyto peníze potřeboval. Peníze mu předal v hotovosti, smlouva opět sepsána nebyla, dne 5. 6. 2013 mu však obžalovaný vystavil směnku splatnou k datu 5. 9. 2013. K datu splatnosti mu žádná z těchto půjček vrácena nebyla. Určitě obžalovaného vyzýval k vrácení peněz, už si však nevzpomíná, co obžalovaný uváděl ke svému prodlení. Před poskytnutím půjček mu nebylo známo, že by měl obžalovaný nějaké finanční problémy, on sám se k tomu nevyjadřoval. Nevěděl o jeho dřívějších nesplacených závazcích a ztrátových investicích. Svoje pohledávky vůči obžalovanému prodal dne 22. 1. 2016 společnosti XXXXX, celkem za částku 860 000 Kč, a tím považuje celou záležitost za skončenou. Necítí se podveden, podniká asi 5 let a ví, že jednou je člověk dole a jednou nahoře.
27. U hlavního líčení dále dodal, že obžalovaný mu přislíbil uhrazení dluhu v rámci provozu pivovaru, který měl být ziskový. Dále byla domluvena varianta na převod nebo zakoupení apartmánu obžalovaného v Čeladné. Jednáním obžalovaného se necítí být podveden; svědek zdůraznil své překvapení vyvolané prodejem pivovaru za velmi nízkou částku ve výši 7 000 000 Kč. K dotazu svědek uvedl, že obžalovaný nikdy nehovořil o převodu peněz z Ameriky. S obžalovaným se zná od mládí a peníze zapůjčil na zprovoznění pivovaru.
28. Svědek **E.S.** ve své výpovědi (č. l. 4541-4542) uvedl, že s obžalovaným jakožto jednatelem společnosti XXXXX uzavřel smlouvu na dodání gastronomického vybavení pivovaru s cenou ve výši 1 620 000 Kč. Byla uhrazena záloha ve výši 700 000 Kč, následně ve výši 300 000 Kč. Posléze byla snížena cena za dodávky a obžalovaný zůstal dlužit částku ve výši 250 000 Kč. Byly zasílány upomínky, následně obžalovaný při osobním jednání vyplatil zálohu 500 000 Kč a podepsal směnku. S obžalovaným se před uzavřením smlouvy nebavil o finanční situaci. Svědek s obžalovaným nikdy neměl problémy a podle jeho názoru se každý občas dostane do špatné situace, pokud se dělají větší stavby. Svědek svoji pohledávku neprodal a právní náležitosti zařizuje jeho právní zástupce. Podle svědka mu bylo vyplaceno 90 % pohledávky a nezaplacení 10 % je v podnikání běžné.
29. Svědek **B.K.** ve své výpovědi (č. l. 4542) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Potvrdil, že mu byla udělena generální plná moc společností XXXXX, k jejímu zastupování při výstavbě nemovitosti v Holešově. Popsal účast společnosti na výběrovém řízení a její činnost prováděnou na základě smlouvy o dílo ze dne 1. 3. 2011. Rekonstrukci nemovitosti se jim nepodařilo dokončit ve stanoveném termínu, tzn. do 31. 1. 2012, protože někteří z jejich subdodavatelů nedokončili dílo řádně a včas. Po několika jednáních obžalovaný sám smlouvu o dílo vypověděl, stavba mu byla předána, čehož se zúčastnil i pan H., který ji měl dále organizovat. Protože dílo nebylo dokončeno, nebyla ani uhrazena dohodnutá částka ve výši 30 000 000 Kč, podle svědka však obžalovaný měl na to, aby ji uhradil. Svědek potvrdil i to, že mu obžalovaný poskytl půjčku ve výši 1 500 000 Kč. Na podrobnosti už si nepamatuje, půjčka mu však byla

poskytnuta před zahájením stavby a v celé výši ji obžalovanému vrátil. Po dobu existence smluvního vztahu mezi obžalovaným a XXXXX nezaznamenal, že by byl obžalovaný v prodlení s placením faktur.

30. U hlavního líčení svědek k dotazům uvedl, že v současné době je proti němu vedeno trestní řízení u Okresního soudu v Kroměříži, související se stavbou v Holešově pro obžalovaného. Svědek si nepamatuje, jakou měl způsobit škodu. Svědek zajišťoval stavbu v Holešově i pomocí subdodavatelů. Někteří se neoprávněně domáhali zaplacení faktur, ač dílo nebylo předáno v náležité kvalitě. V této souvislosti poukazyval na poškozeného V. a poškozeného S., kdy částky byly přibližně v desetitisících. Na nemovitost v Holešově podle svědka obžalovaný proinvestoval částku ve výši přibližně 25 – 28 milionů Kč.
31. Svědek **P.M.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4542-4543) uvedl, že v roce 2012 pro obžalovaného prováděl stavební práce na pivovaru ve Zlíně a v roce 2013 na stavbě bytového domu v Holešově. Celkem obžalovaný nezaplátil za dodávky přibližně 300 000 Kč, a jak se svědek dozvěděl, byly problémy s placením i u ostatních dodavatelů. Před uzavíráním smluv obžalovaný, případně paní H., svědkovi nesdělili jakékoliv finanční problémy. Po splatnosti faktur svědek bezvýsledně urgoval zaplacení pohledávky. Práce byly dodány řádně a převzal je stavební dozor H.. Následně svědek pohledávku prodal za částku 60 000 Kč. K dotazu, zda se obžalovaný vyjadřoval o dodání peněz z Ameriky, svědek uvedl, že již neví, zda o tom hovořil obžalovaný, případně jiná osoba. Hovořilo se o tom na stavbě. Kdo s tím přišel, si svědek nepamatuje.
32. Svědek **M.Š.** (č. l. 4543) ve své výpovědi uváděl skutečnosti shodně jako v přípravném řízení. Ve své výpovědi (č. l. 271-273) uvedl, že v době rozhodné pracoval jako provozní ředitel ve firmě XXXXX a v polovině roku 2012 mu byl oznámen B.K., jednatelem společnosti XXXXX, zájem R. Č. o spolupráci při výstavbě bytového domu v Holešově a polyfunkčního domu ve Zlíně na ulici 2. května. Následně byl ze strany obžalovaného kontaktován, byla provedena cenová kalkulace prací ze strany firmy svědka a firma svědka na těchto stavbách začala provádět elektromontážní práce. Vždy ke konci měsíce byl vystaven předávací protokol včetně soupisu prací, který byl odsouhlasen buď Z.H., který Č. zastupoval, nebo přímo obžalovaným a na základě odsouhlasení byly vystavovány faktury, které byly předávány buď H., nebo obžalovanému, příp. paní H., která byla pověřena převzetím faktur. Pro obžalovaného firma pracovala od poloviny roku 2012 do poloviny roku 2013 a do dubna 2013 byly faktury řádně hrazeny. Od dubna 2013 do května 2013 pak faktury v hodnotě 418 297 Kč nebyly uhrazeny a obžalovaný uváděl na dotaz, že má finanční problémy a později tyto faktury se bude snažit uhradit, což se však nestalo. V daném období pro obžalovaného firma také prováděla práce na nemovitosti v Prostějově, kde práce byly uhrazeny. Z nezaplacených faktur přibližně po půl roce obžalovaný zaplatil jen částku 12 000 Kč. Následně se firma připojila k insolvenčnímu řízení vůči obžalovanému, později bylo nabídnuto odkoupení pohledávky, a to K.E. za společnost XXXXX a pohledávku nakonec společnost prodala za sumu, na jejíž výši si již svědek přesně nepamatuje. Společnost se nepřipojila s nárokem na náhradu škody. Podle svědka obžalovaný v rámci spolupráce nikdy neuváděl své finanční problémy, a to ani prostřednictvím svých spolupracovníků Z.H. a V. H.. Pokud by svědek věděl o ohrožení platby faktur, pak by práce neprováděl. Veškeré práce, které byly fakturovány, byly řádně provedeny a na stavbách pracovali i další právnické osoby, které jsou vesměs uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku. Svědkovi není známo, že by obžalovaný prováděl konkrétní kroky k prodeji svých nemovitostí, aby uspokojil své závazky.
33. K dotazům svědek dále uváděl, že po nezaplacení pohledávky se bavil s obžalovaným, který přislíbil zaplacení poté, co bude provedeno přeuvěrování. Svědek pro obžalovaného prováděl více dodávek. Prvotní byly řádně hrazeny, neuhrazené zůstaly až poslední. Svědek na obžalovaného nepodával žalobu v rámci občanskoprávního řízení, neboť obžalovanému věřil.

34. Svědek **J.T.** ve své výpovědi (č. l. 4543-4544) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 457-459), že v době rozhodné pracoval jako OSVČ v oboru truhlářství. Počátkem roku 2013 se s obžalovaným R. Č. svědek domluvil na renovaci vstupních vrat do budovy v Benešově. Svědkovi byla uhrazena záloha 10 000 Kč dne 28. 2. 2013, následně byla vrata zrenovována a namontována, kdy obžalovaný odsouhlasil kvalitu a dodávku zrenovovaných vrat. Proto svědek dne 2. 5. 2013 vystavil fakturu na částku 23 000 Kč, splatnou do 16. 5. 2013. Faktura byla obžalovanému doručena, ale nebyla uhrazena, proto svědek obžalovanému volal, nejprve se vymlouval, následně si telefonní číslo změnil. Svědkovi tak doposud částka nebyla uhrazena. Pokud by svědek věděl o finančních problémech obžalovaného, pak by cenu provedení prací nedomlouval a svědek byl naopak ubezpečován, že obžalovaný peníze má. Pokud se týče faktury, pak finanční částka je vyjádřením skutečně odvedených prací. Následně svědek H. se svědkem domlouval provedení dalších prací, ale k dalšímu jednání nedošlo s ohledem na neproplacení dané faktury.
35. K dotazům svědek uváděl, že obžalovaný sliboval uhrazení závazků po zajištění finančních prostředků. K insolvenčnímu řízení se svědek nepřipojil. Celé dílo řádně dodal a obžalovaný k dílu neměl žádné námitky.
36. Svědek **J.M.** (č. l. 493-499) ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4544) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že je oprávněný zástupce a ředitel společnosti XXXXX, který je nástupnickým subjektem po společnosti XXXXX Společnost v roce 2011 vyhrála výběrové řízení na zakázku pro obžalovaného Č., kdy se jednalo o objednávku na hliníkové požární dveře. Firma si asi v předcházejícím období bonitu klienta prověřovala, a kdyby byla informována nebo věděla o problematické finanční situaci, pak by zakázku neprováděla. Zakázka byla reálně provedena, nebyla uhrazena částka 18 000 Kč a pohledávka byla následně prodána, proto se společnost k adheznímu řízení nepřipojila. V souvislosti svědka, který nemá bližší informace o samotném skutku, soud poukazuje na listinné důkazy, v rámci kterých bylo zjištěno soudem, že dne 22. 11. 2012 firma XXXXX dostala objednávku od obžalovaného na hliníkové požární dveře v ceně 180 000 Kč, včetně montáží. První faktura ve výši 140 000 Kč byla společnosti uhrazena dne 8. 1. 2013, druhá faktura byla vystavena na částku 40 000 Kč a z této částky bylo uhrazeno jen 22 000 Kč dne 4. 4. 2013 a zbylých 18 000 Kč již uhrazeny nebyly.
37. K dotazům u hlavního líčení dále uvedl, že v rámci dodávek zde mohly být drobné vady a nedodělky, které však byly vždy odstraněny. S obžalovaným sám svědek nikdy nejednal, takže nezná důvod jeho finančních problémů. Pohledávku ve výši 20 000 Kč následně prodal za částku 10 000 Kč, což není částka nikterak vysoká a může být v této výši domluvena sleva na dodávku. V předcházející době byla obžalovaným uhrazena dodávka ve výši přibližně 270 000 Kč, takže se jednalo o velmi malou ztrátu pro společnost.
38. Svědek **I.B.** (č. l. 572-574) ve své výpovědi uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že je právníkem společnosti XXXXX, která na základě rámcové kupní smlouvy ze dne 4. 12. 2012, kterou podepsal osobně obžalovaný Č., dodala zboží na základě faktury z 19. 4. 2013 na celkovou částku 52 000 Kč včetně DPH. Z této částky byla 15. 7. 2013 zaplacená částka 3 533 Kč, 20. 8. 2013 5 000 Kč a 27. 11. 2013 20 000 Kč. Svědek telefonicky vyzval obžalovaného k zaplacení dluhu a ze strany obžalovaného pohledávka nikdy nebyla zpochybněna. K uhrazení dlužné částky nedošlo, protože 25. 11. 2013 bylo zahájeno insolvenční řízení za dlužníkem R. Č.. Dne 14. 7. 2014 se firma přihlásila do insolvenčního řízení a pohledávka byla v plné výši uznána. V průběhu listopadu 2015 byla firma oslovena V.M. s návrhem na odkup pohledávky ve výši 29 132 Kč jakožto jistinu a příslušenství za nabídnutou cenu 7 283 Kč a 30. 11. 2015 byla uzavřena smlouva o postoupení pohledávky a částka byla vyplacena v hotovosti. Dále se již společnost o

pohledávku nezajímala a společnost se nepřipojuje v trestním řízení. Pokud by společnost věděla o jakýchkoliv finančních problémech obžalovaného Č., tak by obžalovanému zboží nedodávala.

39. K dotazům svědek dále sdělil, že nikdy nejednal s obžalovaným, takže důvody nezaplacení nezná. Pohledávku následně firma prodala M., takže obžalovaný firmě ničeho nedluží.
40. Svědek **B.H.** (č. l. 591-599) ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4545) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že je podnikovým právníkem poškozené společnosti ŽPS a. s. a ve věci byl činný od podání civilní žaloby a následně v insolvenčním řízení. K samotnému skutku uvedl, že v roce 2012 si obžalovaný objednal u společnosti zámkovou dlažbu prostřednictvím paní H., které zaslala poptávku mailem. Následně byla dlažba zaslána a obžalovanému byly poslány i 2 faktury, v rámci kterých měl uhradit částku 191 151 Kč, tedy hodnotu objednaného zboží. V době objednávky poškozená organizace nevěděla, nebyla nikým upozorněna o finančních potížích obžalovaného a v případě vědomí této skutečnosti by zboží nedodala. Později v době insolvenčního řízení společnost pohledávku prodala za částku 95 575,50 Kč, tedy za 50 % hodnoty. Se zbytkem se tak společnost připojuje k adheznímu řízení. S ohledem na absenci časových údajů ve výpovědi svědka, soud uvede nejdůležitější listinné důkazy v této věci, a to mailovou komunikaci (viz č. l. 616-618), ze které je zřejmá jednoznačná vůle obžalovaného nakoupit danou dlažbu, dále objednávka ze dne 12. 5. 2013 (č. l. 623), výdejka (č. l. 624) ze dne 11. 6. 2013 a faktury vydané společností ŽPSV s datem vydání 27. 6. 2013 na částku 132 190 Kč a 22. 7. 2013 na částku 57 961 Kč se splatností v září a v říjnu 2013. Svědek dále uvedl, že pohledávku za obžalovaným prodali za 50 % hodnoty firmě XXXXX.
41. Svědek **K.M.** u hlavního líčení (č. l. 4563-4564) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Uvedl (č. l. 833-835), že v období od roku 2007 do 30. 11. 2015 byl zaměstnán ve společnosti XXXXX, která dodávala stavební materiál na stavby obžalovaného Č.. Nejprve se jednalo o stavbu v Holešově, kterou prováděla společnost XXXXX, za kterou jednal K., F. a na práce dohlížel H.. Celkově byl dovezen materiál v hodnotě 1 – 1,5 milionu Kč a faktury vesměs byly uhrazeny obžalovaným Č. po splatnosti a výzvách pod pohružkou nedodání dalšího materiálu. Poslední faktury nebyly uhrazeny vůbec. Materiál byl reálně dodán, důvody neplacení faktur svědek nezná. Jak plyne z vyjádření společnosti XXXXX (č. l. 842), celková výše pohledávky v rámci jistiny činí 308 643 Kč, po započtení úroků z prodlení a smluvní pokuty 328 874 Kč. Dále byly orgánům činným v přípravném řízení předány faktury, a to faktura č. 310027296 z 14. 8. 2013 na částku 256 859 Kč a faktura č. 3100335006 z 30. 9. 2013 na částku 57 441 Kč, které nebyly plně zaplacený. Pro celkovou škodu soud považuje za zásadní uznání závazku a dohodu o zaplacení dluhu ve splátkách (č. l. 866-867) ze 17. 9. 2013, kterou podepsal i obžalovaný R.Č., v rámci které se dlužník zavazuje zaplatit dlužnou částku ve výši 306 179 Kč v rámci měsíčních splátek.
42. Také svědek **V.B.** uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení (č. l. 4564), kdy uvedl (č. l. 1106-1109), že pracuje v oboru autoopravárenství a služby pro obžalovaného R. Č. poskytoval od roku 2010. Obžalovaný vždy služby řádně uhradil, naposledy však obžalovanému opravoval jeho vozidlo značky BMW, následně obžalovaný vozidlo převzal a služby odsouhlasil, proto obžalovanému svědek vystavil fakturu ze dne 29. 5. 2013 na částku 20 375 Kč. Fakturu však obžalovaný neuhradil. Při telefonické urgenci sliboval uhrazení v pozdějším termínu. Následně bylo vůči obžalovanému vedeno insolvenční řízení, ke kterému se svědek přihlásil a na základě nabídky pak pohledávku prodal společnosti XXXXX, v rámci které jednal pan K. E.. Pohledávku prodal za částku 10 000 Kč. O finančních problémech obžalovaného před poskytnutím prací nevěděl a obžalovaný svědkovi svoji špatnou finanční situaci nesdělil. Svědek v přípravném řízení současně předal listinné důkazy, a to fakturu (č. l. 112) a smlouvu o postoupení pohledávky. Dále dodal, že v předcházejícím období obžalovanému opravoval automobil přibližně 2 – 3 roky a vždy bylo řádně hrazeno. Obžalovaný jej neupozornil na možné finanční problémy.

43. Svědek **S.H.** uváděl ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4564) skutečnosti shodně jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 1167-1170), že počátkem roku 2013 jej telefonicky obžalovaný R.Č. požádal o vymalování domovu důchodců v Holešově. Tyto práce svědek řádně provedl a obžalovaný plně uhradil. Následně byl požádán o provedení malířských prací v nemovitosti v pivovaru ve Zlíně, které prováděl společně s M.Š.. Následně práce řádně předal H. a zaslal fakturu za uvedené práce na 53 847 Kč. Faktura ale nebyla uhrazena. Na dotazy obžalovaný uváděl, aby počkal na zaplacení. Následně u obžalovaného bylo vyhlášeno insolvenční řízení a svědek dostal návrh od pana M. na odkoupení pohledávky a pohledávku svědek nakonec prodal za částku 15 000 Kč. Svědek zdůraznil, že nebyl obeznámen se špatnou finanční situací obžalovaného, naopak obžalovaný nejprve sliboval zaplacení a posléze se nechal zapírat. Svědek současně orgánům činným v trestním řízení předal faktury ze dne 22. 7. 2013 na částku 22 680 Kč a ze dne 6. 1. 2014 na částku 31 167 Kč, dále ze dne 2. 5. 2013 na částku 9 460 Kč a ze dne 2. 5. 2013 na částku 13 800 Kč (č. l. 1175-1179).
44. U hlavního líčení k dotazům dále uvedl, že v rámci prací na domě v Holešově bylo vše řádně uhrazeno. Poté následovaly práce na pivovaru a před objednáním nebyli upozorněni na možné finanční problémy obžalovaného. Veškeré práce byly řádně předány; pokud byl nějaký problém, došlo k opravě a následnému předání.
45. Svědek **M.O.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4564) uváděl skutečnosti shodně jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 1086-1089), že pracuje jako OSVČ v oboru truhlář. V měsíci březnu 2013 byl kontaktován H., se kterým se znal, a ten mu jako projektant investora R. Č. nabídl možnost výroby dřevěné terasy v pivovaru ve Zlíně. Svědek odeslal cenovou nabídku H. a tato byla přijata. Samotná podlaha byla montována v průběhu měsíců červen, červenec 2013 a práce byla kontrolována jak H., tak obžalovaným Č.. V červenci 2013 byly práce dokončeny a po odsouhlasení prací svědek vystavil obžalovanému fakturu ve výši 127 379 Kč s datem splatnosti 28. 7. 2013. K tomuto datu ale faktura nebyla proplacena, proto proplacení urgoval a ze strany paní H. bylo svědkovi sděleno, že obžalovaný proplatí fakturu, až bude chtít. Náhodně se svědek dozvěděl o finančních problémech obžalovaného a v průběhu výslechu svědek zdůraznil, že v případě vědomosti o těchto finančních problémech před uzavřením smluvního vztahu by v žádném případě práce pro obžalovaného nedělal. Následně vůči obžalovanému bylo zahájeno insolvenční řízení a v průběhu insolvenčního řízení, ke kterému se svědek připojil, jej kontaktoval pan J., právník společnosti XXXXX, a nabízel odkoupení pohledávky nejprve za 20 000 Kč, následně po domluvě svědek prodal pohledávku za částku 40 000 Kč. Svědek současně v přípravném řízení doložil listinné důkazy, které jsou založeny ve spisovém materiálu, a to objednávku, specifikace a soupis prací k fakturaci včetně předávacího protokolu (č. l. 1097, 1098) a fakturu ze dne 12. 7. 2013 (č. l. 1099).
46. K dotazům u hlavního líčení dále uvedl, že nebyl upozorněn na možné problémy s úhradou faktur. Pohledávku následně prodal z důvodu své špatné rodinné finanční situace.
47. Svědek **M.D.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4564-4565) uváděl skutečnosti shodně jako v přípravném řízení, kdy ve své výpovědi uvedl (č. l. 871-874), že je jednatelem společnosti XXXXX, se kterou po kontaktu s H., zastupujícím R. Č., prováděl výstavbu nemovitostí pro obžalovaného. Nejprve se jednalo o výstavbu nemovitosti v Holešově, kdy práce byly prováděny v listopadu a v prosinci 2012. Faktury byly s menším zpožděním uhrazeny. Následně byly prováděny práce na pivovaru ve Zlíně a opětovně v Holešově. Poslední práce mohly být provedeny od března do července roku 2013 a faktury byly v celkové hodnotě 450 838 Kč. Úhrada faktur byla přislíbena v měsíci srpnu 2013; následně obžalovaným v září nebo v říjnu 2013. S obžalovaným bylo následně podepsáno odsouhlasení závazků a pohledávek ke dni 23. 10. 2013, následně byl přislíben další

termín zaplacení, který nebyl dodržen. Později při jednání za účasti M.Š. a P.S. obžalovaný přislíbil úhradu v březnu 2014 v rámci převodu finančních prostředků z USA. Po nesplnění ani tohoto slibu byl podán insolvenční návrh. Následně v rámci nabídky společnosti XXXXX byla pohledávka prodána za částku 180 000 Kč, takže společnosti vznikla škoda ve výši 270 838 Kč. Svědek současně již v přípravném řízení předložil listiny týkající se samotné společnosti, faktury, smlouvy o dílo, předávací protokoly, přihlášku pohledávky k insolvenčnímu řízení (č. l. 942-952).

48. U hlavního líčení pak k dotazům uvedl, že s obžalovaným se bavil o hrazení faktur a obžalovaný jej žádal, aby počkal na vyřízení úvěrů nebo přefinancování, které měl obžalovaný zařídit. Později mělo vzniknout bytové družstvo v rámci domu v Holešově, ve kterém se také otevřela pekárna. K dotazu soudu obžalovaný uvedl, že v pekárně byl nájem necelých 20 000 Kč měsíčně. Následně hovořil s obžalovaným v roce 2014, kdy mu měl údajně obžalovaný přislíbit uhrazení v rámci finančních prostředků, které měly přijít z Ameriky v únoru. K danému sdělení se vyjádřil obžalovaný, který uvedl, že nikdy obdobné skutečnosti nesdělil; o penězích z Ameriky vytvořil fámou svědek Š. a ta se pak rozšířila mezi věřiteli. Svědek setrval i po vyjádření obžalovaného na své výpovědi.
49. Svědek **R.M.** (č. l. 1149-1151) uvedl, že je jednatelem společnosti XXXXX, která na základě kontaktu s Z.H. nejprve v polovině roku 2013 provedla u nemovitosti pivovaru ve Zlíně, investora R. Č., studnařské práce, které byly řádně zaplacený. Později byly domluveny dodávky technologických zařízení k vodnímu zdroji včetně montáže a instalátérských prací, které byly následně provedeny a byly vystaveny faktury dne 28. 8. 2013 na částku 222 935 Kč a dne 1. 10. 2013 na částku 22 798 Kč, přičemž práce byly řádně zkontrolovány a převzaty. Celkem tak bylo po investorovi požadováno 245 733 Kč, ale tato částka nebyla ani částečně uhrazena, byla vedena jednání o úhradě dluhu a obžalovaný slíbil úhradu nejprve do 31. 1. 2014, následně podepsal uznání dluhu. Později začalo běžet insolvenční řízení, ke kterému se svědek jako jednatel společnosti s pohledávkou přihlásil a následně v rámci tohoto řízení bylo svědkovi nabídnuto panem B. ze společnosti XXXXX, odkoupení pohledávky za 50 000 Kč, s čímž svědek nakonec souhlasil. Svědek zdůraznil, že nebyl obeznámen se špatnou finanční situací R. Č. a neví o žádných krocích obžalovaného - například o snaze prodat nemovitosti, které by měly za následek možnost uhrazení tohoto dluhu. Svědek současně již v přípravném řízení předložil orgánům činným v přípravném řízení listinné důkazy, které jsou založeny ve spisovém materiálu. Soud poukazuje především na faktury (č. l. 1157-1160), uznání dluhu obžalovaným (č. l. 1161).
50. K dotazům u hlavního líčení svědek uváděl, že obžalovaný sliboval uhrazení dluhů. Zda hovořil, z jakého důvodu nemá finanční prostředky, si svědek již nevzpomíná. Podle svědka první faktury byly hrazeny. Na možné finanční problémy nebyli upozorněni.
51. Svědek **J.S.** ve své výpovědi (č. l. 4565-4566) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení (č. l. 1009-1017) kdy uvedl, že je regionálním ředitelem poškozené společnosti XXXXX, která v roce 2013 na základě smlouvy o dílo ze dne 10. 4. 2013 a 16. 4. 2013 provedla výrobu, dodávku a montáž plastových oken a dveří pro nemovitost obžalovaného R. Č., přičemž hodnota dodaného zboží a služeb činila 50 939 Kč, když v předcházejícím období na zakázku byly zaplacený zálohy. Obžalovaný, případně jeho pracovníci, nikdy organizaci nesdělili špatnou finanční situaci. Obžalovaný byl upomínán a následně byla uzavřena dohoda o uznání dluhu a splátkovém kalendáři (č. l. 1074-1075), ve kterém uznal svůj dluh ve výši 40 939 Kč, když z faktury asi po několika měsících zaplatil částku 10 000 Kč a tento dluh přislíbil zaplatit v měsíčních splátkách do 31. 3. 2014, což však neučinil. Následně se společnost přihlásila do insolvenčního řízení (č. l. 1076-1081).
52. Svědek **I.Z.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4566), kdy uvedl (č. l. 808-811), že je jednatelem firmy XXXXX, která pro obžalovaného R. Č. v roce 2013 prováděla izolační práce. Kontakt byl

navázán prostřednictvím stavební firmy Strnad a svědka kontaktovala V.H. a následně byly domluveny realizace izolačních prací, které se začaly provádět ještě koncem roku 2012. Po skončení prací byly vystaveny faktury, a to ze dne 14. 12. 2012 na částku 138 714 Kč, 27. 12. 2012 na částku 11 286 Kč, 31. 3. 2013 na částku 30 000 Kč a 8. 4. 2013 na částku 30 000 Kč. Dále v rámci obdobných prací faktura ze dne 14. 1. 2013 na částku 8 025 Kč, 21. 2. 2013 na částku 8 025 Kč. Veškeré práce byly překontrolovány H. jakožto stavebním dozorem. Po vystavení faktur a uplynutí splatnosti svědek vyzýval, aby faktury byly uhrazeny a s obžalovaným Č. se setkal celkem 4x v budově pivovaru, kde bylo přislíbeno uhrazení faktur. Prvotní vystavené faktury byly skoro úplně uhrazeny. Celkem pro obžalovaného svědek odvedl práce v rozsahu necelých 200 000 Kč a nebylo mu uhrazeno 45 803 Kč. Po zahájení insolvenčního řízení vůči obžalovanému Č. bylo svědkovi nabídnuto V.M. odkoupení pohledávky, kterou pak dne 30. 11. 2015 prodal za částku 10 000 Kč. Svědek současně orgánům činným v přípravném řízení předal dané faktury, objednávky a přihlášku pohledávky (č. l. 824-830), ze které je patrné, které faktury a v jaké výši nebyly uhrazeny.

53. K dotazům u hlavního líčení svědek uvedl, že si již nevzpomíná, zda obžalovaný hovořil o původu peněz, z kterých měl uhradit dluhy. O podání insolvenčního návrhu na stavbách již nebylo pracováno; práce dle svědka byly ukončeny v roce 2013. V rámci prací byl drobný problém ve dveřích, ale jednalo se o banalitu.
54. Svědek **M.Š.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4566) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení (č. l. 746-755) kdy uvedl, že v roce 2013 si obžalovaný u společnosti XXXXX, kde je svědek jednatelem, objednal různé stavební práce. Z počátku byla platba faktury v pořádku, posléze obžalovaný přestal faktury platit a zapůjčil si částku 100 000 Kč na materiál s tím, že má peníze v zahraničí a musí se počkat na jejich převod; následně vše zaplatí. Po zapůjčení částky 100 000 Kč podle svědka dokonce obžalovaný odjel na zahraniční dovolenou. Stavební práce byly řádně vykonány a byly i předány v rámci předávacích protokolů. Jednáním obžalovaného byla způsobena společnosti škoda ve výši 401 332 Kč. V průběhu insolvenčního řízení se společnost přihlásila se svojí pohledávkou do insolvenčního řízení a následně v rámci nabídky ze strany společnosti XXXXX tuto pohledávku prodala za částku 90 000 Kč, takže společnosti byla způsobena škoda ve výši 311 332 Kč. Svědek zdůraznil, že pokud by byl dopředu informován o finančních potížích ze strany obžalovaného, pak by žádné smlouvy s obžalovaným neuzavíral. Výpověď svědka je potvrzována smlouvou o dílo ze dne 10. 1. 2013 (č. l. 761-766), dále fakturami ze dne 14. 1. 2013, která byla zaplacená, 28. 2. 2013, která byla zaplacená, 15. 3. 2013, která byla zaplacená, 15. 3. 2013, která byla jen částečně zaplacená, dále smlouvou o dílo ze dne 12. 6. 2013 (č. l. 773-778) a fakturami z 19. 8. 2013 (č. l. 779), která byla neuhrazena, 19. 8. 2013 (č. l. 784), která byla neuhrazena, 19. 8. 2013 (č. l. 787), která byla neuhrazena, přičemž celkový výčet nezaplacených faktur a zapůjčené částky je uveden na č. l. 800.
55. K dotazům u hlavního líčení obžalovaný uvedl, že obžalovaný dle svého vyjádření očekával peníze ze zahraničí, ze kterých měl uhradit dluhy. Obžalovaný také hovořil o přeúvěrování prostřednictvím XXXXX a od svědka dokonce dostal kontakt na pana K.. V rámci prací byly dodané práce na dům v Holešově řádně placeny; problém byl v pivovaru ve Zlíně. O možných finančních problémech nebylo nikdy nic řečeno. Následně se firma přihlásila do insolvenčního řízení, a to mezi posledními, protože byli přesvědčeni o uhrazení dluhů.
56. Svědek **D.P.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4566-4567) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 711-713), že v roce 2013 byl osloven H., který u obžalovaného dělal stavební dozor, aby zaslal cenovou nabídku na stavební práce. Firma obžalovaného XXXXX následně zaslala cenovou nabídku a ze strany paní H. byla vystavena objednávka. První zakázka byla realizována v pivovaru ve Zlíně, druhá zakázka v bytovém domě v Holešově. Práce byly řádně provedeny a bez problémů převzaty. Faktury však nebyly uhrazeny. Nejprve byl svědek žádán ze

strany paní H. o trpělivost, údajně z důvodu, že obžalovaný přechází k jiné bance, což však trvalo několik týdnů. Následně došlo ke schůzce s obžalovaným, kde obžalovaný sdělil, že má finanční potíže, ale o důvodech nechtěl hovořit; přislíbil postupnou úhradu dluhu a podepsal uznání dluhu. Celkově ze strany obžalovaného nebyla uhrazena částka 155 585 Kč. V průběhu roku 2015 byl svědek telefonicky kontaktován M. s návrhem na odkup pohledávky za 50 000 Kč a po určité době svědek na tento návrh přistoupil a pohledávku za částku 50 000 Kč prodal. V současné době tak firmě vznikla škoda ve výši 99 585 Kč. Svědek zdůraznil, že pokud by věděl o finančních problémech ze strany obžalovaného, pak by k dodávce prací nedošlo. Z listinných důkazů v této souvislosti soud poukazuje na smlouvu o dílo z 11. 1. 2013, (č. l. 719-723), objednávky ze dne 11. 1. 2013 a 30. 4. 2013 (č. l. 727-728), faktury ze dne 18. 2. 2013 (č. l. 731), 3. 5. 2013 (č. l. 736), 3. 5. 2013 (č. l. 737), 17. 5. 2013 (č. l. 738), uznání dluhu ze dne 18. 10. 2013 (č. l. 739) včetně předávacích protokolů a dalších listin. K dotazům u hlavního líčení svědek uvedl, že v rámci stavebních prací na pivovaru Zlín bylo uhrazeno vše.

57. Svědek **K.Š.** (č. l. 4545-4546) u hlavního líčení uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 537-540), že nejprve na stavbě nemovitosti v Holešově prováděl stavební práce v rámci společnosti XXXXX, kde byl výrobním ředitelem a kterážto společnost byla subdodavatelem společnosti XXXXX. Společnost XXXXX obdržela od obžalovaného Č. zálohy, ale práce nebyly realizovány v plné míře, za což cítil osobní odpovědnost, od společnosti odešel a obžalovanému Č. pak pomáhal proti společnosti XXXXX, aby obžalovaný obdržel adekvátní plnění za poskytnuté zálohy. Následně byl svědek obžalovaným Č. osloven, aby na stavbách pokračoval sám v rámci dokončení prací, proto svědek založil společnost XXXXX, v rámci které měl dokončit realizaci výstavby nemovitostí v Holešově a ve Zlíně. Za společnost nejprve podepsal smlouvu na vytápění pivovaru ve Zlíně dne 23. 7. 2012. Později pak za společnost uzavřel svědek smlouvu dne 11. 12. 2012 na obdobné práce v nemovitosti v Holešově. Obžalovaný Č. sliboval řádné uhrazení veškerých závazků a poskytnutí záloh, avšak zálohy částečně poskytnuty nebyly, obžalovaný uváděl, že má peníze v Americe a po převodu peněz závazkům dostojí. Naopak na svědka naléhal, aby odebíral zboží na fakturu a prováděl práce, i když stavební dozor H., odkládal přebírání provedených prací, i když bylo bez závad. Za stavu nezaplacení realizací provedených prací byl svědek, resp. jeho firma, jednáním obžalovaného postavena do role bílého koně, neboť odebírali zboží, za které nedostávali zaplacení. Celkově nebyla uhrazena ze strany obžalovaného částka 2 035 420 Kč, přičemž veškeré práce byly řádně provedeny a na práce byl použit materiál, takže tato částka je zcela reálná a řádná. Pohledávka společnosti byla následně přihlášena do insolvenčního řízení, pohledávku obžalovaný vždy popíral a mj. i z tohoto důvodu proto společnost prodala pohledávku za částku 375 000 Kč V.M. a následně ji obžalovaný novému majiteli odsouhlasil, v čemž svědek rovněž vidí jasný podvod. Svědek zdůraznil, že obžalovaný v rámci navázání spolupráce tvrdil, že je v dobré finanční kondici, má finanční aktivity v zahraničí a rozhodně neuváděl finanční problémy, případně nutnost půjčování. Kdyby tyto skutečnosti svědek věděl, pak by smlouvy neuzavíral. K dotazu policie k hodnotě nemovitostí svědek uvedl, že podle jeho názoru do nemovitosti v Holešově se mohlo celkově proinvestovat přibližně 45 000 000 Kč a cílová hodnota nemovitosti mohla být okolo 60 000 000 Kč. Pokud se týče pivovaru ve Zlíně, rozpočet zde byl okolo 20 000 000 Kč. Podle svědka stavební dozor H. o finanční situaci Č. nevěděl, ale snažil se urychlit práce, oproti tomu se snažil dodavatelům prodlužovat splatnost faktur, což je ale běžná praxe stavebního dozoru. Podle názoru svědka obžalovaný po vyhlášení insolvenčního prodeje pomocí nastrčených osob sám pohledávky nakupoval.
58. U hlavního líčení pak svědek k dotazům uvedl, že celkem na základě smlouvy uzavřené s obžalovaným dodal zboží a služby v hodnotě okolo 2 000 000 Kč. V rámci smlouvy byla uhrazena jedna záloha, poté již nebylo hrazeno. Služby a zařízení nebyly převzaty H. a H. se při jednání vyjádřil, že nemůže tyto věci podepisovat v rámci převzetí. Zboží však bylo podle svědka dodáno reálně a v požadované kvalitě. Zařízení bylo dodáváno i v době, kdy se obžalovaný dostal

do finančních problémů. Na stavbu nebyl přímý přístup, ale svědek měl od stavby klíče. Byl problém s uznáním dluhu ze strany obžalovaného. Následně, když pohledávku svědek prodal, tak ji obžalovaný bez jakýchkoliv problémů uznal. Pohledávka byla prodána za částku 300 000 Kč; podle svědka kupující pohledávky byl nastrčený. Původně měly být dodány stavební práce a zařízení v celkové výši 4 930 000 Kč; podle svědka však byly vyfakturovány jen práce a zařízení, které bylo reálně dodáno. Část věcí, které dodal na stavbu, a nebyly zaplacené, si svědek odvezl. Jednalo se např. o tepelné čerpadlo a solární panely. Dokonce následně bylo na svědka ze strany obžalovaného podáno zcela nesmyslné trestní oznámení. Pokud se týče částky, kterou obžalovaný dlužil, pak se skutečně jednalo o práce a dodané zařízení a dlužná částka ve výši 2 035 420 Kč je reálná. Je možné, že v rámci prací některé byly následně opraveny, ale vždy bylo jednáno v souladu se stavebním dozorem H..

59. Obžalovaný se k výpovědi svědka obsáhle vyjádřil. Svědka zná od dětství, a již v předcházející době spolu měli firmu XXXXX, ve které svědek tzv. utopil 1 500 000 Kč obžalovaného a dokonce od obžalovaného chtěl další peníze. Následně po návratu obžalovaného do České republiky a v rámci výstavby domu v Holešově byla opětovně navázána spolupráce. V tuto dobu obžalovaný svědkovi hradil dodávky i v hotovosti a namísto firmy svědka K.. Pokud se týká dodávek na pivovar ve Zlíně, pak na zálohách bylo svědkovi zaplaceno 950 000 Kč. Svědek byl však spíše nečinný a následně si z objektu odvezl různé zařízení a materiál; proto na něj obžalovaný podal trestní oznámení. Svědek nikdy neměl oficiálně klíče a je zřejmé, že klíče získal podvodným způsobem. Obžalovaný k dotazu uvedl, že se svědkem spolupracoval i přes prvotní podvod a obžalovaného nenapadlo, že by ho mohl podvést znovu. Svědek v rámci vyjádření setrval na své výpovědi; údaje týkající se firmy XXXXX označil za nepravdivé; také popřel přebírání finančních prostředků v hotovosti.
60. Svědkyně **G.K.S.** u hlavního líčení (č. l. 4505-4506) setrvala na své výpovědi z přípravného řízení, v rámci které uvedla, že pro obžalovaného zajistila koupi nemovitosti ve Zlíně od pana K.. Zájem o tuto nemovitost mělo více zájemců, ale nakonec upřednostnila R. Č. (podle názoru soudu v této souvislosti není zřejmé, zda svědkyně nezastupovala obě strany). Po podpisu smlouvy obžalovaný uhradil část provize ve výši 300 000 Kč, kdy byla v rámci provize dohodnuta celková částka 1 000 000 Kč. Zbylou část ale obžalovaný neuhradil, následně pak obžalovaný donutil pana K., majitele nemovitosti, k milionové slevě z kupní ceny a vůči svědkyni byl nekontaktní, přes jak telefonické, tak písemné urgency. Podle svědkyně reálná hodnota nemovitosti na ulici 2. května 2728, kterou zakoupil obžalovaný, je v době jejího výslechu (10. 3. 2017) 15 000 000 Kč.
61. K dotazům před soudem dále svědkyně uvedla, že ve smlouvě o provizi byla zmínka o součinnosti při vyřizování stavebního povolení. Obžalovaný byl i dotazován, zda tuto součinnost potřebuje, ale obžalovaný součinnost odmítl. K dotazu obhajoby, zda součástí smlouvy byla její povinnost vyřídít stavební povolení, svědkyně uvedla, že nemohla vyřídít stavební povolení, protože nebyla vlastníkem nemovitosti a touto činností nebyla ani ze strany obžalovaného pověřena. Svědkyně údajně dojednala i slevu z kupní smlouvy (zde je rozpor oproti její výpovědi z přípravného řízení). Podle svědkyně dřívější majitel povolil přípravné práce a obžalovaný sklepení rozbil a zdevastoval, následně žádal slevu půl milionu, protože je dům v horším stavu, než si myslel. Svědkyně s majitelem K. argumentovali dobou výstavby domu, která odpovídala jeho stavu, nicméně obžalovaný vyvinul takový tlak, že došlo ke slevě. Civilní řízení týkající se částky 700 000 Kč s příslušenstvím sice probíhalo, ale svědkyně se již na něj nepamatuje, vše zajišťoval právní zástupce. K dotazu soudu pak svědkyně uvedla, že byla také zástupkyně prodávajícího (dle soudu se jedná o věc velmi neobvyklou), ale účtovala si jen jednu provizi, a to od obžalovaného. Podle svědkyně se obžalovaný k původnímu vlastníkovi choval nemorálně, následně ani nepřiznal pohledávku v rámci insolvenčního řízení. K dotazům dále svědkyně sdělila, že pracuje dlouhodobě jako realitní makléř. Obvyklé provize jsou 5 – 6 % + DPH. V daném případě se jednalo o střední zakázku a provize představovala přibližně 7 % + DPH, když nemovitost byla prodána za 11 500 000 Kč. Každá

realitní společnost má jinak nastavené provize a podle sdělení svědkyně je pravdou, že některé realitní kanceláře nemovitosti nad 10 000 000 Kč prodávají s provizí kolem 2 %. O jednání s obžalovaným věděl vše podstatné její manžel. Podle svědkyně byl přítomen i telefonátům mezi svědkyní a obžalovaným.

62. K výpovědi svědkyně se vyjádřil obžalovaný, který uvedl, že součástí odměny mělo být vyřízení stavebního povolení, což však svědkyně neučinila, a pokud se týče slevy na nemovitosti, po prohlídce nemovitosti a zahájení přípravných prací byl zjištěn velmi špatný statický stav, podmáčenost, a z tohoto důvodu si sám obžalovaný sjednal slevu ve výši 500 000 Kč po jednání s majitelem. Podle obžalovaného svědkyně v rámci své činnosti neučinila vůbec nic, tedy nevyjednala slevu, a především se neangažovala ve stavebním povolení, proto jí nezaplatil zbytek provize. Svědkyně následně setrvala na své výpovědi.
63. Ve věci byl rovněž slyšen manžel svědkyně – svědek **M.K.**, který byl přítomen výpovědi svědkyně a její výpověď potvrdil s tím, že byl přítomen všem hovorům, které jeho manželka vedla s obžalovaným, a slyšel část hovoru ze strany manželky.
64. Nalézací soud si vyžádal od Krajského soudu v Brně **podstatnou část insolvenčního spisu**, který je veden v rámci insolvenčního řízení dlužníka R. Č. pod č. j. KSBR 29 INS 33609/2013. Samotný spis byl v době dokazování před rozhodnutím soudu z 14. 5. 2018 u Nejvyššího soudu ČR. Z podstatnějších dokladů soud konstatuje usnesení Krajského soudu v Brně soudkyně JUDr. Vlastou Bruknerovou ze dne 26. 6. 2014 o zjištění úpadku dlužníka, kde mimo jiné bylo konstatováno, že dlužník R.Č. je v úpadku. Insolvenčním správcem byl jmenován Mgr. Robert Stezka, přičemž v rámci odůvodnění bylo konstatováno, že dne 25. 11. 2013 podal insolvenční návrh věřitel XXXXX. Tento návrh však věřitel vzal dne 29. 11. 2013 v plném rozsahu zpět. Další návrh byl dne 4. 12. 2013 od společnosti XXXXX a téhož dne od G. K. S. (pohledávka svědkyně v tuto dobu však byla prodána). Dále dne 9. 12. 2013 přistoupil poškozený P.S. a následně další dlužníci. V rámci poučení pak bylo konstatováno, že sám dlužník uvedl, že není schopen pohledávky svých věřitelů uspokojit a v průběhu řízení dlužník neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jejichž případné prokázání by mohlo zjištěnou existenci úpadku ve formě platební neschopnosti vyvrátit. Bylo konstatováno naplnění zákonných znaků úpadu ve formě platební neschopnosti (viz rozhodnutí č. j. KS BR 29 INS 33609/2013-A-69). V rámci jednání u Krajského soudu v Brně konaném dne 24. 6. 2014 dlužník (R.Č.) zastoupený P.B. v rámci substitučního oprávnění uvedl, že dle dlužníka nejsou existentní žádné pohledávky, které by byly dlouhodobě po splatnosti, a dlužník tvrdí, že po zahájení insolvenčního řízení musel zastavit platby, aby nezvýhodňoval nějaké věřitele. Dlužník má za to, že předlužen není. Věřitelé mohou své pohledávky řešit soudní cestou, eventuálně exekucí, a závazek vůči společnosti XXXXX hodlá dlužník řešit prodejem nemovitosti apartmánu v Čeladné. Dlužník současně požádal o zaprotokolování nesouhlasu se znaleckým posudkem ve výši 10 000 000 Kč na XXXXX, protože současná cena je vyšší, když nemovitost byla kompletně zrekonstruována. Dlužník (R.Č.) také v rámci své výpovědi popřel jakýkoliv příslib o dodání peněz z Ameriky. Ostatně kdyby měl peníze v Americe, nemusel by si půjčovat v ČR. Následně zmocněnec věřitele O. Š. nevyloučil možnost uhrazení závazku v rozsahu asi 4 000 000 Kč z prostředků pana Š.. Věřitelé dále hovořili o příslibu ze strany dlužníka o hrazení dluhů z provozu pivovaru ve výši 100 000 Kč měsíčně. Dlužník se dále vyjádřil k uznání, či neuznání pohledávek. V závěru navrhl, aby insolvenční soud insolvenční návrh zamítl, neboť dlužník není v předlužení a má dostatek majetku. Soud dále poukazuje na sdělení dlužníka ze dne 30. 5. 2014, kde jsou jako přílohy účetní rozvaha za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 a účetní sestava závazků a majetku k 31. 12. 2013. Aktiva jsou vyhodnoceny ve výši 104 332 000 Kč, závazky ve výši 5 207 000 Kč. Dále jsou zde uvedeny bankovní půjčky ve výši 30 194 000 Kč a krátkodobé závazky ve výši 6 937 Kč. Soud dále poukazuje na vyjádření věřitele O. Š. z 28. 5. 2014, který dle svého vyjádření měl vůči R. Č. celkové pohledávky ve výši 25 850 000 Kč a současně v

rámci tohoto prohlášení dal souhlas s řešením úpadku dlužníka formou reorganizace a souhlas s předlužením reorganizačního plánu v průběhu června 2014. Soud dále poukazuje na vyjádření dlužníka (R. Č.) ze dne 20. 3. 2014, v rámci kterého považuje za sporné pohledávky dvou ze čtyř věřitelů, přičemž jeden věřitel vzal svůj insolvenční návrh zpět. Dále zde konstatuje, že výše majetku jeho osoby převyšuje výši jeho závazků a z tohoto důvodu žádá, aby insolvenční návrh byl zamítnut. Soud dále konstatuje návrh dlužníka (R. Č.) z 8. 12. 2016 na zproštění insolvenčního správce JUDr. Jaroslava Brože funkce. V rámci tohoto návrhu je zde konstatace zpeněžení části majetkové podstaty v rozporu s ustanovením § 225 odst. 4 insolvenčního zákona, na upuštění od provedení dražby části majetkové podstaty na základě rozhodnutí insolvenčního soudu a omezení účasti potencialních věřitelů, nerespektování ustanovení § 293 insolvenčního zákona o pokynu zajištěného věřitele při zpeněžení části majetkové podstaty a porušení zásady insolvenčního řízení insolvenčním správcem ve věci návrhu na zrušení konkursu dlužníka. V rámci dalšího insolvenčního řízení se jedná o problematiku, která sice má vztah k jednání obžalovaného, které je mu kladeno za vinu státním zástupcem, ale s přihlédnutím na rozhodnutí nalézacího soudu ve věci samé, je tato konstatace nadbytečná.

65. Znalec **Ing. Jan Pořízka** u hlavního líčení plně odkázal na znalecký posudek, který vypracoval v přípravném řízení. K vypracování **znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence** měl k dispozici mj. účetní dokumentaci obžalovaného za roky 2010 až 2014 a doklady zaúčtované již za působení insolvenčního správce. Znalec konstatoval, že obžalovaný není zapsán do obchodního rejstříku, účetnictví od roku 2010 vedl dobrovolně. Tomuto účetnictví bylo především vytknuto, že je nesprávné, neúplné, neprůkazné, nesrozumitelné a nepřehledné, přičemž účetní závěrky podle znalce nepodávají věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace obžalovaného. Součástí tohoto účetnictví nebyly řádně vypracované a doložené inventarizace majetku a závazků. Nelze z něj objektivně zjistit skutečný objem stavebních prací účtovaných na účtu nedokončených investic, především od dodavatele XXXXX (znalec v jiné trestní věci zkoumal také účetnictví této společnosti). Zůstatky na účtech 042 - nedokončené investice, 052 - záloha na investice, 314 - poskytnuté provozní zálohy, 211 - pokladna a na dalších, jsou nepravdivé a hrubě zkreslené. Celková ekonomická situace obžalovaného byla hodnocena na základě bankovních informací a z údajů obsažených v jeho účetnictví. Obžalovaný v roce 2010 nejdříve vložil do podnikání nemovitý majetek, který zaplatil z vlastních zdrojů či ze zdrojů vypůjčených (v účetnictví neevidovaných). Jednalo se o nemovitosti v Prostějově a v Holešově, celková hodnota tohoto majetku byla 27 616 844 Kč, plus pozemky v hodnotě 1 108 156 Kč. Dalším majetkem byly zásoby (zřejmě vína) v hodnotě 1 386 000 Kč, uhrazené z vlastních zdrojů, neuhrazené faktury v celkové výši 3 708 000 Kč za nájemné a služby spojené s nájmem vystavené na společnost XXXXX a neuhrazené faktury vystavené v roce 2010 na společnost XXXXX (ty byly sice v roce 2013 zaúčtované jako uhrazené v hotovosti pokladnou, avšak bez prvotních dokladů). Mezi vydanými fakturami byly zahrnuty i další z roku 2008 v celkové hodnotě 1 483 304 Kč, které nebyly uhrazeny ani v dalších letech, a proto měly být zaúčtovány do nákladů opravné položky a hodnota majetku měla být snížena. Z předložených dokladů není zřejmé, zda byly zahájeny úkony k vymáhání těchto úhrad. Počátkem roku 2011 byl stav majetku a zdrojů téměř vyrovnaný za předpokladu, že v účetnictví nebyly promítnuty případné závazky z půjček přijatých před 1. 1. 2011. Během roku 2011 došlo k navýšení aktiv o 50 263 000 Kč, ale současně došlo k navýšení cizích zdrojů o 45 187 000 Kč. V aktivech byla navýšena hodnota dlouhodobého majetku o 44 609 000 Kč, jednalo se o nákup pozemků, staveb a především nedokončeného majetku (stavebních investic). Prakticky celá hodnota investic do majetku byla uhrazena z cizích zdrojů, zejména úvěrů ve výši 42 553 000 Kč. Byla vykázána účetní ztráta ve výši 1 709 000 Kč. Podobná situace pokračovala i v roce 2012, kdy došlo k dalšímu navýšení hodnoty dlouhodobého majetku na hodnotu 48 339 000 Kč. Nelze však ověřit, zda hodnota nedokončených investic byla opravdu v této výši, neboť účtování o zaplacených zálohách bylo špatné a neprůkazné. V roce 2012 došlo sice ke snížení výše cizích zdrojů, zejména úvěrů na částku 31 128 000 Kč (oproti roku 2011 o

11 425 000 Kč), ale došlo k navýšení vlastních zdrojů. Tyto prostředky byly použity na splátky úvěru Komerční bance, a. s. Další navýšení vlastních zdrojů bylo provedeno ze soukromého účtu, kam jednak přicházely platby za nadměrné odpočty DPH a jednak příjmy označené jako „DEAL.OBCHODY S KLIENTY“. Za rok 2012 byla v účetnictví vykázána ztráta ve výši 3 769 000 Kč. Z přehledů o všech bankovních účtech obžalovaného v ČR je zřejmé, že obžalovaný neměl žádné zdroje, ze kterých mohl uhradit splátky přijatých úvěrů a půjček. Vzhledem k tomu, že další finanční prostředky neměl, jediným zdrojem k úhradě závazků (cizích zdrojů) byl dlouhodobý majetek v hodnotě 85 471 000 Kč, který značně převyšoval hodnotu cizích zdrojů, zejména úvěrů a půjček v celkové výši 35 409 000 Kč. Otázkou podle znalce zůstává, zda byla hodnota dlouhodobého majetku vykázána správně a jaká byla jeho skutečná reálná hodnota. Jednalo se navíc o zdroje okamžitě nepoužitelné. Krátkodobé zdroje (oběžná aktiva) vykazovaly v účetnictví výši 9 191 000 Kč, z toho však bylo 3 960 000 Kč v pohledávkách starých a pravděpodobně nedobytných. S ohledem na omezené podnikatelské aktivity obžalovaného z titulu provozních příjmů v nedokončených prostorách nebylo podle znalce možné hradit závazky vůči dodavatelům. V roce 2013 byly vykázány tržby z prodeje služeb pouze ve výši 1 048 664,36 Kč a ztráta ve výši 2 143 374,38 Kč. I po odpočtu nákladů na odpisy činila ztráta z provozní činnosti 849 748,38 Kč. Účetnictví za rok 2014 není zpracováno, stav hospodaření nelze tedy posuzovat. Při těchto ekonomických výsledcích do konce roku 2013 nebyl obžalovaný schopen hradit své závazky, pokud by nezapojil do financování jiné finanční prostředky nebo pokud by neprodal majetek. Nedostatek likvidních prostředků vznikl z toho důvodu, že na plánovaná pořízení dlouhodobého hmotného majetku neměl obžalovaný dostatek vlastních zdrojů a musel jejich financování řešit přijetím úvěrů, které ale neměl z čeho splácet. Proto získával finanční prostředky dalšími půjčkami nebo vkladem vlastních finančních prostředků z prodeje cenných papírů či směnou z cizích měn. O výši vlastních finančních prostředků mimo ČR nejsou žádné informace. Jednalo se o stav dlouhodobý, delší než rok. V případě obžalovaného nelze uvažovat o předlužení, neboť v každém roce byla hodnota jeho aktiv vyšší než hodnota cizích zdrojů. K tomu došlo zejména z toho důvodu, že v roce 2010 pořídil nemovitý majetek z vlastních zdrojů. Pokud by obžalovaný neměl žádné další vlastní finanční prostředky (neuvedené v účetnictví), tak by v této situaci mohl své závazky hradit výhradně prodejem majetku. Co se týče úpadku z důvodu platební neschopnosti, dle údajů z předběžné inventarizace ke dni 31. 12. 2013 byly na konci roku 2013 vykázány neuhrazené faktury v celkové výši 4 002 742,67 Kč. Poslední úhrady závazků byly prováděny v květnu 2013, od června 2013 dochází k nárůstu neuhrazených faktur. Již v průběhu 1. pololetí 2013 obžalovanému „docházely“ vlastní finanční prostředky, v červnu 2013 byly platby zastaveny téměř úplně. Podle znalce došlo k platební neschopnosti právě v tomto měsíci, svědčí o tom i pohledávky uplatněné věřiteli v rámci insolvenčního řízení. Přesné datum nelze s ohledem na stav účetnictví určit. Znalec také porovnával doklady poškozených založené ve spise s údaji v zajištěném účetnictví s údaji z přihlášek v konkursním řízení, zjištěné rozdíly jsou ve znaleckém posudku zaznamenány. Na základě dalších zjištění znalce byly policejním orgánem ověřovány i okolnosti sjednání úvěrů u Komerční banky, a. s., a České spořitelny, a. s., a to z hlediska naplnění skutkové podstaty trestného činu úvěrového podvodu, v tomto případě (po vyjádření obou bank) však závěr o spáchání trestného činu učiněn nebyl.

66. K dotazům u hlavního líčení znalec dále sdělil, že se nezabývá oceňováním nemovitostí, ale podle jeho názoru reálná hodnota nemovitého majetku byla výrazně nižší. Např. v rámci výstavby bytového domu v Holešově byly propláceny fiktivní faktury a hodnota majetku byla nižší, než co bylo reálně zapláceno. Znalec rovněž zpracovával znalecký posudek na firmu XXXXX v rámci trestního stíhání svědka K., kdy se jedná o podvod v rámci výstavby bytového domu v Holešově, který je ve vlastnictví obžalovaného, a zde dospěl znalec ke shodnému závěru, tedy proplácení fiktivních faktur a podvodu vůči obžalovanému ze strany svědka K.. Pokud se týká úvěrů u bank, byly zde tři úvěry a nebyly plněny podmínky smluv. Samotné účetnictví nebylo průkazné a úplné. Zda však měl k dispozici veškeré účetnictví, znalec neví. Podle znalce byl poměr

mezi závazky a pohledávkami rozdílný a závazky byly výrazně vyšší. Závazky byly ve výši přibližně 23 000 000 Kč, pohledávky, jejichž vymahatelnost je problematická, přibližně ve výši 6 000 000 Kč. Znalec od soudu obdržel pokyny – v jakém směru má znalecký posudek doplnit, a znalec v určeném termínu dané údaje soudu zaslal.

67. Soud dále provedl **listinné důkazy** obstarané v přípravném řízení, z nichž poukazuje na následující.
68. Dle údajů z veřejné části živnostenského rejstříku byl obžalovaný R.Č. jako podnikatel (fyzická osoba) zapsán pod IČO XXXXX dne 6. 1. 1993. Jsou u něj vedena celkem čtyři živnostenská oprávnění, z nichž jedno zaniklo již v roce 2008, provozování zbývajících živností bylo dlouhodobě přerušeno dne 3. 10. 2013, resp. dne 16. 1. 2015. Obžalovaný je veden i v obchodním rejstříku, jako jediný jednatel a společník ve společnosti XXXXX (na jejíž majetek byl dne 1. 4. 2016 prohlášen konkurs), jako jediný jednatel a společník ve společnosti XXXXX (na jejíž majetek byl také dne 1. 4. 2016 prohlášen konkurs), do 1. 7. 2010 byl veden jako jednatel a společník ve společnostech XXXXX (od 7. 12. 2012 v likvidaci) a XXXXX
69. Pokud se týká stavu insolvenčního řízení v rámci přípravného řízení, pak z údajů zveřejněných v insolvenčním rejstříku bylo zjištěno, že úpadek obžalovaného jako dlužníka byl zjištěn dne 26. 6. 2014 na základě insolvenčních návrhů věřitelů XXXXX, G. K. S. a P.S.. Na jeho majetek byl dne 3. 9. 2014 prohlášen konkurs. Ve zprávě insolvenčního správce ze dne 4. 2. 2015 se uvádí, že do insolvenčního řízení bylo v té době přihláшено 44 věřitelů, výše přihlášených pohledávek činila celkem 102 100 083,47 Kč, z toho bylo 44 820 998,36 Kč přihláшено jako zajištěné a 57 279 085,11 Kč jako nezajištěné. Na přezkumné jednání nebyly zařazeny pohledávky O. Š. ve výši 26 100 004 Kč a Statutárního města Zlína ve výši 15 000 Kč. Ke dni druhého přezkumného jednání (23. 5. 2016) byly evidovány přihlášené pohledávky ve výši 107 436 185,46 Kč, z toho zajištěno 56 397 999,36 Kč a nezajištěno 51 038 186,10 Kč. Přezkoumány byly pohledávky v souhrnné výši 69 057 064,69 Kč, z toho zajištěno 38 170 786,59 Kč a nezajištěno 30 886 278,10 Kč. Pokud jde o hodnotu nemovitostí obžalovaného sepsaných v majetkové podstatě, znalecký odhad zmíněný ve zprávě insolvenčního správce ze dne 4. 2. 2015 činil celkem 60 925 000 Kč (většina těchto nemovitostí byla součástí společného jmění manželů Č., přičemž k nim uplatňoval z tohoto titulu práva i insolvenční správce manželky obžalovaného D. Č., navíc k nim, vyjma jedné, uplatňovali práva na uspokojení zajištění věřitelé). Předmětné insolvenční řízení nebylo dosud ukončeno, z poslední zprávy insolvenčního správce ze dne 31. 10. 2017 vyplývá, že dosavadní výtěžek zpeněžení majetkové podstaty činí 33 468 098,48 Kč, z toho 25 379 877,38 Kč by mělo být přednostně použito k uspokojení pohledávek zajištěných věřitelů (ovšem o dražbách nemovitostí provedených ve dnech 19. 6. 2015 a 26. 10. 2016 se dosud vedou spory). Majetek obžalovaného, který se dosud nepodařilo zpeněžit, se cení na částku 5 437 713,22 Kč. Nalézací soud v rámci insolvenčního řízení konstatuje společně s procesními stranami jednoznačnou nestandardnost insolvenčního řízení, kterou však s ohledem na podpurný charakter tohoto listinného důkazu nemíní blíže rozebírat.
70. V rámci ověřování ekonomické situace obžalovaného byly zajištěny u Okresní správy sociálního zabezpečení Zlín přehledy o jeho příjmech a výdajích za roky 2009 až 2012 (za rok 2013 již přehled nedodal) a u Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územního pracoviště ve Zlíně, daňová příznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2009 až 2012 (za rok 2013 již daňové příznání nepodal), příznání k dani z přidané hodnoty a další daňová příznání za roky 2009 až 2014.
71. Dále byla u bank zajištěna dokumentace k úvěrům poskytnutým obžalovanému v roce 2011. Úvěr na částku 5 000 000 Kč u Komerční banky, a. s., byl uzavřen dne 4. 3. 2011, vyčerpaná jistina měla být uhrazena do 20. 6. 2013. Úvěr na částku 10 000 000 Kč u Komerční banky, a. s., byl uzavřen

dne 11. 3. 2011, vyčerpaná jistina měla být rovněž uhrazena do 20. 6. 2013 (k datu 20. 12. 2012 bylo na jistinu uhrazeno 5 000 000 Kč, k datu 2. 7. 2014 byla pohledávka na nesplacenou částku 5 469 899,50 Kč postoupena na společnost XXXXX). Úvěr na částku 15 000 000 Kč u Komerční banky, a. s., byl uzavřen rovněž dne 11. 3. 2011, vyčerpaná jistina měla být uhrazena do 15. 1. 2026 (dodatkem ze dne 16. 10. 2013 byl termín uhrazení jistiny posunut na 15. 7. 2026, k datu 18. 3. 2014 měl obžalovaný po lhůtě splatnosti dluh ve výši 535 048 Kč, k datu 2. 7. 2014 byla pohledávka na nesplacenou částku 14 921 868 Kč postoupena na společnost XXXXX). Úvěr na částku 13 560 000 Kč u České spořitelny, a. s., byl uzavřen dne 29. 3. 2011, vyčerpaná jistina měla být uhrazena do 28. 2. 2021 v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 114 000 Kč (na žádost obžalovaného byl povolen odklad splátek v období od září 2012 do února 2013, při uzavření dodatku dne 13. 9. 2013 byl obžalovaný v prodlení s úhradou svých splatných závazků ve výši 225 984,24 Kč, k datu 3. 6. 2014 byl úvěr zesplatněn, dluh ve výši 9 100 000 Kč uhradila společnost XXXXX).

72. Ze zpráv Okresního soudu v Kroměříži a Okresního soudu ve Zlíně vyplývá, že vůči obžalovanému jako fyzické osobě, ani vůči obchodním společnostem s jeho trvajícím účasti, nebyl nařízen žádný výkon rozhodnutí či exekuce.
73. Při ověřování výpovědi obžalovaného byly v insolvenčním rejstříku a ve spisu vedeném v jiné trestní věci (sp. zn. KRPZ-3436/TČ-2011-150081) dohledány zprávy a doklady k půjčkám poskytnutým M.H.. Jedná se především o 4 směnky vystavené H. (ze dne 6. 10. 2009 na částku 7 470 000 Kč, ze dne 11. 12. 2009 na částku 550 000 Kč, ze dne 27. 4. 2010 na částku 7 910 000 Kč a ze dne 27. 4. 2010 na částku 6 450 000 Kč) a výpisy z bankovního účtu H., na který od obžalovaného obdržel 2 platby (dne 15. 1. 2009 ve výši 2 730 000 Kč a dne 1. 10. 2009 ve výši 1 000 000 Kč). Podle obžalovaného se jednalo o půjčky, k nimž nebyly sepsány smlouvy.
74. Dále byla vyžádána zpráva a doklady Stavebního úřadu Magistrátu města Prostějova k doručování rozhodnutí ze dne 19. 8. 2009, jímž byl vydán zákaz k užívání stavby v ulici XXXXX, jako sociálně správně budovy na nestátní zdravotnické zařízení (ve vztahu k poškozenému Z. G.). Z vyjádření úřadu vyplývá, že v průběhu roku 2013 se obžalovaný jakožto nový vlastník tohoto objektu na úřad dostavil, byl na vydání tohoto usnesení upozorněn a bylo mu vysvětleno, za jakých podmínek by bylo možné užívání stavby pro daný účel znovu povolit.
75. Spis byl doložen vybranými dokumenty z trestní věci vedené pod sp. zn. KRPZ-122444/TČ-2013-150881 proti B.K. pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit vůči dodavatelům jako zmocněnec a jako osoba fakticky ovládající společnost XXXXX, a to při rekonstrukci nemovitostí obžalovaného v Holešově a ve Zlíně. V této trestní věci bylo dne 7. 6. 2016 zahájeno trestní stíhání a na obžalovaného byla dne 26. 10. 2016 podána obžaloba.
76. V přípravném řízení byl činěn dotaz na společnosti XXXXX, a. s., která nepotvrdila jednání o úvěru, neboť s obžalovaným nebyl žádný úvěr sjednán. Soud předvolal osobu, se kterou obžalovaný, dle svého vyjádření, jakožto zaměstnancem XXXXX jednal o schválení úvěru, a to se svědkem J.D., který s ohledem na zaneprázdněnost se k hlavnímu líčení nedostavil a soudu zaslal písemné vyjádření (č. l. 4612). Dle jeho vyjádření jednání s obžalovaným R. Č. o úvěru bylo zahájeno dne 9. 11. 2013 a ukončeno dne 26. 11. 2013, v den podání insolvenčního návrhu. Mělo se jednat o financování dokončení developerského bytového projektu Stará radnice v Holešově a současně refinancování úvěru ve výši přibližně 19 000 000 Kč od Komerční banky, která měla předmětnou nemovitost v zástavě. Výši celkového úvěru si již svědek nepamatuje, a pokud se týká možnosti schválení úvěru, podle svědka v případě splnění podmínky minimálního předprodeje bytů ze strany obžalovaného požadovaného dozajištění dalšími nemovitostmi (obžalovaný uvedl bance

výčet svých nemovitostí) a zajištění dostavby za účasti renomovaného generálního dodavatele stavby, by byla velká pravděpodobnost schválení úvěru.

77. V návaznosti na pokyny obsažené v usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 To 45/2018-4813, kterým byl zrušen v této věci dříve vydaný rozsudek Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 14. 5. 2018, č. j. 61 T 7/2017-4759, a věc byla soudu prvního stupně vrácena, aby učinil ve věci nové rozhodnutí, byli v hlavním líčení konaném dne 8. 4. 2019 opětovně vyslechnuti obžalovaný R.Č. a svědkové D.B. a Z.H., v tomtéž hlavním líčení pak byl vyslechnut svědek Z.G., jehož výpověď byla dříve v hlavním líčení čtena.
78. Obžalovaný **R.Č.** uvedl, že setrvává na svých předcházejících výpovědích s tím, že bude odpovídat na kladené otázky. K dotazům uvedl, že první problémy nastaly s dodavatelskou firmou při stavbě bytů v Holešově, tak jak již dříve uváděl. Počátkem roku 2013 zjistil nedostatek finančních hotovostních prostředků. Většina smluv, které obžalovaný podepisoval, však byla uzavřena před zjištěním nedostatku finančních prostředků. Na část prací byla uzavřena jen ústní smlouva. V této době však byl pevně přesvědčen o zajištění finančních prostředků, v rámci kterých by zaplatil veškeré dluhy. Přibližně v létě 2013 začal jednat s bankami o přeúvěrování, v rámci kterého by uhradil minimálně veškeré nesplacené fakturace. Svoji finanční situaci konzultoval i se stavebním dozorem. Rozhodně, a to především s ohledem na svůj majetek a své dobré jméno, nebyl srozuměn s tím, že by své finanční závazky v dohledné době neuhradil. Zcela zásadně odmítl u své osoby úmysl někoho okrást, podvést a především sebe obohatit. V době rozhodné jeho majetek převyšoval částku 100 milionů Kč v nemovitostech, takže neměl důvod někoho okrádat nebo podvádět a nikdy nepřemýšlel nad možností sebe na úkor jiného obohatit. Těsně před ukončením jednání s bankou byla na obžalovaného podána insolvence, takže dále nemohl disponovat se svým majetkem. Samotné insolvenční řízení považuje za skandální a důvod, v rámci kterého se nemohl vyrovnat se svými věřiteli. V době před podáním insolvenčního návrhu rovněž chtěl prodat některé nemovitosti, např. byt v Čeladné; byla předběžná domluva na majetkovém vstupu do pivovaru a dle jeho názoru je zřejmé, že v rádech měsíců by většina závazků byla uhrazena. Pokud se týká půjčky ze strany svědka Č., nejednalo se o půjčku pro jeho osobu, jednalo se jen o zprostředkování investice svědka Č. prostřednictvím obžalovaného. Obžalovaný dle svého vyjádření má stále shodné trvalé bydliště, i když v současné době pobývá na jiné adrese. Od srpna 2018 je obžalovaný nezaměstnaný, je rozvedený, vyživovací povinnosti nemá a stará se o svého syna, který má rakovinu. Obžalovaný nemá jiné trestní řízení vůči jeho osobě.
79. Svědek **D.B.** uvedl, že v době podpisu smlouvy o smlouvě budoucí byla stavba ve stavu rozestavěné hrubé stavby. V této době bylo rozestavěno pravděpodobně první patro, možná pokračovala stavba druhého patra. Bylo dohodnuto posílání záloh ze strany svědka v průběhu výstavby a stavba pokračovala řádně. Stavba měla být ukončena v lednu 2012 a k 31. 1. 2012 měla být předána svědkovi. V prosinci 2011 se práce zastavily s odkazem na problémy se subdodavateli. Situace trvala několik měsíců. V polovině roku 2012 pak vstoupili další subdodavatelé, nejprve práce probíhaly, následně však došlo opětovně k zastavení. Po půlroce nepokračování prací se svědek s manželkou rozhodli od smlouvy odstoupit a žádali vrácení peněz, s čímž obžalovaný nesouhlasil a svědek podal žalobu, která byla zamítnuta. Později na obžalovaného byl podán návrh na insolvenční řízení, svědek se přihlásil se svojí pohledávkou a později pohledávku prodal firmě XXXXX. Po zastavení prací obdržel svědek od obžalovaného návrh na převod vlastnictví – předmětného bytu, s tím, že by se majetkové problémy vyřešily v rámci slevy z kupní ceny. Náklady na dokončení předmětné bytové jednotky byly pravděpodobně pár set tisíc a podle svědka nabízená sleva pravděpodobně odpovídala reálné kupní ceně, kdyby na návrh přistoupil. Byt byl však v nezkolaudovaném objektu a sám by se nedal samostatně zkolaudovat, proto na tento návrh nepřistoupil. Návrh na odkoupení, resp. převod jednotky s poníženou kupní cenou, dostal svědek v roce 2013.

80. Svědek **Z.H.** uváděl skutečnosti shodné jako ve svých předcházejících výpovědích. Podle svědka byl nedostatek finančních prostředků v rámci podnikatelské činnosti obžalovaného někdy v únoru nebo v březnu roku 2013, přičemž stavební firmy dostávaly zaplacení až po provedení prací a předpokládalo se zajištění přísunu peněz. Podle svědka jej obžalovaný informoval o přeúvěrování, kdy jednal možná s Komerční bankou, svědek si však na jméno banky již nepamatuje a jednalo se pravděpodobně o dobu přelomu roku 2012 a 2013. V rámci tohoto jednání se uvažovalo o některých odprodejích a měly být získány i hotovostní finanční prostředky. V případě přeúvěrování by došlo pravděpodobně k částečným úhradám faktur, následně byla diskuse o prodeji nemovitostí. Obžalovaný se však nikdy nevyjadřoval o nezaplacení svých závazků. Byly úvahy o zaplacení závazků z provozního zisku pivovaru, případně o prodeji nemovitostí v Prostějově a v Čeladné. Pokud se týká stavby v Holešově, zde bylo jednání o dotacích v řádech milionů Kč a bylo jednáno přímo s agenturou, kde bylo domluveno, jak postupovat. Sám svědek, přestože znal finanční situaci obžalovaného, nikdy nepočítal s možností, že by jeho závazky nebyly uhrazeny. Pokud se týče stavby bytových jednotek v Holešově, svědek nastoupil na stavbu v roce 2011 a do ledna 2012 bylo možné dokončit zadní bloky a poskytnout je k prodeji. Následně byly problémy s dodavateli, později bylo jednáno o dotaci ve výši přibližně 5 mil. Kč v rámci částečného přeúvěrování od XXXXX. Obžalovaný však v tomto směru nejednal, z jakých důvodů, svědek neví.
81. Svědek **Z.G.** uváděl skutečnosti shodné jako v předcházející výpovědi. Před uzavřením smlouvy o pronájmu, kterou zprostředkovala realitní kancelář, si svědek snažil vše ověřit a žádná strana svědkovi nesdělila jakékoliv problémy s užíváním nemovitosti. Podle svědka ani obžalovaný o problémech, které by svědkovi následně bránily v řádném užívání pronajaté nemovitosti, nevěděl a obžalovaný podle jeho názoru koupil nemovitost v dobré víře. Obžalovaný slíbil problém odstranit, což se však nepodařilo a proto svědek odstoupil od smlouvy. Obžalovaný slíbil vrácení finančních prostředků, bylo však vráceno jen 100 000 Kč, následně bylo zahájeno insolvenční řízení, ke kterému se svědek připojil. K výpovědi svědka se vyjádřil obžalovaný, který uvedl, že nemovitost kupoval v době, kdy zde byl provozován pečovatelský dům, následně se předchozí nájemce odstěhoval a obžalovaný netušil, že povolení k provozování pečovatelského domu si tzv. vzal s sebou. Před uzavíráním smlouvy s poškozeným svědkem G. o jakýchkoliv právních problémech týkajících se jeho nemovitosti, nevěděl.
82. V návaznosti na pokyny obsažené v usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 To 35/2019-4927, si soud vyžádal zprávu od Komerční banky týkající se splácení úvěru obžalovaného (č. l. 4942), přičemž zjistil, že naposledy obžalovaný v rámci splátek provedl úhradu dne 15. 6. 2013 ve výši 1 224,70 Kč. V předcházejícím období od 15. 5. 2012 do 15. 5. 2013 uhradil celkem 130 167 Kč a ke dni 4. 7. 2014 zbývalo obžalovanému na zaplacení úvěru celkem 14 187 397,77 Kč v rámci jistiny a 717 448,82 Kč v rámci úroků. Lze tedy konstatovat poslední úhradu ke dni 15. 6. 2013. Pokud se týče insolvenčního řízení obžalovaného R. Č., obhájce soudu zaslal usnesení Krajského soudu v Brně č. j. KSBR 29 INS 33609/2013-B-723 ze dne 14. 7. 2020, který rozhodl o zrušení konkurzu na majetek dlužníka R. Č., narozeného XXXXX, podle § 308 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb. o úpadku a způsobech jeho řešení po obdržení zprávy o stavu řízení insolvenčního správce JUDr. Jaroslava Brože. Dále bylo rozhodnuto o odměnách insolvenčních správců, o povinnostech insolvenčního správce JUDr. Jaroslava Brože a povinnosti dlužníka R. Č. týkající se vypořádání majetku ze zaniklé SJM manželů Č. Z odůvodnění pak nalézací soud poukazuje na bod 5., dle kterého podáním ze dne 29. 1. 2020 insolvenční správce JUDr. Jaroslav Brož vyslovil souhlas se zrušením daného konkurzu na návrh dlužníka ze dne 30. 8. 2016, jak je uvedeno v návaznosti na výslovně uloženou povinnost soudem, přičemž insolvenční správce podáním ze dne 22. 6. 2020 požádal o urychlené rozhodnutí o zrušení konkurzu, v rámci kterého uvedl, že soud rozhoduje o návrhu na zrušení konkurzu po čtyřech letech, ale potřebný souhlas insolvenčního správce soudu byl doručen až dne 29. 1. 2020. K žádosti soudu insolvenční správce

vedl (viz bod 8.), že na účtu majetkové podstaty ke dni 30. 4. 2020 byla částka 17 602 550,45 Kč; zajištěným věřitelům bylo vyplaceno 15 653 505,15 Kč, příjmy majetkové podstaty byly ve výši 33 644 935,87 Kč a výdaje majetkové podstaty byly 16 040 243,15 Kč. V této souvislosti nalézací soud poukazuje na skutečnost (viz bod 11.), že z dražby XXXXX byla získána částka 7 788 027 Kč, přičemž způsob provedení dražby podle názoru nalézacího soudu lze považovat minimálně za zcela nezvyklý, kdy v případě běžného provedení dražby by výnos byl jistě výrazně vyšší. S ohledem na přípis insolvenčního správce JUDr. Jaroslava Brože vyhotovila soudkyně JUDr. Vlasta Bruknerová písemné vyjádření dne 27. 7. 2020 (č. l. 5028-5029), ze kterého soud konstatuje, že věřitelé dlužníka R. Č. od 30. 8. 2016 nemají zájem na pokračování konkursu a žádali zrušení konkursu, čemuž insolvenční správce bránil a jednal tak proti vůli věřitelů. Současně pak insolvenční správce vedl incidenční spory proti vůli věřitelů, přičemž byl neúspěšný a úspěšným účastníkům těchto sporů byly příznány náklady řízení. Insolvenční spory tak byly vedeny proti vůli dlužníků a proti jejím majetkovým právům. Pro uspokojení věřitelů s pohledávkami za majetkovou podstatou bylo na účtu majetkové podstaty dostatek finančních prostředků.

83. Soud prvního stupně dále s ohledem na závěry odvolacího soudu provedl důkazy k bližšímu objasnění vědomí obžalovaného o případném omezení provozování nemovitosti zapsané na LV č. XXXXX u Katastrálního úřadu pro XXXXX, Katastrální pracoviště XXXXX (bod II. B), kdy obžalovaný shodně jako v předcházejícím řízení uváděl, že v době koupě nemovitosti i při následném jednání s nájemci o žádném omezení nemovitosti týkající se zákazu užívání předmětné stavby nevěděl a tato skutečnost mu nebyla známa ani při jednání se Z.G.. Obžalovaný setrval na tvrzení o své neznalosti zákazu užívání předmětné stavby ze dne 9. 8. 2009, který vydal Stavební úřad Městského úřadu v Prostějově. Soud k tomu provedl důkazy výpovědi svědka **P. Z.**, který ve výpovědi učiněné v hlavním líčení konaném dne 23. 9. 2020 (č. l. 5114-5115), sdělil, že s obžalovaným se setkal maximálně 2x – 3x a v rámci těchto setkání byl realizován prodej dané nemovitosti v Prostějově. Svědek při prodeji chtěl, aby jeho společnost XXXXX prodejem pokryla závazek vůči bance; sám však prodej neprojednával a vše zařizoval svědek K.. Svědek P. Z. ve své výpovědi uvedl, že nevěděl o jakémkoliv omezení nemovitosti. Samotná nemovitost byla pronajata. V nemovitosti byla restaurace, která fungovala. O jakémkoliv omezení tak svědek nevěděl a obžalovanému s ohledem na tuto skutečnost o nemovitosti nemohl sdělit žádné bližší okolnosti.
84. V hlavním líčení konaném dne 9. 11. 2020 soud vyslechl svědkyni **M.K.**, která vypověděla, že se za společnost XXXXX účastnila jednání v Prostějově s obžalovaným R. Č., při němž došlo k podpisu nájemní smlouvy. V době těchto jednání nevěděla o tom, že by byl vydán zákaz užívání předmětné budovy.
85. Dále soud provedl důkaz výpovědi svědka **B. K.**, který v hlavním líčení konaném dne 3. 12. 2020 uvedl, že v současné době již není trestně stíhán a obžaloby byl v plném rozsahu zproštěn, přičemž důvody si již svědek nepamatuje. Pokud se týká nemovitosti v Prostějově, tak nejprve byl vlastníkem právě svědek, následně nemovitost prodal společnosti XXXXX – jednatele svědka Z., který poté nemovitost dále prodal, a to právě obžalovanému, přičemž prodej zařizoval svědek K.. Svědek jak po dobu svého vlastnictví, tak v době, kdy zařizoval prodej, nevěděl o jakýchkoliv omezeních týkajících se nemovitosti, proto ani tuto skutečnost obžalovanému nemohl sdělit. V době zakoupení nemovitosti obžalovaným obžalovaný působil jako solventní zájemce, nebyly žádné problémy s uhrazením nemovitosti, ani s dohodou o koupi nemovitosti.
86. Obžalovaný R.Č. po výpovědi svědka K. u hlavního líčení dne 3. 12. 2020 k dotazu soudu uvedl, že nemovitost v Prostějově kupoval za účelem výnosnosti, tedy hrazení měsíčního nájmu. Nemovitost byla zakoupena za částku 13 milionů Kč a nájem byl stanoven na částku 85 tisíc Kč měsíčně. Nájem byl nejprve řádně hrazen, posléze nájemce projevil vůli postavit si nemovitost, ve které by provozoval svoji činnost a nájem byl následně ukončen. Rozhodně nevěděl o jakýchkoliv

omezeních týkajících se provozu této nemovitosti a danou výpověď především v části týkající se nevědomí obžalovaného o omezení při provozování nemovitosti potvrdili veškerí vyslechnutí svědkové.

87. Poté, co v návaznosti na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 To 10/2021-5196, došlo ke změně ve složení senátu, nalézací soud (v hlavním líčení konaném dne 1. 2. 2022) provedl důkaz znaleckým posudkem **Ing. Petra Janíčka, DiS, MBA, LL.M.**, znalce v oboru ekonomika, odvětví účetní evidence. Ve znaleckém posudku, na jehož písemné znění (č. l. 4642 - 4746) v hlavním líčení v plném rozsahu odkázal, se znalec vyjádřil k hodnotě aktiv a pasiv fyzické osoby R.Č. a právnické osoby XXXXX. Podle zjištění znalce byl obžalovaný R.Č. společníkem v následujících společnostech:

- XXXXX, kde obžalovanému zaniklo členství dne 12. července 2010, tedy mimo sledované období,
- XXXXX, kde členství zaniklo 17. 4. 2003, tedy mimo sledované období,
- XXXXX, kde členství zaniklo 8. 7. 2010, tedy mimo sledované období.

Dále:

- XXXXX, IČO: XXXXX, kde je členem doposud,
- XXXXX, IČO: XXXXX, kde je členem doposud.

Společnost XXXXX znalec ve sledovaných letech 2011-2014 pracovně ohodnotil jako bezcennou a jako s takovou se dále s ní nezabýval. Blíže se zabýval společností XXXXX a na základě účetních uzávěrek společnosti k 31. 12. 2011 a 2012 dospěl s ohledem na množství závazků k závěru o bezcennosti obchodního podílu v této společnosti. Dále se zabýval obžalovaným jako fyzickou osobou – podnikatelem, kde uvádí účetní uzávěrky za roky 2010, 2011, 2012 s tím, že účetní uzávěrka za rok 2013 není k dispozici a úpadek byl zjištěn 26. 6. 2014. Znalec konstatuje, že od roku 2010 došlo k výraznému poklesu realizovaných tržeb v oblasti výkonů, od roku 2011 se obžalovaný jako podnikající fyzická osoba dostává při jeho podnikání do záporného hospodářského výsledku, dochází k výraznému nárůstu krátkodobých závazků (až na 35,4 mil. Kč v roce 2012), zejména v oblasti krátkodobých bankovních úvěrů. Ani v jednom roce se však nedostává ukazatel vlastního kapitálu do záporných hodnot, ale naopak vlastní kapitál i přes dosahované účetní ztráty výrazně roste, což svědčí o tom, že obžalovaný R.Č. do svého podnikání investuje ze zdrojů mimo podnikání, tedy své soukromé prostředky. Znalec se ztotožnil se znalcem Ing. Janem Pařízkem, že v případě, kdyby obžalovaný zpeněžil veškerá svá aktiva (jejich hodnota je od 39,3 do 94,7 milionů Kč), případně jen dlouhodobý hmotný majetek (jeho hodnota je od 32,9 do 85,5 milionů Kč), uhradil by veškeré své vykázané závazky (cizí zdroje). Znalec konstatuje, že české účetnictví účtuje v historických cenách a neprovádí přecenění na reálnou tržní hodnotu, proto může být hodnota majetku částečně zkreslená. Převís majetku nad závazky - cizími zdroji je však v tomto případě tak výrazný, že i v případě, že by se majetek prodal za ceny významně nižší, než jsou ceny účetní, byly by s největší pravděpodobností uspokojeny všechny zaúčtované závazky. Pokud se týká roku 2012, znalec konstatuje aktiva ve výši 94 693 000 Kč s dlouhodobým hmotným majetkem 85 183 000 Kč; cizí zdroje pak ve výši 35 409 000 Kč a krátkodobé závazky 4 281 000 Kč. Znalec se rovněž zabýval obžalovaným Č. jakožto fyzickou osobou – nepodnikatelem. Konstatuje, že tímto majetkem se nikdo zatím dopodrobna významněji nezabýval, při jeho zachycení není k dispozici žádná evidence, protože fyzické osoby nevedou domácí účetnictví a znalec čerpal jen ze spisu a veřejně dostupných informací. Znalec zde poukazuje na podíl obžalovaného ve společnosti XXXXX, XXXXX, XXXXX, ID: XXXXX, jedná se o investici na ostrově Brač, která je odhadována na 5 000 000 Kč, jak plyne ze zprávy předběžného insolvenčního správce ze dne 23. 6. 2014. Směnky a smlouvy o půjčce, kdy obžalovaný půjčoval M.H. různé částky z různých zdrojů a celkem byly znalci předloženy doklady na půjčky v celkové výši 25 110 000 Kč. Znalec rovněž identifikoval nemovité věci, a to rodinný dům, včetně pozemku, garáž KÚ ve Zlíně, pozemky v KÚ Topolná, byt Zlín, apartmány v Čeladné,

a znalec při určení jejich ceny vychází ze znaleckých posudků, které byly vyhotoveny pro potřeby insolvenčního řízení a jsou zveřejněny v insolvenčním rejstříku. Celková obvyklá cena činí 12,5 mil. Kč. Celková první cena vyčíslená pro potřeby insolvenčního řízení tak činí 56,1 mil. Kč, a to bez směnek H. ve výši 25,11 mil. Kč a investici v Chorvatsku ve výši 5 mil. Kč. Z hlediska výlučně pořizovacích cen pak byla znalcem zjištěna aktiva ve výši 72,9 mil. Kč, u některých položek se však nepodařilo dohledat pořizovací ceny. Znalec se rovněž zabýval očekávanými příjmy – výnosy z provozu pivovaru. Podrobně rozvedl, z jakých skutečností vycházel a dospěl k závěru o možnosti minimálních příjmů z pivovaru v přibližné výši 2,5 mil. Kč ročně. Znalec konstatuje stav účetnictví obžalovaného jako podnikající fyzické osoby k 31. 12. 2013, kdy hodnota aktiv činí 94 693 000 Kč, z toho hodnota hmotného majetku ve výši 85 471 000 Kč a hodnota závazků 35 409 000 Kč. Hodnota takto v účetnictví vykazovaných aktiv (k 31. 12. 2013) převyšovala hodnotu pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení ve výši 70 299 000 Kč (k datu úpadku 26. 6. 2014) a pohledávek uplatněných nad rámec insolvenčního řízení v řízení trestním ve výši 324 000 Kč, tj. celkem ve výši 70 623 000 Kč. Pokud by tedy bylo možno celý tento majetek proměnit na hotové finanční prostředky, bylo by možno uhradit výše uvedené závazky. Znalec konstatuje, že účetnictví vykazuje nedostatky a jak jím, tak znalcem Ing. Janem Pořízkou, nebylo možno odkontrolovat zůstatky účtů. Pokud se týká veškerého majetku, tak jeho odhadní hodnota činí minimálně 56 102 000 Kč, z toho hodnota investice v Holešově (bytový dům) ve výši 12 000 000 Kč, přičemž ze znaleckého posudku ze dne 22. 4. 2013 znalce Ing. Aleše Janáska byla hodnota dané nemovitosti vyčíslena na 38 000 000 Kč. Pokud by R.Č. nezpeněžil žádný majetek, zprovoznil by pivovar a pokud by z něj dosahoval předpokládaného zisku, potřeboval by k úhradě identifikovaných závazků (bez příslušenství) 28,1 let. Z toho je zřejmé, že by bylo nutno k úhradě všech závazků v rozumné časové době přistoupit ke zpeněžení některého z majetku (dle předpokladu znalce by se v první řadě mělo jednat o byty v Holešově po jejich dokončení). Pokud se týká samotného účetnictví, tak znalec se ztotožňuje s Ing. Janem Pořízkou, který vypracoval znalecký posudek v přípravném řízení, že účetnictví vykazuje podstatné vady, a to jak v části formální (chybějící podpisy, datумы atd.), tak i v části věcné (chybějící prvotní účetní doklady, chybné zaúčtování dokladů, zejména záloh na provedené stavební práce). V důsledku nesprávné doby zaúčtování poskytnutých záloh došlo ke zkreslení stavu aktiv a pasiv, kdy však tyto chyby jsou vzájemně protichůdné a neovlivní ukazatel vlastního kapitálu. Znalec dospívá k závěru, že pokud by dlouhodobý majetek byl přeměněn na pohotové finanční prostředky, byly by všechny cizí zdroje bezezbytku uhrazeny. Převis dlouhodobého majetku je tak výrazný, že i kdyby se ho nepodařilo zpeněžit za účetní cenu, je zde určitý předpoklad, že by k úhradě vykázovaných závazků ve výši 35,4 mil. Kč mohlo dojít. Podle znalce Ing. Jan Pořízka správně uzavírá, že díky údajům obsaženým v účetnictví, nelze hovořit o úpadku ve formě předlužení, neboť hodnota aktiv vykázaných v účetnictví je vyšší, než hodnota cizích zdrojů. Podmínkami úpadku ve formě platební neschopnosti se však nezabývá. V posudku není uvedeno, kolik činí pohledávky po lhůtě splatnosti, není uvedeno, kolik má k dispozici volných, okamžitě likvidních prostředků a kolik mu likvidních prostředků schází. Není uvedeno, jak byla zkoumána podmínka existence závazků po lhůtě splatnosti déle jak 30 dnů, případně déle jak tři měsíce. Ing. Jan Pořízka se nijak nevypořádal s případnou pokračující podnikatelskou činností, ke které se obligatorně přihlíží, v případě úpadku ve formě předlužení. Okamžik úpadku Ing. Jan Pořízka klade do června 2013, přičemž podmínky úpadku tak, jak jsou definovány v zákoně, k tomuto datu zkoumány prokazatelně nebyly. Dále v prvotním posudku absentuje údaj o tom, kdy se R.Č. o stavu, v jakém se nachází, dozvěděl, nebo mohl dozvědět, což je podle znalce podstatný okamžik, se kterým jsou spojeny povinnosti stanovené zejména insolvenčním zákonem, ale i trestněprávními předpisy. V rámci výsledku v hlavním líčení pak znalec nad rámec písemného znaleckého posudku doplnil, že byl prostřednictvím obhájce obžalovaného seznámen se závěry Vrchního soudu v Olomouci, které se týkaly skutečnosti, že část majetku obžalovaného byla zastavena ve prospěch bank. Ze seznamu přihlášených pohledávek, uveřejněného ve veřejné části insolvenčního rejstříku, zjistil, že z celkové hodnoty závazků v přibližné výši 70 milionů Kč je 44 milionů Kč zajištěno zástavními právy,

příčemž při porovnání s hodnotou majetku obžalovaného 82 milionů Kč, zjištěnou pro účely insolvenčního řízení, je dán prostor pro úhradu podstatné části závazků. Znalec dále uvedl, že v jeho znaleckém posudku otázku úpadku obžalovaného sám nehodnotil a dobu úpadku obžalovaného samostatně nezkoumal. Otázkou, zda měl obžalovaný v době vzniku předmětných závazků dostatek finančních prostředků k tomu, aby je ve splatnosti uhradil, se nezabýval, nebylo to ani zadáním znaleckého posudku. Některé závěry znalce Ing. Jana Pořízky shledal nepřezkoumatelnými, neboť mu k tomu chyběly vstupní údaje či podklady, případně Ing. Pořízkou byla v jeho posudku uváděna zjištění, která se vztahovala k jinému trestnímu řízení, k nimž znalec pro účely přezkoumání neměl přístup. Ke schopnosti stanovit, k jakému časovému okamžiku již obžalovaný nebyl schopen dostát svým závazkům, znalec uvedl, že toto je z účetního hlediska možno spolehlivě stanovit k datu účetní závěrky, nicméně osoby, které se účastní chodu podnikání, by to mohly tušit i dříve. Stanovit přehled k jednotlivým měsícům tak, jak to bylo uvedeno v zadání zpracovaného znaleckého posudku, je z pohledu znalce nemožné.

88. Tímto rozsudkem soud ve věci rozhodoval poté, co Vrchní soud v Olomouci nejprve v jeho usnesení ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 To 35/2019-4927 (viz bod 14. odůvodnění usnesení), a posléze opětovně v jeho usnesení ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 To 10/2021-5196 (viz body 10. až 12. odůvodnění usnesení), vyslovil právní názor, že obžalovaný R.Č. minimálně od března 2013 při uzavírání smluv s dodavateli či osobami, které mu poskytovaly půjčky, se dopustil v nepřímém úmyslu trestného činu podvodu, když zamlčel skutečnosti týkající se jeho tíživé finanční situace, která mu nedovolovala dostát přijímaným finančním závazkům v dohodnutých termínech s tím, že rozhodnou pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného je doba uzavírání jednotlivých smluv či doba učinění jednotlivých objednávek. V souvislosti s tím odvolací soud v jeho posledně vydaném rozhodnutí č. j. 1 To 10/2021-5196 (viz bod 12. odůvodnění usnesení) udělil soudu prvního stupně pokyn, aby provedl důkazy v potřebném rozsahu k tomu, aby mohl ve věci řádně rozhodnout s tím, že je nutno se zaměřit nikoliv na dobu uzavírání rámcových smluv, na základě nichž pak byly objednávány a dodávány služby, příp. materiál, ale na data jednotlivých objednávek s přihlédnutím k závěru odvolacího soudu, že rozhodujícím pro počátek páčání trestné činnosti je právě březen 2013. V návaznosti na to pak bylo soudu prvního stupně uloženo, aby se v jednotlivých konkrétních případech, vymezených v podané obžalobě, zabýval tím, zda a kteří z poškozených byli uváděni v omyl a jaká je výše škody, která jim byla způsobena. Takto odvolacím soudem vyslovený právní názor, jakož i jím daný pokyn k doplnění dokazování, jsou pro soud prvního stupně podle § 264 odst. 1 trestního řádu závazné. Skutečnost, že po vydání těchto usnesení odvolacího soudu došlo z jeho nařízení ke změně ve složení senátu soudu prvního stupně, na závaznosti vysloveného právního názoru a daných pokynů ničeho nemění (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 5. 2001, sp. zn. 7 To 66/2000, publikováno pod č. 34/2001 Sb. rozh. tr.). Stejně tak na závaznosti právního názoru vrchního soudu ničeho nezměnilo ani následně v hlavním líčení provedené dokazování, kdy sice bylo v rámci obhajoby obžalovaného poukazováno na skutkové závěry vyplývající z dodatečně provedeného znaleckého posudku Ing. Petra Janíčka, DiS, MBA, LL.M., nicméně ani tento provedený důkaz nepřinesl žádné nové rozhodné skutečnosti, které by byly vrchnímu soudu při vyslovení závazného právního názoru neznámé, respektive které by po skutkové stránce měly relevantní dopad na jeho právní závěry. I s přihlédnutím k uvedenému znaleckému posudku tedy nelze hovořit o tom, že by došlo k takové změně skutkových okolností, pro které by závazný právní názor odvolacího soudu ztratil svůj skutkový základ.
89. Nalézací soud tedy podle pokynů odvolacího soudu v potřebném rozsahu dokazování doplnil výpověďmi svědků K.M., S.H., J.Š., M.Š. a I.K. (vyslechnutými v hlavním líčení konaném dne 23. 3. 2022) a dále listinnými důkazy (č. l. 5245-5261, č. l. 5263-5277) a z těchto důkazů, jakož i z důkazů v hlavním líčení dříve provedených, ve vztahu k jednotlivým skutkům uvedeným v bodě II. obžaloby vyvodil následující skutkové závěry.

90. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **I.K.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a jím předložených listinných důkazů (č. l. 180-184, č. l. 5263-5277) zjistil, že I.K. (podnikající jako fyzická osoba pod obchodním označením XXXXX) uzavřel v dubnu 2012 se společností XXXXX *Smlouvu o dílo*, jejímž předmětem bylo provedení díla (výroba a montáž nábytku do pivovaru Č.) dle *cenové nabídky a písemné specifikace díla ze dne 2. 4. 2012*. Po uzavření smlouvy svědek dne 20. 4. 2012 vystavil obžalovanému R. Č. *zálohovou fakturu č. 2012009* na výrobu nábytku do restaurace XXXXX dle cenové nabídky ze dne 2. 4. 2012 na částku 380 400 Kč. Poté, co byla takto vyúčtovaná záloha obžalovaným uhrazena, svědek započal s výrobou. Přibližně po třech měsících bylo dílo dodáno. Poté byla svědkem k vyúčtování ceny díla podle uzavřené smlouvy o dílo vystavena konečná faktura na částku 268 232 Kč, která však již nebyla obžalovaným uhrazena. Nad rámec původní smlouvy o dílo obžalovaný učinil dne 9. 7. 2013 *objednávky č. 12254, 12255, 12256 a 12257*, k nimž byla dne 12. 7. 2013 svědkem obžalovanému vystavena *zálohová faktura č. 201314* na částku 52 983 Kč. Dle výpovědi svědka I.K. byla cena plnění dodaného dle dodatečných objednávek ze dne 9. 7. 2013 obžalovaným zcela uhrazena s tím, že dluh obžalovanému zůstal pouze ve vztahu k plnění podle původní smlouvy o dílo. O tom, že by byl v tíživé finanční situaci, se mu obžalovaný R.Č. nikdy nezmínil. V souvislosti s úhradou konečné faktury po splatnosti se snažil s obžalovaným dohodnout, ten se mu však pod různými záminkami (odcestování apod.) vyhýbal.
91. Z uvedeného tedy plyne, že k objednavce dodávky (výroby a montáže nábytku do XXXXX), za niž obžalovaný (resp. společnost XXXXX) zůstal poškozenému I.K. dlužen částku 268 232 Kč, došlo při uzavření smlouvy o dílo nejpozději dne 20. 4. 2012 (k uzavření smlouvy došlo nejpozději v den vystavení zálohové faktury na úhradu ceny dohodnutého díla).
92. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti **XXXXX** soud z výpovědi svědka E.S. a předložených listinných důkazů (č. l. 196 - 218) zjistil, že mezi společnostmi XXXXX a společností XXXXX byla dne 9. 3. 2012 uzavřena *Smlouva o díle a kupní smlouva č. 000067*, na jejímž základě se společnost XXXXX zavázala dodat společnosti XXXXX jako objednateli gastronomické vybavení, blíže specifikované v přílohách smlouvy, za celkovou cenu 1 620 000 Kč včetně DPH (1 350 000 Kč bez DPH), která měla být hrazena zálohově. Dne 22. 5. 2013 byl mezi smluvními stranami z důvodu nedostatku finančních prostředků na straně společnosti XXXXX uzavřen *Dodatek č. 1 ke Kupní smlouvě č. 000067*, kterým bylo dohodnuto, že z důvodu nedostatku finančních prostředků nebude součástí dodávky gastronomického vybavení chladicí a mrazicí box oproti snížení kupní ceny o částku 181 500 Kč včetně DPH (tj. 150 000 Kč + 31 500 Kč DPH). Z *předávacího protokolu* plyne, že dne 9. 8. 2013 byla odběratelem převzata kompletní dodávka zařízení a kompletní zakázka byla oběma smluvními stranami prohlášena za dokončenou. Ze *zjišťovacího protokolu ze dne 9. 8. 2013* se podává, že po odečtu části ceny díla 150 000 Kč (bez DPH) dle dodatku ze dne 22. 5. 2013 zůstala ke dni předání díla 9. 8. 2013 neuhrazená částka 250 000 Kč (bez DPH), kdy zbývající část ceny díla 950 000 Kč (bez DPH) byla uhrazena na základě dříve vystavených faktur. V *dopise ze dne 16. 7. 2013*, adresovaného obžalovanému, E.S. jako jednateli společnosti XXXXX uvedl, že k fakturaci plnění ze Smlouvy o dílo a kupní smlouvy č. 000067 ze dne 9. 3. 2012 zbývá částka 250 000 Kč. V souvislosti s tím shrnul, že všechno objednané nerezové vybavení měla jejich společnost vyrobeno již v červenci roku 2012, přičemž následně toto měli uskladněno ve vlastních prostorách až do prosince 2012, kdy bylo započato s dodávkou. Z *faktury č. 20120213 ze dne 31. 12. 2012* s datem uskutečnění zdanitelného plnění k témuž dni plyne, že touto fakturou byla vyúčtována část ceny gastronomického vybavení dle smlouvy č. 000067 v částce 950 000 Kč (bez DPH). Tato faktura byla uhrazena. Z *faktury č. 2013065 ze dne 12. 8. 2013* s datem uskutečnění zdanitelného plnění k témuž dni a splatností ke dni 22. 8. 2013 plyne, že touto fakturou byla vyúčtována zbývající část ceny gastronomického vybavení dle smlouvy č. 000067 v částce 250 000 Kč (bez DPH). Tato faktura nebyla uhrazena. V *Dohodě o přistoupení k závazku ze dne 29. 11. 2013* se společností XXXXX jako věřitel, XXXXX jako přístupitel a obžalovaný R.Č. jako dlužník

dohodli, že přístupitel splní věřiteli za dlužníka závazek vzniklý nezaplacením gastronomického vybavení ve výši 250 000 Kč vč. DPH do 28. 2. 2014. Téhož dne byla k zajištění předmětného závazku XXXXX vystavena *směnka vlastní* bez protestu na částku 500 000 Kč, kterou obžalovaný R.Č. jako fyzická osoba avaloval. Ze svědecké výpovědi E.S. se pak podává, že o své ekonomické situaci mu obžalovaný v době uzavření smlouvy ničeho neuvedl, o financích se spolu nebavili, obžalovaný se prezentoval jako úspěšný podnikatel, o finančních problémech obžalovaného se dozvěděl, až když mu sdělil, že nemá peníze na úhradu zálohy ke koupi chladících a mrazících boxů. Obžalovaný byl k úhradě dlužné částky 250 000 Kč ze strany svědka a posléze jeho právního zástupce několikrát (i písemně) urgován, ovšem bezúspěšně.

93. Z uvedeného tedy plyne, že k objednavce dodání zboží (gastronomického vybavení), za něž obžalovaný (resp. společnost XXXXX) zůstal poškozené společnosti XXXXX dlužen částku 250 000 Kč, došlo již při uzavření Smlouvy o dílo a kupní smlouvy č. 000067 dne 9. 3. 2012 (dlužná částka totiž představuje neuhrazený zůstatek původně dohodnuté ceny za kompletně a jednorázově smlouvenou dodávku zboží).
94. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti XXXXX soud z výpovědi svědka M.Š. a předložených listinných důkazů (č. l. 275-399) zjistil, že mezi společnostmi XXXXX a obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou byly na základě předchozích cenových nabídek uzavřeny *Smlouva o dílo č. 010/2012 ze dne 1. 10. 2012*, jejímž předmětem bylo provedení díla (elektromontážní práce včetně dodávky materiálu) na stavbě XXXXX ve Zlíně, *Smlouva o dílo č. 009/2012 BDV Holešov objekt A ze dne 10. 12. 2012*, jejímž předmětem bylo provedení díla (elektromontážní práce včetně dodávky materiálu) na stavbě Bytového domu Holešov – objekt A na adrese Holešov, nám. dr. E. Beneše 24 a *Smlouva o dílo č. 009/2012 BDV Holešov objekt B, C ze dne 10. 12. 2012*, jejímž předmětem bylo provedení díla (elektromontážní práce včetně dodávky materiálu) na stavbě Bytového domu Holešov – objekt B, C na adrese Holešov, nám. dr. E. Beneše 24. Nad rámec takto uzavřených smluv byly na základě dodatečných objednávek obžalovaného dále prováděny vícepráce. Ze *soupisu vystavených faktur, z jednotlivých vystavených faktur* a k nim se vztahujících *zápisů o odevzdání a převzetí díla* a dále z *výpovědi svědka M.Š.* bylo ve vztahu k fakturám, jež byly vystaveny po 1. 3. 2013, (tedy, u nichž vůbec přicházelo do úvahy, že jimi vyúčtovaná plnění byla obžalovaným objednána od března 2013) a nebyly obžalovaným uhrazeny nebo byly uhrazeny více než po půl roce od doby splatnosti, zjištěno následující. *Fakturou č. 130100015* vystavenou dne 31. 3. 2013 na částku 18 925 Kč s datem splatnosti 15. 4. 2013, *fakturou č. 130100017* vystavenou dne 31. 3. 2013 na částku 815 Kč (po započtení záloh) s datem splatnosti 15. 4. 2013 a *fakturou č. 130100018* vystavenou dne 31. 3. 2013 na částku 19 472 Kč s datem splatnosti 15. 4. 2013, které byly uhrazeny dne 3. 12. 2013, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány v blíže neurčené době po 22. 2. 2013 (tj. po cenové nabídce). *Fakturou č. 130100020* vystavenou dne 8. 4. 2013 na částku 40 651 Kč s datem splatnosti ke dni 22. 4. 2013, která byla uhrazena dne 3. 12. 2013, bylo vyúčtováno plnění (dodávka revizí a projektové dokumentace projektu Dům s pečovatelskou službou Prostějov na základě cenové nabídky ze dne 27. 3. 2013), které bylo obžalovaným objednáno dne 2. 4. 2013. *Fakturou č. 130100023* vystavenou dne 30. 4. 2013 na částku 165 720 Kč s datem splatnosti ke dni 30. 5. 2013, která byla uhrazena dne 3. 12. 2013, bylo vyúčtováno plnění podle Smlouvy o dílo č. 010/2012 ze dne 1. 10. 2012. *Fakturou č. 130100024* vystavenou dne 30. 4. 2013 na částku 40 128 Kč s datem splatnosti ke dni 30. 5. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány blíže nezjištěného dne v období od 15. 1. 2013 (tj. od cenové nabídky) do 31. 3. 2013. *Fakturou č. 130100025* vystavenou dne 30. 4. 2013 na částku 17 694 Kč s datem splatnosti 30. 5. 2013, která byla uhrazena dne 3. 12. 2013, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány blíže nezjištěného dne po 23. 3. 2013 (tj. po cenové nabídce). *Fakturou č. 130100026*

vystavenou dne 30. 4. 2013 na částku 6 616 Kč s datem splatnosti 30. 5. 2013, která byla uhrazena dne 3. 12. 2013, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12225 ze dne 11. 4. 2013. *Fakturou č. 130100027* vystavenou dne 30. 4. 2013 na částku 9 658 Kč s datem splatnosti 30. 5. 2013, která byla uhrazena dne 3. 12. 2013, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12223 ze dne 11. 4. 2013. *Fakturou č. 130100028* vystavenou dne 30. 4. 2013 na částku 8 433 Kč s datem splatnosti 30. 5. 2013, která byla uhrazena dne 3. 12. 2013, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12224 ze dne 11. 4. 2013. *Fakturou č. 130100030* vystavenou dne 30. 4. 2013 na částku 277 Kč (po započtení záloh) s datem splatnosti ke dni 30. 5. 2013, která byla uhrazena dne 3. 12. 2013, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány dne 31. 3. 2013. *Fakturou č. 130100032* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 161 242 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění podle Smlouvy o dílo č. 010/2012 ze dne 1. 10. 2012. *Fakturou č. 130100033* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 4 950 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány v průběhu měsíce dubna 2013. *Fakturou č. 130100034* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 16 225 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány blíže nezjištěného dne v období od 8. 11. 2012 (tj. od cenové nabídky) do 1. 5. 2013 (tj. do provádění díla). *Fakturou č. 130100035* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 2 661 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12224 ze dne 11. 4. 2013. *Fakturou č. 130100036* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 9 454 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12224 ze dne 11. 4. 2013. *Fakturou č. 130100037* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 6 978 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12224 ze dne 11. 4. 2013. *Fakturou č. 130100038* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 4 163 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12224 ze dne 11. 4. 2013. *Fakturou č. 130100039* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 1 856 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12224 ze dne 11. 4. 2013. *Fakturou č. 130100040* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 9 153 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12224 ze dne 11. 4. 2013. *Fakturou č. 130100041* vystavenou dne 31. 5. 2013 na částku 8 254 Kč s datem splatnosti 30. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, bylo vyúčtováno plnění, které představovalo vícepráce (nad rámec původně uzavřených smluv o dílo), které byly obžalovaným objednány na základě objednávky č. 12224 ze dne 11. 4. 2013.

95. Z uvedeného tedy plyne, že obžalovaný nad rámec původních smluv o dílo ze dne 1. 10. 2012 a 10. 12. 2012 u společnosti XXXXX v měsících březnu 2013 a dubnu 2013 dále činil další objednávky dodávek (elektromontážních prací včetně dodávek materiálu), za něž následně buď

vyúčtovanou cenu neuhradil vůbec (v případě faktur č. 130100033, č. 130100035, č. 130100036, č. 130100037, č. 130100038, č. 130100039, č. 130100040 a č. 130100041, jimiž byla vyúčtována celkem částka 47 469 Kč), anebo ji uhradil více než šest měsíců po splatnosti (v případě faktur č. 130100020, č. 130100025, č. 130100026, č. 130100027, č. 130100028 a č. 130100030, jimiž byla vyúčtována celkem částka 83 329 Kč). V případě faktur, u nichž nebylo provedeným dokazováním postaveno najisto, zda jimi vyúčtovaná plnění byla obžalovaným objednána v březnu 2013 a později, soud takové pochybnosti hodnotil ve prospěch obžalovaného, a tedy plnění vyúčtovaná takovými fakturami k vině obžalovanému nepřičítal.

96. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **J.T.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a předložených listinných důkazů (č. l. 464 - 467) zjistil, že J.T. se s obžalovaným R. Č. na počátku roku 2013 ústně dohodli na provedení prací spočívajících v renovaci, úpravě a montáži vstupních vrat do budovy na nám. E. Beneše v Holešově. Tato ústní dohoda byla uzavřena nejpozději dne 28. 2. 2013, kdy byla svědkovi obžalovaným podle *příjmového pokladního dokladu č. 1/13* vyplacena záloha ve výši 10 000 Kč. K předání provedeného díla došlo po ústním odsouhlasení. Celková cena díla ve výši 23 000 Kč (zůstávající po odečtení vyplacené zálohy) byla svědkem vyúčtována *fakturou č. 1/13* ze dne 2. 5. 2013 s datem splatnosti 16. 5. 2013, kterou svědek obžalovanému podle *podacího lístku* odeslal doporučeně dne 3. 5. 2013. Jelikož úhrada vyúčtované dlužné ceny díla nebyla obžalovaným uhrazena v datu splatnosti, byl obžalovaný svědkem J.T. telefonicky upomínán, k čemuž obžalovaný přislíbil úhradu provést, nicméně se tak bezprostředně po tomto přislíbení, ani posléze nestalo, na další výzvy k úhradě pak obžalovaný přestal reagovat a změnil si telefonní číslo. Svědek dále vypověděl, že od počátku jejich obchodního vztahu mu nebylo nic známo o skutečné ekonomické situaci obžalovaného. Obžalovaný sám se o jakýchkoliv finančních problémech nezmiňoval, naopak jej ubezpečoval, že peníze má.
97. Z uvedeného tedy plyne, že k objednavce služby (renovace, úpravy a montáži vstupních vrat), za něž obžalovaný zůstal poškozenému J.T. dlužen částku 23 000 Kč, došlo při uzavření ústní smlouvy o dílo nejpozději dne 28. 2. 2013.
98. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **V.V.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a předložených listinných důkazů (č. l. 479 - 490) zjistil, že V.V. se v roce 2012 s obžalovaným R. Č. telefonicky dohodl na pokračování stavebních prací na stavbě v Holešově, které dříve prováděl pro společnost XXXXX. Dne 10. 11. 2012 byla mezi obžalovaným R. Č. a svědkem V.V. uzavřena písemná *Smlouva o dílo č. 24132012*, kterou se V.V. zavázal pro obžalovaného do 20. 12. 2012 provést dílo spočívající v zateplení stropu nejvyššího podlaží domu č. p. 24 na náměstí Dr. E. Beneše v Holešově za smlouvenou cenu 91 250 Kč (bez DPH). Následně obžalovaný R. Č., zastoupený V.H., učinil další závaznou *objednávku č. 12548 ze dne 18. 3. 2013* na montáž sádrokartonové konstrukce stropů a stěn na stavbě BD Holešov za cenu 23 800 Kč (bez DPH) s termínem dodání do 30. 3. 2013, kdy uvedená cena 23 800 Kč za tyto práce dle objednávky č. 12548 byla V.V. vyúčtována *fakturou č. 23001* ze dne 18. 3. 2013 s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 18. 3. 2013 a datem splatnosti ke dni 31. 3. 2013, dále závaznou *objednávku č. 12549 ze dne 18. 3. 2013* na dodávku materiálu na obklady konstrukce střechy a stropů na stavbě BD Holešov za cenu 4 320 Kč (bez DPH) s termínem dodání do 20. 3. 2013, kdy uvedená cena 4 320 Kč za tyto práce dle objednávky č. 12549 byla V.V. vyúčtována *fakturou č. 23002* ze dne 18. 3. 2013 s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 18. 3. 2013 a datem splatnosti ke dni 31. 3. 2013, a dále závaznou *objednávku č. 12550 ze dne 18. 3. 2013* na malování, pokládku a lepení podlahových lišt a lepení soklu na stavbě BD Holešov za cenu 4 559 Kč (bez DPH) s termínem dodání do 20. 3. 2013, kdy uvedená cena 4 559 Kč za tyto práce dle objednávky č. 12550 byla V.V. vyúčtována *fakturou č. 23003* ze dne 21. 3. 2013 s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 21. 3. 2013 a datem splatnosti ke dni 20. 4. 2013. Ze svědecké výpovědi V.V. se pak podává, že v době objednávek a prováděných prací o nepříznivé ekonomické situaci

obžalovaného ničeho nevěděl, domníval se, že obžalovaný má jako hokejista, který působil v zámoří, na prováděné investiční práce dostatek peněz. Sám obžalovaný mu k tomu, že by byl v takové finanční situaci, pro kterou by nemohl dodržet splatnost faktur, ničeho neuvedl.

99. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám materiálu a prací na objektu BD v Holešově, za něž obžalovaný zůstal poškozenému V.V. dlužen částku 32 679 Kč (23 800 Kč + 4 320 Kč + 4 559 Kč), došlo dne 18. 3. 2013.
100. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti **XXXXXX** (jejím současným právním nástupcem je společnost XXXXXX) soud z výpovědi svědka J.M. a předložených listinných důkazů (č. l. 508 - 528) zjistil, že mezi obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou a společností XXXXXX a.s. (jako právním předchůdcem společnosti XXXXXX) byla uzavřena smlouva na dodání a montáž hliníkových požárních dveří na stavbu polyfunkčního domu č. p. 24 na nám. Dr. Beneše v Holešově (*sdělení společnosti ze dne 3. 10. 2014*), a to na základě *objednávky č. 12509 ze dne 22. 11. 2012* za cenu 180 000 Kč (bez DPH) s termínem dodání do 3. 12. 2012. Cena díla dle objednávky č. 12509 ze dne 22. 11. 2012 byla vyúčtována nejprve *fakturou č. 212526171* ze dne 5. 12. 2012 na částku 140 000 Kč s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 30. 11. 2012 a datem splatnosti ke dni 27. 12. 2012 na základě *soupisu provedených prací* ze dne 30. 11. 2012 a dále *fakturou č. 212526223* ze dne 1. 3. 2013 na částku 40 000 Kč s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 15. 2. 2013 a datem splatnosti ke dni 22. 3. 2013 podle *předávacího protokolu* ze dne 15. 2. 2013. Podle *výpisu z účtu* společnosti byla obžalovaným uhrazena částka 140 000 Kč na první fakturu a posléze částka 22 000 Kč na druhou fakturu. Ze svědecké výpovědi J.M. se pak podává, že na počátku obchodní spolupráce s obžalovaným o nepříznivé ekonomické situaci obžalovaného ničeho nevěděl, obžalovaný k tomu, že by byl v takové finanční situaci, pro kterou by nemohl dodržet splatnost faktur, ničeho neuvedl.
101. Z uvedeného tedy plyne, že k objednavce dodání a montáže hliníkových požárních dveří v objektu polyfunkčního domu v Holešově, za něž obžalovaný zůstal poškozené společnosti XXXXXX a.s. (později XXXXXX) dlužen částku 18 000 Kč, došlo dne 22. 11. 2012.
102. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti **XXXXXX** soud z výpovědi svědka K. Š. a předložených listinných důkazů (č. l. 545 - 568) zjistil, že mezi společností XXXXXX a společností XXXXXX byla dne 23. 7. 2012 uzavřena *smlouva o dílo č. 21/2012* na dodávku a montáž díla specifikovaného v *přílohách smlouvy* na stavbě pivovaru Č. ve Zlíně za cenu 2 046 023 Kč bez DPH. K vyúčtování ceny díla dle této smlouvy byla vystavena *faktura č. 5-2014* ze dne 1. 2. 2014 na částku 217 548 Kč (vyúčtovaná cena díla 1 148 463 Kč - zaplacené zálohy 930 915 Kč) s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 1. 2. 2014 a datem splatnosti ke dni 14. 2. 2014. Mezi obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou a společností XXXXXX byla dále dne 1. 12. 2012 uzavřena *smlouva o dílo č. 25/2012* na dodávku a montáž díla specifikovaného v *přílohách smlouvy* na stavbě č. p. 24 na náměstí Dr. E. Beneše v Holešově za cenu 2 884 035 Kč bez DPH. K vyúčtování ceny díla dle této smlouvy byly dle výpovědi svědka K. Š. vystaveny *faktury č. 11-2013* (na částku 29 900 Kč), *č. 12-2013* (na částku 119 550 Kč), *č. 13-2013* (na částku 189 520 Kč), *č. 14-2013* (na částku 93 360 Kč), *č. 15-2013* (na částku 9 600 Kč), všechny ze dne 1. 2. 2013 s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 1. 2. 2013 a datem splatnosti ke dni 14. 2. 2013., a dále *závěrečná faktura č. 6-2014* ze dne 1. 2. 2014 na částku 1 375 942 Kč (vyúčtovaná cena díla 1 475 942 Kč - zaplacené zálohy 100 000 Kč) s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 1. 2. 2014 a datem splatnosti ke dni 14. 2. 2014.
103. Z uvedeného tedy plyne, že k objednavce stavebních dodávek, za něž měl obžalovaný podle vystavených faktur zůstat poškozené společnosti XXXXXX dlužen, došlo již při uzavření Smluv o dílo č. 21/2012 a č. 25/2012 ve dnech 23. 7. 2012 a 1. 12. 2012.

104. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti **XXXXX** soud z výpovědi svědků I. B. a J.Š. a předložených listinných důkazů (č. l. 578-588) zjistil, že mezi obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou a společností **XXXXX** byla dne 4. 12. 2012 uzavřena rámcová kupní smlouva č. 2012/00034 na dodávky stavebního materiálu, na jejímž základě následně byly uzavírány dílčí kupní smlouvy podle jednotlivých průběžně činěných objednávek, které byly podle *přehledu plateb* samostatně vyúčtovány celkem 24 fakturami vystavenými v období od 30. 11. 2012 do 2. 8. 2013. Z těchto nebyla ve lhůtě splatnosti uhrazena *faktura č. 1323401913* vystavená dne 23. 4. 2013 na částku 52 000 Kč s datem splatnosti ke dni 30. 4. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění 19. 4. 2013, kdy k úhradě vyúčtované kupní ceny uhradil obžalovaný dne 15. 7. 2013 částku 3 533 Kč, dne 20. 8. 2013 částku 5 000 Kč a dne 27. 11. 2013 částku 20 000 Kč, a dále *faktura č. 1323402091* vystavená dne 30. 4. 2013 na částku 818 Kč s datem splatnosti ke dni 7. 5. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění 26. 4. 2013, kdy tato zůstala zcela neuhrazena. Z *výpovědi svědka J.Š.* vyplynulo, že nelze jednoznačně uvést, kdy byly objednávky stavebního materiálu, jehož kupní cena byla těmito neuhrazenými fakturami vyúčtována, učiněny (přitom nelze s jistotou potvrdit či vyvrátit ani to, zda tyto objednávky byly učiněny před březnem 2013 nebo poté).
105. Z uvedeného tedy plyne, že nelze přesně stanovit, kdy byly obžalovaným učiněny objednávky stavebního materiálu, za něž zůstal poškozené společnosti **XXXXX** dlužen částku 24 285 Kč (původně vyúčtovaná cena 52 818 Kč snižena o dodatečné úhrady v celkové výši 28 533 Kč). Přestože bylo i s přihlédnutím k výpovědi svědka J.Š. pravděpodobné, že tyto objednávky byly učiněny v období jdoucím od března 2013 dále, tato skutečnost nebyla prokázána s jistotou, proto soud v pochybnostech vyvodil závěry jdoucí ve prospěch obžalovaného.
106. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti **XXXXX** (jejím současným právním nástupcem je společnost **XXXXX**) soud z výpovědi svědka B.H., sdělení společnosti **XXXXX** a dalších předložených listinných důkazů (č. l. 607 - 637) zjistil, že obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou byla vůči společnosti **XXXXX** na základě *cenové nabídky č. 146/13M ze dne 15. 3. 2013* po následném připomínkování učiněna dne 12. 5. 2013 konečná *objednávka č. 12233* na dodávku zámkové dlažby, která byla podle *výdejek č. 73, 229 a 252* realizována ve dnech 11. 6. 2013, 25. 6. 2013 a 19. 7. 2013. Cena těchto dodávek byla obžalovanému vyúčtována *fakturou č. FA1331010854* vystavenou dne 27. 6. 2013 na částku 132 190 Kč s datem splatnosti 25. 9. 2013 a *fakturou č. FA1331011106* vystavenou dne 22. 7. 2013 na částku 57 961 Kč s datem splatnosti 20. 10. 2013, které zůstaly zcela neuhrazeny. Ze svědecké výpovědi B.H. se pak podává, že o finančních problémech obžalovaného se společnost dozvěděla až poté, co nebyly vystavené faktury uhrazeny ve lhůtě splatnosti, kdy obžalovaný sliboval úhradu faktur do konce roku 2013 z úvěru, který však nakonec nedostal. Obžalovanému byla v rámci vymáhání zaslána *předžalobní upomínka ze dne 26. 11. 2013*, ani na základě té však nebylo ničeho uhrazeno, obžalovaný pouze přísliby oddaloval uhrazení. Na počátku obchodní spolupráce s obžalovaným o nepříznivé ekonomické situaci obžalovaného ničeho nevěděl, obžalovaný k tomu, že by byl v takové finanční situaci, pro kterou by nemohl dodržet splatnost faktur, ničeho nevedl.
107. Z uvedeného tedy plyne, že k objednavce dodávky zámkové dlažby, za niž obžalovaný zůstal společnosti **XXXXX** dlužen částku 190 151 Kč (132 190 Kč + 57 961 Kč), došlo dne 12. 5. 2013.
108. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **P.S.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a předložených listinných důkazů (č. l. 654-707) zjistil, že mezi obžalovaným R. Č. a P.S. jako podnikajícími fyzickými osobami byla na základě *objednávky č. 12203 ze dne 21. 10. 2012* uzavřena písemná *Smlouva o dílo č. 2022013 ze dne 10. 1. 2013*, kterou se P.S. zavázal provést stavební práce na stavbě **XXXXX** za cenu 893 430 Kč (bez DPH) s tím, že stavební práce začaly již od sepsání

písemné objednávky. K vyúčtování ceny dodaných prací podle objednávky ze dne 21. 10. 2012 P.S. vystavil obžalovanému *fakturu č. 2012039* ze dne 30. 10. 2012 na částku 83 671 Kč s datem splatnosti ke dni 13. 11. 2012, která byla uhrazena dne 13. 11. 2012, *fakturu č. 2012050* ze dne 4. 1. 2013 na částku 292 798 Kč s datem splatnosti ke dni 18. 1. 2013, která byla uhrazena dne 14. 1. 2013, *fakturu č. 2013001* ze dne 4. 1. 2013 na částku 142 480 Kč s datem splatnosti ke dni 18. 1. 2013, která byla uhrazena dne 14. 1. 2013, *fakturu č. 2013008* ze dne 24. 4. 2013 na částku 206 286 Kč s datem splatnosti ke dni 7. 5. 2013, na kterou bylo dne 7. 5. 2013 uhrazeno 50 000 Kč, *fakturu č. 2013013* ze dne 22. 5. 2013 na částku 7 234 Kč s datem splatnosti ke dni 6. 6. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, a *fakturu č. 2013017* ze dne 22. 6. 2013 na částku 322 312 Kč s datem splatnosti ke dni 8. 7. 2013, která zůstala zcela neuhrazena (okolnost, že se těmito fakturami vyúčtované ceny vázaly přímo k objednavce ze dne 21. 10. 2012, byla výslovně uvedena na všech těchto fakturách). Obžalovaným byla dále učiněna *objednávka č. 12281* ze dne 25. 9. 2013 na stavební dokončovací práce, cena za něž byla následně vyúčtována obžalovanému *fakturou č. 2013029* ze dne 27. 9. 2013 na částku 27 840 Kč s datem splatnosti ke dni 10. 10. 2013, která zůstala zcela neuhrazena (ačkoliv bylo na objednávce č. 12281 v důsledku zjevné písařské chyby uvedeno datum ve znění „25. 9. 201“, je zcela jednoznačné, že objednávka byla ze dne 25. 9. 2013, a to nejen s ohledem na skutečnost, že se jednalo o vyúčtování ceny dokončovacích prací na stavbě XXXXX, ale zejména pak s ohledem na skutečnost, že toto datum objednávky je uvedeno na samotné faktuře č. 2013029). Ze svědecké výpovědi P.S. se pak podává, že na počátku obchodní spolupráce s obžalovaným o nepříznivé ekonomické situaci obžalovaného ničeho nevěděl, pan H. mu na počátku řekl, že peníze na dostavbu pivovaru jsou, obžalovaný k tomu, že by byl v takové finanční situaci, pro kterou by nemohl dodržet splatnost faktur, ničeho neuvedl, až po splatnosti faktur jej i další dodavatele obžalovaný ujišťoval, že faktury budou uhrazeny třeba i ve splátkách.

109. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám stavebních prací, za něž obžalovaný zůstal poškozenému P.S. dlužen, došlo zčásti dne 21. 10. 2012 (za provedené práce dle této objednávky zůstal obžalovaný dlužen 485 832 Kč) a zčásti dne 25. 9. 2013 (za provedené práce dle této objednávky zůstal obžalovaný dlužen 27 840 Kč).
110. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti XXXXX soud z výpovědi svědka D.P. a předložených listinných důkazů (č. l. 718-741, č. l. 5251-5257) zjistil, že mezi obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou a společností XXXXX byla na základě *cenové nabídky ze dne 7. 1. 2013 a objednávek č. 12214 a č. 12216 ze dne 11. 1. 2013* uzavřena dne 11. 1. 2013 *Smlouva o dílo č. 2012013*, kterou se společnost XXXXX zavázala provést stavební práce (zhotovení betonových podlah) na stavbě XXXXX za cenu 105 800 Kč (bez DPH). K vyúčtování ceny díla provedeného dle objednávek č. 12214 a 12216 (tj. dle Smlouvy o dílo č. 2012013) byla obžalovanému vystavena *faktura č. 13005* ze dne 18. 2. 2013 na částku 106 968 Kč s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 13. 2. 2013, na kterou bylo podle *platebního dokladu* dne 5. 3. 2013 zaplaceno 96 271 Kč. Obžalovaným byla dále učiněna *objednávka č. 12557 ze dne 28. 3. 2013* a *objednávka č. 12563 ze dne 14. 4. 2013* na provedení stavebních prací (zhotovení betonových podlah) v 1. NP bloku B bytového domu Holešov, nám. Dr. E. Beneše 24, kdy tyto stavební práce byly podle *předávacího protokolu a soupisu provedených prací* předány dne 30. 4. 2013. Cena takto provedeného díla byla obžalovanému vyúčtována *fakturou č. 13024* vystavenou dne 3. 5. 2013 na částku 134 011 Kč s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 30. 4. 2013, která zůstala zcela neuhrazena. Obžalovaným byla dále učiněna *objednávka č. 12569 ze dne 30. 4. 2013* na provedení stavebních prací (zhotovení betonových podlah) v 1. NP bloku A bytového domu Holešov, nám. Dr. E. Beneše 24, kdy tyto stavební práce byly podle *předávacího protokolu a soupisu provedených prací* předány dne 30. 4. 2013. Cena takto provedeného díla byla obžalovanému vyúčtována *fakturou č. 13025* vystavenou dne 3. 5. 2013 na částku 3 557 Kč s datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 30. 4. 2013, která zůstala zcela neuhrazena. Obžalovaným byla dále učiněna *objednávka č. 12243 ze dne 13. 5. 2013* na provedení CM měření vlhkosti potěru v místnosti

- č. 104 (restaurace v XXXXX) za smluvně dohodnutou cenu 2 320 Kč. Cena za takto provedené práce byla obžalovanému vyúčtována *fakturou č. 13032* vystavenou dne 17. 5. 2013 na částku 2 320 Kč s datem splatnosti ke dni 31. 5. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 15. 5. 2013, která zůstala zcela neuhrazena. Ze svědecké výpovědi D.P. se pak podává, že na počátku ani v průběhu obchodní spolupráce s obžalovaným o nepříznivé ekonomické situaci obžalovaného ve společnosti nevěděli, ani ji nijak neproověřovali, neboť se v případě obžalovaného jedná o dlouhodobě solventní osobnost. O nepříznivé finanční situaci se dozvěděli až po splatnosti faktur, obžalovaný se mu o ní osobně zmínil bez bližšího zdůvodnění při podpisu *uznání dluhu ze dne 18. 10. 2013*.
111. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám stavebních prací, za něž obžalovaný zůstal poškozenému P.S. dlužen, došlo zčásti dne 11. 1. 2013 (za provedené práce dle objednávky z uvedeného dne zůstal obžalovaný dlužen 10 697 Kč na základě vystavené faktury č. 13005), zčásti ve dnech 28. 3. 2013 a 14. 4. 2013 (za provedené práce dle objednávek z uvedených dnů zůstal obžalovaný dlužen 134 011 Kč na základě vystavené faktury č. 13024), zčásti dne 30. 4. 2013 (za provedené práce dle objednávky z uvedeného dne zůstal obžalovaný dlužen 3 557 Kč na základě vystavené faktury č. 13025) a zčásti dne 13. 5. 2013 (za provedené práce dle této objednávky zůstal obžalovaný dlužen 2 320 Kč na základě vystavené faktury č. 13032).
112. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti **XXXXX** soud z výpovědi svědka M. Š. a předložených listinných důkazů (č. l. 761-801) zjistil, že mezi obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou a společností XXXXX byla na základě *objednávky č. 12525 ze dne 7. 1. 2013* uzavřena dne 10. 1. 2013 *Smlouva o dílo č. 01/2013*, kterou se společnost XXXXX zavázala provést stavební práce na stavbě Holešov. K vyúčtování ceny díla provedeného dle Smlouvy o dílo č. 01/2013 byly obžalovanému vystaveny *zálohová faktura č. 3* ze dne 14. 1. 2013 na částku 85 347 Kč, která byla uhrazena, *zálohová faktura č. 2103002* ze dne 28. 2. 2013 na částku 120 000 Kč, která byla uhrazena, a *konečná faktura č. 20130019* ze dne 15. 3. 2013 na částku 30 452 Kč s datem splatnosti ke dni 29. 3. 2013 (vyúčtována cena díla 235 799 Kč snižená o zaplacené zálohy v celkové výši 205 347 Kč), která zůstala zcela neuhrazena. Mezi obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou a společností XXXXX byla dále dne 12. 6. 2013 uzavřena *Smlouva o dílo č. 05/2012* (správně mělo být zřejmě č. 05/2013), kterou se společnost XXXXX zavázala provést stavební práce na stavbě XXXXX. K vyúčtování ceny díla provedeného dle Smlouvy o dílo č. 05/2013 ze dne 12. 6. 2013 byly obžalovanému vystaveny *faktura č. 20130010* ze dne 19. 8. 2013 na částku 400 335 Kč s datem splatnosti ke dni 2. 9. 2013, která zůstala neuhrazena v částce 226 335 Kč, *faktura č. 20130011* ze dne 19. 8. 2013 na částku 12 615 Kč s datem splatnosti ke dni 2. 9. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, *faktura č. 20130012* ze dne 19. 8. 2013 na částku 15 000 Kč s datem splatnosti ke dni 2. 9. 2013, která zůstala zcela neuhrazena, *faktura č. 20130013* ze dne 22. 8. 2013 na částku 33 000 Kč s datem splatnosti ke dni 29. 8. 2013, která zůstala zcela neuhrazena. Ze svědecké výpovědi M. Š. se pak podává, že informace o finanční situaci obžalovaného mu nebyly známy, zpočátku byla jeho platební morálka dobrá, až při dokončování stavebních prací na pivovaru ve Zlíně vznikly problémy s placením, ale obžalovaný jej ujišťoval, že vše uhradí.
113. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám stavebních prací, za něž obžalovaný zůstal poškozené společnosti XXXXX dlužen, došlo zčásti při uzavření Smlouvy o dílo č. 01/2013 dne 10. 1. 2013 (za provedené práce dle této smlouvy o dílo zůstal obžalovaný dlužen 30 452 Kč na základě vystavené faktury č. 20130019) a zčásti při uzavření Smlouvy o dílo č. 05/2013 dne 12. 6. 2013 (za provedené práce dle této smlouvy o dílo zůstal obžalovaný dlužen celkem 286 950 Kč na základě vystavených faktur č. 20130010, č. 20130011, č. 20130012 a č. 20130013).
114. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti **XXXXX** soud z výpovědi svědka I. Z. a předložených listinných důkazů (č. l. 818-830) zjistil, že společností XXXXX byly pro

obžalovaného R. Č. jako podnikající fyzickou osobu prováděny izolační práce nejprve na stavbě XXXXX, a to na základě objednávky číslo 12212 uskutečněné ke konci roku 2012. K vyúčtování ceny díla provedeného dle této objednávky č. 12212 byla obžalovanému vystavena *faktura č. 120100024* ze dne 13. 12. 2012 na částku 11 286 Kč s datem splatnosti ke dni 27. 12. 2012, která zůstala zcela neuhrazena, a dále *faktura č. 120100033* ze dne 14. 12. 2012 na částku 138 714 Kč s datem splatnosti ke dni 31. 12. 2012, která zůstala neuhrazena v částce 3 714 Kč. Obžalovaným byla dále učiněna *objednávka č. 12215* ze dne 14. 1. 2013 na práce na stavbě XXXXX, jejichž dohodnutá cena byla obžalovanému vyúčtována *fakturoou č. 1301100005* vystavenou dne 21. 2. 2013 na částku 8 025 Kč s datem splatnosti ke dni 7. 3. 2013, která zůstala neuhrazena v částce 803 Kč. Obžalovaným byla dále učiněna *objednávka č. 12558* ze dne 31. 3. 2013 na dodávku a montáž hydroizolace na stavbě bytového domu Holešov – blok C (dle cenové nabídky ze dne 20. 3. 2013). Cena za dodávku dle této objednávky byla obžalovanému vyúčtována *fakturoou č. 130100010* vystavenou dne 8. 4. 2013 na částku 30 000 Kč s datem splatnosti ke dni 22. 4. 2013, která zůstala zcela neuhrazena. Ze svědecké výpovědi I.Z. se pak podává, že informace o finanční situaci obžalovaného mu v průběhu obchodní spolupráce nebyly známy, obžalovaný k tomu sám nic neuváděl, po splatnosti faktur obžalovaný přislíbil dluh uhradit. K tomu, co bylo příčinou neplacení, nic neuváděl.

115. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám stavebních prací, za něž obžalovaný zůstal poškozené společnosti XXXXX dlužen, došlo zčásti nejpozději v prosinci 2012 (v případě dlužných cen vyúčtovaných fakturami č. 120100024 a č. 120100033), zčásti dne 14. 1. 2013 (v případě dlužné ceny vyúčtované fakturoou č. 1301100005) a zčásti dne 31. 3. 2013 (za provedené práce dle této objednávky zůstal obžalovaný dlužen 30 000 Kč na základě vystavené faktury č. 130100010).
116. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti XXXXX soud z výpovědi svědka K.M. a předložených listinných důkazů (č. l. 842-868, č. l. 5260-5261) zjistil, že společností XXXXX byl obžalovanému jako podnikající fyzické osobě na základě jeho jednotlivých objednávek dodáván stavební materiál (materiál na fasádu a betonové podlahy), kdy tyto dodávky byly ve vztahu k obžalovanému v interním systému dodavatele evidovány pod číslem zakázky 2650000566 (zavedeno do systému dne 6. 2. 2013). Jednotlivé objednávky pak byly činěny průběžně podle potřeby odběratele maximálně týden před dodáním (s ohledem na nutnost synchronizace dodávek s možnostmi dopravy a realizační firmy, která s dodávaným materiálem na stavbě dále pracovala) a tyto byly bezprostředně po dodání obžalovanému vyúčtovány. Podle *přehledu faktur* byly obžalovanému vystavovány faktury v období od 7. 2. 2013 do 10. 10. 2013. Obžalovaný neuhradil *fakturu č. 310027296* vystavenou dne 14. 8. 2013 na cenu 256 859 Kč s datem splatnosti ke dni 13. 9. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 14. 8. 2013 k vyúčtování dodaného materiálu podle dodacího listu ze dne 14. 8. 2013, kdy tato faktura zůstala neuhrazena v částce 192 186 Kč (na tuto fakturu bylo dne 29. 11. 2013 uhrazeno 64 673 Kč), dále *fakturu č. 310030007* vystavenou dne 29. 8. 2013 na cenu 13 993 Kč s datem splatnosti ke dni 28. 9. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 29. 8. 2013 k vyúčtování dodaného materiálu podle dodacího listu č. 8078006567 ze dne 29. 8. 2013, kdy tato faktura zůstala neuhrazena v částce 8 980 Kč (na tuto fakturu bylo dne 9. 12. 2013 uhrazeno zápočtem 5 013 Kč), dále *fakturu č. 310035006* vystavenou dne 30. 9. 2013 na cenu 57 441 Kč s datem splatnosti ke dni 30. 10. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 30. 9. 2013 k vyúčtování dodaného materiálu podle dodacího listu č. 8078007873, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, a dále *fakturu č. 310037185* vystavenou dne 10. 10. 2013 na cenu 50 036 Kč s datem splatnosti ke dni 9. 11. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 10. 10. 2013 k vyúčtování dodaného materiálu podle dodacího listu č. 8078008415, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena. Ze svědecké výpovědi K.M. se pak podává, že informace o finanční situaci obžalovaného mu v průběhu obchodní spolupráce nebyly známy, k příčinám pozdějšího neuhrazení faktur mu obžalovaný nic nesdělil.

117. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám dodávek stavebního materiálu, za něž obžalovaný zůstal poškozené společnosti XXXXX dlužen celkem částku 308 643 Kč, došlo v blíže nezjištěných dnech v období od srpna 2013 do října 2013.
118. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **P.M.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a předložených listinných důkazů (č. l. 240-265) zjistil, že P.M. byly pro obžalovaného R. Č. jako podnikající fyzickou osobu na základě *objednávky č. 12545 ze dne 10. 3. 2013* provedeny dne 14. 3. 2013 práce na stavbě bytového domu Holešov, které byly vyúčtovány *fakturou č. 2/2013* vystavenou dne 14. 3. 2013 na částku 32 830 Kč s datem splatnosti ke dni 14. 4. 2013, kdy tato faktura zůstala neuhrazena v částce 3 283 Kč, dále byly na základě *objednávky č. 12561 ze dne 6. 4. 2013* provedeny dne 7. 4. 2013 práce na stavbě bytového domu Holešov, které byly vyúčtovány *fakturou č. 3/2013* vystavenou dne 7. 4. 2013 na částku 98 255 Kč s datem splatnosti ke dni 7. 5. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, dále byly na základě *objednávky č. 12562 ze dne 6. 4. 2013* provedeny dne 7. 4. 2013 práce na stavbě bytového domu Holešov, které byly vyúčtovány *fakturou č. 4/2013* vystavenou dne 7. 4. 2013 na částku 57 084 Kč s datem splatnosti ke dni 7. 5. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, dále byly na základě *objednávky č. 12566 ze dne 14. 4. 2013* provedeny dne 15. 4. 2013 práce na stavbě bytového domu Holešov, které byly vyúčtovány *fakturou č. 6/2013* vystavenou dne 15. 4. 2013 na částku 25 450 Kč s datem splatnosti ke dni 15. 4. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, a dále byly na základě *objednávky č. 12570 ze dne 30. 4. 2013* provedeny dne 26. 5. 2013 práce na stavbě bytového domu Holešov, které byly vyúčtovány *fakturou č. 10/2013* vystavenou dne 17. 12. 2013 na částku 111 186 Kč s datem splatnosti ke dni 17. 3. 2014, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena. Ze svědecké výpovědi P.M., se pak podává, že na počátku obchodní spolupráce s obžalovaným o nepříznivé ekonomické situaci obžalovaného nevěděl, obžalovaný mu při osobním kontaktu na stavbě tvrdil, že má dostatek peněz, a slíboval, že bude vše zapláceno. O dluzích obžalovaného se dozvěděl až později od ostatních stavebníků.
119. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám stavebních prací, za něž obžalovaný zůstal poškozenému P.M. dlužen celkem částku 295 258 Kč, došlo ve dnech 10. 3. 2013, 6. 4. 2013, 14. 4. 2013 a 30. 4. 2013.
120. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti XXXXX soud z výpovědi svědka M.D. a předložených listinných důkazů (č. l. 879-952, č. l. 5245-5249) zjistil, že mezi obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou a společností XXXXX byla na základě objednávky č. 125242 ze dne 19. 12. 2012 uzavřena dne 20. 12. 2012 *Smlouva o dílo č. 24192012*, kterou se společnost XXXXX zavázala provést dílo (provedení podlahové nosné desky AE20 v bloku A + B + C) na stavbě bytového domu v Holešově, kdy cena provedeného díla byla obžalovanému vyúčtována mimo jiné *fakturou č. 1413* ze dne 10. 5. 2013 na částku 7 871 Kč, *fakturou č. 1513* ze dne 10. 5. 2013 na částku 11 263 Kč, *fakturou č. 3813* ze dne 20. 8. 2013 na částku 22 754,36 Kč, *fakturou č. 3913* ze dne 10. 5. 2013 na částku 9 823,44 Kč, *fakturou č. 4413* ze dne 2. 10. 2013 na částku 15 284 Kč a *fakturou č. 4313* ze dne 2. 10. 2013 na částku 7 871 Kč, které zůstaly zcela neuhrazeny. Nad rámec této smlouvy o dílo pak byly obžalovaným objednány u společnosti XXXXX další stavební práce na stavbě bytového domu v Holešově a stavbě XXXXX ve Zlíně, a to *objednávkou č. 12219 ze dne 18. 3. 2013* na práce na stavbě XXXXX, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena *fakturou č. 813* vystavenou dne 18. 3. 2013 na částku 3 000 Kč s datem splatnosti ke dni 1. 4. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 18. 3. 2013, kdy tato faktura zůstala neuhrazena v částce 300 Kč, dále *objednávkou č. 12246 ze dne 22. 5. 2013* na práce na stavbě XXXXX, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena *fakturou č. 3613* vystavenou dne 16. 8. 2013 na částku 9 792 Kč s datem splatnosti ke dni 30. 8. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 16. 8. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, dále *objednávkou č. 12552 ze dne 18. 3. 2013* na práce na stavbě bytového domu Holešov, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena

fakturou č. 613 vystavenou dne 18. 3. 2013 na částku 54 257 Kč s datem splatnosti ke dni 1. 4. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 18. 3. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, dále *objednávkou č. 12553 ze dne 18. 3. 2013* na práce na stavbě bytového domu Holešov, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena *fakturou č. 513* vystavenou dne 18. 3. 2013 na částku 35 480 Kč s datem splatnosti ke dni 1. 4. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 18. 3. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, dále *objednávkou č. 12554 ze dne 18. 3. 2013* na práce na stavbě bytového domu Holešov, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena *fakturou č. 713* vystavenou dne 18. 3. 2013 na částku 18 925 Kč s datem splatnosti ke dni 1. 4. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 18. 3. 2013, kdy tato faktura zůstala neuhrazena v částce 1 893 Kč, dále *objednávkou č. 12567 ze dne 24. 4. 2013* na práce na stavbě bytového domu Holešov, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena *fakturou č. 1113* vystavenou dne 24. 4. 2013 na částku 3 268,80 Kč s datem splatnosti ke dni 24. 5. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 24. 4. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, dále *objednávkou č. 12568 ze dne 24. 4. 2013* na práce na stavbě bytového domu Holešov, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena *fakturou č. 1213* vystavenou dne 24. 4. 2013 na částku 18 117 Kč s datem splatnosti ke dni 24. 5. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 24. 4. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, dále *objednávkou č. 12573 ze dne 9. 5. 2013* na práce na stavbě bytového domu Holešov, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena *fakturou č. 1613* vystavenou dne 10. 5. 2013 na částku 132 777 Kč s datem splatnosti ke dni 9. 6. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 10. 5. 2013 a rovněž *fakturou č. 2213* vystavenou dne 30. 5. 2013 na částku 43 157 Kč s datem splatnosti ke dni 29. 6. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 30. 5. 2013, kdy obě tyto faktury zůstaly zcela neuhrazeny, dále *objednávkou č. 12575 ze dne 22. 5. 2013 a rovněž objednávkou č. 12576 ze dne 18. 6. 2013* na práce na stavbě bytového domu Holešov, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena *fakturou č. 2713* vystavenou dne 18. 6. 2013 na částku 28 672 Kč s datem splatnosti ke dni 2. 7. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 18. 6. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena, a dále *objednávkou č. 12579 ze dne 5. 7. 2013* na práce na stavbě bytového domu Holešov, za jejichž provedení byla vyúčtována dohodnutá cena *fakturou č. 3013* vystavenou dne 8. 7. 2013 na částku 48 257,20 Kč s datem splatnosti ke dni 7. 8. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 8. 7. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena. Ze svědecké výpovědi M.D. se pak podává, že na počátku obchodní spolupráce s obžalovaným o nepříznivé ekonomické situaci obžalovaného nevěděl, poté, co nedošlo k uhrazení faktur ve splatnosti, obžalovaný jejich hrazení oddaloval přísliby, kdy se termín slibované úhrady takto několikrát posouval, ale k úhradě nakonec nedošlo.

121. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám stavebních prací, za něž obžalovaný zůstal poškozené společnosti XXXXX dlužen, došlo zčásti dne 19. 12. 2012 (respektive dne 20. 12. 2012, kdy byla na podkladě objednávky uzavřena písemná smlouva o dílo), kdy za provedené práce dle uvedené objednávky (smlouvy o dílo) zůstal obžalovaný dlužen celkem 74 866,80 Kč, a zčásti ve dnech 18. 3. 2013, 24. 4. 2013, 9. 5. 2013, 22. 5. 2013, 18. 6. 2013 a 5. 7. 2013, kdy za provedené práce dle objednávek z uvedených dnů zůstal obžalovaný dlužen celkem 375 971 Kč.
122. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti XXXXX soud z výpovědi svědka J. S. a předložených listinných důkazů (č. l. 1025-1081) zjistil, že mezi obžalovaným R. Č. jako podnikající fyzickou osobou a společností XXXXX byly uzavřeny *Smlouva o dílo č. A62702A ze dne 29. 10. 2012* (na základě *objednávky č. 12208 ze dne 29. 10. 2012*) a dále *Smlouva o dílo č. A72381A ze dne 12. 3. 2013* (na základě *objednávky č. 12547 ze dne 12. 3. 2013*), kdy ceny díla z obou těchto smluv byly obžalovaným zcela uhrazeny. Následně byla mezi obžalovaným a společností XXXXX uzavřena *Smlouva o dílo č. A74844A ze dne 12. 4. 2013*, jejímž předmětem byla dodávka a montáž výplně stavebních otvorů (okna, dveře apod.) na stavbu bytového domu Holešov za cenu 47 597 Kč (bez DPH). Cena provedeného díla byla obžalovanému vyúčtována *fakturou č. 400564413* vystavenou dne 6. 5. 2013 na částku 47 597 Kč s datem splatnosti ke dni 16. 5. 2013 a datem uskutečnění

zdanitelného plnění ke dni 2. 5. 2013, kdy tato faktura zůstala neuhrazena v částce 37 597 Kč (obžalovaný na fakturu uhradil částku 10 000 Kč dne 6. 9. 2013). Dále byla mezi obžalovaným a společností XXXXX uzavřena *Smlouva o dílo č. A75267A ze dne 17. 4. 2013*, jejímž předmětem byla dodávka a montáž výplně stavebních otvorů (okna, dveře apod.) na stavbu v Prostějově za cenu 4 611 Kč (bez DPH). Cena provedeného díla, ve znění později dohodnutých změn, byla obžalovanému vyúčtována *fakturou č. 401740413* vystavenou dne 1. 11. 2013 na částku 3 342 Kč s datem splatnosti ke dni 11. 11. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 31. 10. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena. Ze svědecké výpovědi J.S. se pak podává, že na počátku obchodní spolupráce s obžalovaným o nepříznivé ekonomické situaci obžalovaného nevěděl, poté, co nebyly uhrazeny příslušné faktury, byl obžalovaný ze strany společnosti opakovaně urgován telefonicky i písemnými výzvami, až dne 27. 11. 2013 obžalovaný podepsal *uznání dluhu* v celkové výši 40 939 Kč a zavázal se k jeho splnění v dohodnutých splátkách, které však následně hrazeny nebyly.

123. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám stavebních prací, za něž obžalovaný zůstal poškozené společnosti XXXXX dlužen celkem částku 40 939 Kč (původně 50 939 Kč), došlo při uzavření smluv o dílo ve dnech 12. 4. 2013 a 17. 4. 2013.
124. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **M.O.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a předložených listinných důkazů (č. l. 1096-1103) zjistil, že M.O. byly pro obžalovaného R. Č. jako podnikající fyzickou osobu na základě *objednávky č. 12242 ze dne 12. 5. 2013* provedeny truhlářské práce spočívající ve výrobě a montáži zábradlí a terasy na stavbě XXXXX ve Zlíně, které byly podle *předávacího protokolu* předány dne 12. 7. 2013 a byly vyúčtovány *fakturou č. 201316* vystavenou dne 12. 7. 2013 na částku 127 379 Kč s datem splatnosti ke dni 28. 7. 2013, kdy tato faktura zůstala zcela neuhrazena. Svědek M.O. po splatnosti vystavené faktury upomínal obžalovaného telefonicky nejprve prostřednictvím V. H., která mu sdělila, že R.Č. fakturu zaplatí, až bude chtít, a následně prostřednictvím Z.H., který mu úhradu faktury přislíbil, nicméně k tomu nedošlo. Následně zaslal přímo obžalovanému písemnou *upomínku ze dne 31. 10. 2013*, nicméně ani poté k žádné úhradě nedošlo. Ze svědecké výpovědi M.O. se pak podává, že o důvodech neuhrazení dlužné ceny provedeného díla obžalovaným mu nebylo nic známo, až posléze od jiných osob na stavbě, kterým také nebylo zapláceno, dozvěděl, že se obžalovaný R.Č. dostal do finančních potíží. Od R. Č., ani od V. H. či Z.H., mu k ekonomické situaci obžalovaného a jeho neschopnosti uhradit cenu díla ve lhůtě splatnosti nebylo ničeho sděleno.
125. Z uvedeného tedy plyne, že k objednavce truhlářských prací, za něž obžalovaný zůstal poškozenému M.O. dlužen částku 127 379 Kč, došlo dne 12. 5. 2013.
126. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **V.B.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a předložených listinných důkazů (č. l. 1112-1121) zjistil, že obžalovaný R.Č. si jako podnikající fyzická osoba blíže nezjištěného dne v měsíci květnu 2013 objednal u V.B. opravu osobního motorového vozidla zn. BMW X5, RZ 3Z4 6606. Provedenou opravu V.B. obžalovanému vyúčtoval *fakturou č. 20136252* vystavenou dne 29. 5. 2013 na částku 20 375 Kč s datem splatnosti ke dni 8. 6. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 29. 5. 2013, která zůstala zcela neuhrazena. Po splatnosti faktury V.B. obžalovaného telefonicky urgoval, k čemuž mu obžalovaný sdělil, že o dluhu ví, fakturu uhradí později, protože se jeho firma položila, a dále mu sdělil, aby se přihlásil do insolvenčního řízení. Vedle toho V.B. zaslal obžalovanému i *písemnou upomínku ze dne 11. 2. 2014*, nicméně ani poté nebylo na dluh ničeho uhrazeno. Ze svědecké výpovědi V.B. se pak podává, že v době objednání opravy mu obžalovaný o finančních problémech ničeho nesdělil, neupozornil jej, že by mohl být problém s úhradou faktury.

127. Z uvedeného tedy plyne, že k objednavce autoopravárenských prací, za něž obžalovaný zůstal poškozenému V.B. dlužen částku 20 375 Kč, došlo v měsíci květnu 2013 (nejpozději dne 29. 5. 2013).
128. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti **XXXXX** soud z výpovědi svědka O.K. a předložených listinných důkazů (č. l. 1131-1144) zjistil, že obžalovaný R.Č. jako podnikající fyzická osoba na základě písemné *objednávky č. 12248 ze dne 16. 6. 2013* u společnosti **XXXXX** objednal dodávku a montáž chladicí techniky na stavbu **XXXXX** ve Zlíně. Před započítím díla byla obžalovaným uhrazena záloha na cenu díla ve výši 100 000 Kč. Po provedení prací, jejichž převzetí bylo potvrzeno v sedmi *montážních listech*, společnost **XXXXX** vystavila dne 3. 12. 2013 obžalovanému fakturu č. 13111109 na částku 207 473 Kč (cena díla 307 473 Kč snižená o uhrazenou zálohu 100 000 Kč) s datem splatnosti ke dni 17. 12. 2013, která zůstala zcela neuhrazena. Svědek O.K. upomínal obžalovaného k úhradě splatné ceny díla jak při osobních schůzkách na stavbě pivovaru, tak i telefonicky, k čemuž mu obžalovaný vždy sdělil, že vystavenou fakturu uhradí později, neboť momentálně nemá peníze. Ze svědecké výpovědi O.K. se pak podává, že na počátku obchodní spolupráce s obžalovaným se domníval, že obžalovaný je ve výborné ekonomické situaci, tehdy netušil, že by obžalovaný mohl mít nesplacené závazky, nebo že by si půjčoval vysoké finanční částky. O tom, že R.Č. není solventní, se dozvěděl až poté, co jím nebyla vystavená faktura ve lhůtě splatnosti uhrazena.
129. Z uvedeného tedy plyne, že k objednavce dodávky a montáže chladicí techniky, za něž obžalovaný zůstal poškozené společnosti **XXXXX** dlužen částku 207 473 Kč, došlo dne 16. 6. 2013.
130. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **S.H.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a předložených listinných důkazů (č. l. 1175-1179) zjistil, že S.H. byly pro obžalovaného R. Č. jako podnikající fyzickou osobu na základě ústní objednávky ze dne 10. 3. 2013 prováděny malířské a natěračské práce na stavbě bytového domu v Holešově, kdy k vyúčtování ceny za tyto malířské práce S.H. vystavil obžalovanému *fakturu č. 01/2013* na částku 9 460 Kč ze dne 2. 5. 2013 a rovněž *fakturu č. 02/2013* na částku 13 800 Kč, obojí s datem splatnosti 23. 5. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 2. 5. 2013. Tyto faktury byly obžalovaným S.H. zcela uhrazeny. Po dokončení prací v Holešově (tj. nejdříve v květnu 2013) obžalovaný objednal u S.H. malířské a natěračské práce na stavbě **XXXXX** ve Zlíně, přibližně po 14 dnech po objednání byly práce zahájeny. K vyúčtování ceny za malířské a natěračské práce na stavbě **XXXXX** S.H. vystavil obžalovanému *fakturu č. 07/2013* ze dne 22. 7. 2013 na částku 22 680 Kč s datem splatnosti ke dni 22. 8. 2013 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 22. 7. 2013 a posléze fakturu č. 01/2014 ze dne 6. 1. 2014 na částku 31 167 Kč s datem splatnosti ke dni 27. 1. 2014 a datem uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 27. 1. 2014, kdy ani jedna z těchto dvou faktur nebyla uhrazena. Ze svědecké výpovědi S.H. se pak podává, že v době obchodní spolupráce s obžalovaným o nepříznivé ekonomické situaci obžalovaného nevěděl. Jelikož byl obžalovaný aktivním sportovcem, domníval se, že má dost peněz na úhradu provedených prací. Obžalovaný sám mu k jeho finanční situaci nic neuváděl, na možnost, že by mohlo dojít k neuhrazení faktur, jej nijak neupozornil, pouze po splatnosti dlužných faktur mu k dotazům ohledně jejich proplacení uváděl, aby vydržel. Později mu obžalovaný přestal zvedat telefon.
131. Z uvedeného tedy plyne, že k objednávkám stavebních prací, za něž obžalovaný zůstal poškozenému S.H. dlužen celkem částku 53 847 Kč (22 680 Kč + 31 167 Kč), došlo blíže nezjištěného dne v období od května 2013 (od skončení a vyúčtování prací na stavbě bytového domu v Holešově) do července 2013 (do vystavení první faktury za provedené práce na stavbě pivovaru ve Zlíně).

132. Ke skutku vztahujícímu se k poškozené společnosti **XXXXX** soud z výpovědi svědka M.M., sdělení společnosti a dalších předložených listinných důkazů (č. l. 1154-1161) zjistil, že společnost **XXXXX** a obžalovaný R.Č. jako podnikající fyzická osoba v srpnu 2013 uzavřeli ústní smlouvu o dílo, na jejímž základě společnost **XXXXX** pro obžalovaného provedla vodoinstalátorské práce včetně dodávky materiálu spočívající v úpravě rozvodů vody a odpadů včetně dodávky a instalace úpravny vody pro vaření piva na stavbě **XXXXX** ve Zlíně za dohodnutou cenu 245 733 Kč. Tato cena díla, které bylo podle *zápisu o předání a převzetí díla* provedeno dne 21. 8. 2013, byla vyúčtována nejprve *fakturou č. 20130217* vystavenou dne 28. 8. 2013 na částku 222 935 Kč s datem splatnosti ke dni 11. 9. 2013 a následně *fakturou č. 20130252* vystavenou dne 1. 10. 2013 na částku 22 798 Kč s datem splatnosti ke dni 15. 10. 2013, kdy obě tyto faktury zůstaly zcela neuhrazeny. Svědek M.M. po splatnosti faktur ústně i písemně vyzýval obžalovaného R. Č. k úhradě dlužné ceny díla, k čemuž obžalovaný v *uznání dluhu ze dne 16. 10. 2013* přislíbil provést úhradu dlužné ceny 245 733 Kč do 31. 1. 2014, což se však nestalo. Ze svědecké výpovědi M.M. se pak podává, že na počátku obchodního vztahu s obžalovaným mu nebylo k ekonomické situaci obžalovaného nic známo, obžalovaný sám se k tomu nijak nevyjádřil, nevedl nic, co by svědčilo o jeho finančních problémech, pro něž by nebyl schopen cenu díla uhradit.
133. Z uvedeného tedy plyne, že k uzavření smlouvy, na jejímž základě byly provedeny vodoinstalátorské práce včetně dodávky materiálu, za něž obžalovaný zůstal poškozené společnosti **XXXXX** dlužen částku 245 733 Kč, došlo v srpnu 2013.
134. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **P.Š.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a předložených listinných důkazů (č. l. 1191-1192) zjistil, že v průběhu měsíce května 2013 byl P.Š. obžalovaným požádán o peněžní půjčku ve výši 2 500 000 Kč, pravděpodobně na podnikatelské aktivity. Na základě ústní dohody pak obžalovanému peněžní prostředky v celkové výši 2 500 000 Kč poskytl v hotovosti postupně během přibližně jednoho týdne, nejpozději však 5. 6. 2013, kdy mu obžalovaný k zajištění této půjčky vystavil *směnku*. Splatnost půjčky byla dohodnuta a na směnce vyznačena ke dni 31. 3. 2014. Po poskytnutí této půjčky obžalovaný R.Č. P.Š. požádal ještě o další půjčku. Na základě jejich ústní dohody mu pak P.Š. poskytl v hotovosti půjčku ve výši 200 000 Kč, a to nejpozději dne 5. 7. 2013, kdy mu obžalovaný k zajištění této půjčky vystavil další *směnku*. Splatnost této další půjčky byla dohodnuta a na směnce vyznačena ke dni 5. 9. 2013. Obě půjčky obžalovaný ve lhůtě splatnosti ani později nevrátil. Ze svědecké výpovědi P.Š. se pak podává, že před poskytnutím obou půjček mu nebylo známo, že by měl obžalovaný R.Č. nějaké finanční problémy, obžalovaný sám se k tomu nijak nevyjadřoval. Až poté, co nedošlo k úhradě půjček v termínu splatnosti, se spolu bavili o možnostech budoucí úhrady půjček z provozu pivovaru nebo prodeje nemovitostí.
135. Z uvedeného tedy plyne, že k uzavření smluv o půjčce, z nichž obžalovanému vůči poškozenému P.Š. zůstal dluh v celkové výši 2 700 000 Kč, došlo nejdříve v květnu 2013 a nejpozději ve dnech 5. 6. 2013 a 5. 7. 2013.
136. Ke skutku vztahujícímu se k poškozenému **M. B.** soud z výpovědi jmenovaného svědka a předložených listinných důkazů (č. l. 1200-1202) zjistil, že někdy v polovině roku 2013 byl M. B. obžalovaným požádán o peněžní půjčku ve výši 2 000 000 Kč s tím, že potřebuje peníze na dostavbu pivovaru ve Zlíně. Na základě této žádosti byla mezi obžalovaným a M. B. dne 29. 6. 2013 uzavřena písemná *smlouva o půjčce*, na jejímž základě M. B. dvěma bezhotovostními platbami připsanými na účet obžalovaného dne 8. 7. 2013 převedl peněžní prostředky v celkové výši 2 000 000 Kč, kdy takto půjčená částka včetně sjednaného úroku ve výši 10 % ročně byla podle smlouvy splatná dne 30. 6. 2015. Obžalovaný poskytnutou půjčku ve lhůtě splatnosti ani později nevrátil. Ze svědecké výpovědi M.B. se pak podává, že v době poskytnutí půjčky mu k ekonomické situaci obžalovaného a jeho podnikatelské činnosti nebylo nic bližšího známo. Nevěděl o tom, že

by byl obžalovaný v tíživé finanční situaci nebo že by měl nějaké nesplacené dřívější závazky. Obžalovaný sám mu k tomu nic neuváděl. S poskytnutím půjčky obžalovanému souhlasil z důvodu jejich dlouhodobé známosti.

137. Z uvedeného tedy plyne, že k uzavření smlouvy o půjčce, z níž obžalovanému vůči poškozenému M. B. zůstal dluh v celkové výši 2 000 000 Kč, došlo dne 29. 6. 2013.
138. Na podkladě závazného právního názoru odvolacího soudu (viz bod 88. tohoto odůvodnění) a výše uvedených skutkových závěrů soud vyvodil trestní odpovědnost obžalovaného R. Č. ve vztahu k těm případům, kdy k uzavření smlouvy, respektive učinění objednávky, jež byla druhou smluvní stranou akceptována, došlo od března 2013 dále. Naopak u těch případů, ve vztahu k nimž bylo zjištěno, že k uzavření smlouvy, respektive učinění objednávky, došlo před tímto rozhodným obdobím (tj. před březnem 2013), byl obžalovaný obžaloby zproštěn, potažmo tyto jednotlivé případy nebyly zahrnuty do výroku o vině v jeho odsuzující části. Tam, kde panovaly jakékoliv důvodné pochybnosti ohledně toho, kdy byla příslušná smlouva uzavřena, respektive objednávka učiněna, soud důsledně ctil zásadu *in dubio pro reo* a v případě takových pochybností vyvodil skutkové závěry jdoucí ve prospěch obžalovaného.
139. Jednotlivými skutky, ve vztahu k nimž byla vyslovena vina obžalovaného, byla způsobena škoda v celkové výši 7 223 924 Kč, z toho způsobená škoda ve výši 2 523 924 Kč se týká poškozených stavebních či jiných dodavatelů prací a materiálu a způsobená škoda ve výši 4 700 000 Kč se týká poškozených P.Š. a M.B. jako věřitelů ze smluv o půjčce.
140. Jednáním popsaným v odsuzující části výroku tohoto rozsudku obžalovaný R.Č. naplnil všechny zákonné znaky zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, neboť sebe obohatil tím, že zamlčel podstatné skutečnosti, a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu, když vstupoval do smluvních závazkových vztahů, na jejichž základě mu byla poskytována majetková plnění, ačkoliv se pro nedostatek finančních prostředků a množství dalších finančních závazků nacházel v tíživé finanční (hospodářské) situaci, jež mu nedovolovala uhradit cenu takto objednaných plnění v dohodnutých lhůtách, a okolnosti vztahující se k této jeho finanční (hospodářské) situaci v jednotlivých případech před druhou smluvní stranou zamlčel, přestože se jednalo o skutečnosti pro vstup do takových smluvních závazkových vztahů podstatné (tj. skutečnosti, které by v případě jejich známosti u druhé smluvní strany vedly k tomu, že tato by do smluvního závazkového vztahu s obžalovaným nevstoupila buď vůbec, anebo by do něj vstoupila za podstatně méně výhodných podmínek). Nelze v této souvislosti přehlížet, že všichni poškození (vyjma Z.H.) shodně vypověděli, že o neutěšené ekonomické situaci obžalovaného nevěděli a předpokládali, že svým závazkům vůči nim dostojí. Skutky popsané v odsuzující části výroku tohoto rozsudku pak mají povahu jednoho pokračujícího trestného činu ve smyslu § 116 trestního zákoníku, neboť tyto jednotlivé dílčí útoky naplňují skutkovou podstatu téhož trestného činu, byly vedeny jednotným záměrem, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Při součtu následků předmětných dílčích útoků obžalovaný na cizím majetku (tedy na majetku jednotlivých poškozených) způsobil škodu v celkové výši 7 223 924 Kč, která představuje značnou škodu ve smyslu ustanovení § 138 trestního zákoníku, ve znění účinném od 1. 10. 2020 (tj. ve znění zákona, jež je z hlediska posuzování trestnosti činu pro pachatele příznivější).
141. Obžalovaný se předmětného jednání dopustil v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť věděl, že svým jednáním může způsobit porušení trestním zákoníkem chráněného zájmu na ochraně majetku cizích osob, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Srozumění obžalovaného s možným způsobením tohoto škodlivého následku je patrné ze všech okolností případu, kdy obžalovaný i přes jeho tíživou finanční situaci ve snaze dosáhnout realizace jeho podnikatelských záměrů, jež byly podmíněny dostavbou nemovitostí (zejména ve Zlíně a

Holešově), vstupoval opakovaně do závazkových vztahů, v rámci nichž se zavazoval k dalším peněžním úhradám. V souvislosti s námitkami opakovaně uplatňovanými obžalovaným v rámci jeho obhajoby je třeba v duchu závazného právního názoru odvolacího soudu znovu připomenout, že pro posouzení subjektivní stránky trestného činu podvodu na straně obžalovaného nebyla rozhodující celková výše jeho majetku v rozhodné době, ale otázka, zda mohl reálně předpokládat, že bude mít dostatek disponibilních finančních prostředků k tomu, aby mohl své smluvně převzaté platební závazky ve sjednaných lhůtách splnit. Jednotliví poškození nepochybně neposkytovali obžalovanému majetková plnění (ať už šlo o dodávky stavebních prací a materiálu, opravárenské práce na vozidle či půjčky peněz) s vědomím, že zaplacení ceny takto poskytnutých plnění, respektive vrácení půjček, bude závislé od toho, zda se obžalovanému v budoucnu podaří zpeněžit jeho nemovitý majetek, který byl navíc mnohdy zatížen zástavním právem zřízeným ve prospěch finančních situací a použití výtěžku z prodeje ve prospěch poškozených by tak bylo záležitostí značně problematickou a nejistou (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. 8 Tdo 396/2020).

142. Obžalovaný byl v době spáchání činu vzhledem ke svému věku a duševnímu stavu plně trestně odpovědný.
143. Obžalovaný byl podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku ohrožen trestem odnětí svobody v trvání dvou let až osmi let.
144. Při stanovení druhu a výměry trestu ukládaného obžalovanému soud přihlédl ke všem okolnostem případu a tyto podle ustanovení § 38, § 39 trestního zákoníku zhodnotil zejména se zřetelem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života, k možnosti jeho nápravy a k jeho chování po činu, jakož i k jeho postoji k trestnému činu projevenému v trestním řízení. Současně soud přihlédl k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k délce trestního řízení, a to při zohlednění složitosti věci, postupu orgánů činných v trestním řízení a významu trestního řízení pro pachatele, jakož i k účinkům a důsledkům, které lze od ukládaného trestu pro budoucí život pachatele očekávat.
145. Při posuzování povahy a závažnosti činu soud na straně jedné přihlédl k přitěžujícím okolnostem, jež jsou dány výší škody, která byla trestným činem obžalovaného způsobena (7 223 924 Kč) [§ 42 písm. k) trestního zákoníku], dobou, po kterou obžalovaný v páchaní činu pokračoval (přibližně sedm měsíců), a počtem osob, na nichž byl trestný čin spáchán (osmnáct) [§ 42 písm. m) trestního zákoníku], na straně druhé však soud v duchu § 39 odst. 2 trestního zákoníku ve prospěch obžalovaného zohlednil další okolnosti, jimiž je povaha a závažnost činu určována, zejména pak okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osobu pachatele a míru jeho zavinění a společně s tím i záměr, který byl předmětným jednáním, ve vztahu k němuž byla vyvozena trestní odpovědnost obžalovaného, sledován. Ze všech okolností případu je totiž zřejmé, že navození škodlivého následku a dosažení vlastního obohacení na úkor poškozených osob nebylo přímým záměrem obžalovaného, nýbrž důsledkem jeho ekonomicky nezodpovědného postupu při realizaci vlastních investičních projektů, kdy obžalovaný, veden snahou dokončit tyto investiční projekty, aby mu do budoucna přinášely zisk, na úkor majetkových zájmů poškozených osob přijímal neadekvátní hospodářská rizika. S tím souvisí také skutečnost, že v případě obžalovaného byl přijat závěr o jeho zavinění ve formě úmyslu nepřímého, který je za jinak stejných okolností méně závažný, a tedy i méně společensky škodlivý, než úmysl přímý, jež by naopak svědčil o ziskuchtivém motivu činu a cílené snaze způsobit dotčeným osobám škodu k dosažení vlastního neoprávněného majetkového prospěchu.

146. Při rozhodování o trestu vzal soud do úvahy rovněž osobní, rodinné a majetkové poměry obžalovaného. Obžalovaný R.Č. je rozvedený, má tři děti (narozené v letech 1992, 1998 a 2004). V roce 2014 byl na majetek obžalovaného prohlášen konkurs, který doposud nebyl skončen.
147. Soud dále při ukládání trestu přihlédl k okolnostem týkajícím se osoby pachatele, jeho dosavadního způsobu života a možností jeho nápravy. Obžalovaný R.Č. nemá v opisu z evidence rejstříku trestů, ani v opisu z evidence přestupků žádný záznam, a s přihlédnutím ke všem poznatkům, jež v průběhu hlavního líčení vyšly najevo, lze uzavřít, že obžalovaný vedl řádný život jak v době před spácháním předmětného trestného činu [§ 41 písm. p) trestního zákoníku], tak i v době po spáchání předmětného trestného činu, v souvislosti s čímž je namísto zdůraznit, že od spáchání činu uplynula již doba téměř devíti let. Vedle doby, která uplynula od spáchání trestného činu, soud dále přihlédl k délce samotného trestního řízení (trestní stíhání obžalovaného je vedeno již od roku 2016), kdy toto bylo v průběhu řízení před soudem zatíženo průtahy způsobenými nerespektováním závazného právního názoru odvolacího soudu (srov. bod 13. odůvodnění usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 To 10/2021-5196).
148. V kontextu všech shora uvedených poznatků soud za posuzovanou trestnou činnost uložil obžalovanému R. Č. podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání tří let, tedy ještě při spodní hranici sazby trestu odnětí svobody, kterou byl obžalovaný ohrožen.
149. Výkon takto uloženého trestu soud podmíněně odložil, neboť dospěl k závěru, že v případě obžalovaného R. Č. k naplnění účelu trestu stále postačuje uložení trestu výchovného, když i přes rozsah trestné činnosti lze vzhledem k jeho osobě, dosavadnímu jinak řádnému způsobu života a dalším výše popsáním okolnostem případu (zejména pak k době, jež uplynula od spáchání trestného činu, a k tomu, že obohacení na úkor poškozených nebylo přímým záměrem obžalovaného) předpokládat, že pouhá pohružka výkonem trestu při stanovení nejvýše zákonem připuštěné zkušební doby v trvání pěti let je způsobilá na něj působit tak, aby v budoucnu vedl řádný život.
150. Soud pak i přes návrh státního zástupce neuložil obžalovanému trest propadnutí náhradní hodnoty ve vztahu k zajištěným věcem, ani jiný trest majetkové povahy, neboť ve věci obžalovaného jako dlužníka je vedeno insolvenční řízení, v rámci něhož byl na majetek obžalovaného již v roce 2014 prohlášen konkurs, kdy uložení trestu postihující majetek obžalovaného by účelu probíhajícího insolvenčního řízení odporovalo.
151. V další části vyhlášeného rozsudku soud obžalovaného R. Č. obžaloby zprostil podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v případě příslušných skutků, vyjmenovaných ve zprošťující části výroku tohoto rozsudku, soud dospěl k závěru, že tyto v obžalobě označené skutky nejsou pro nedostatek úmyslného zavinění trestným činem. Tento závěr soudu dopadá jednak na skutky, ve vztahu k nimž bylo zjištěno, že k uzavření smlouvy, respektive učinění objednávky, na jejichž základě byla obžalovanému poskytnuta plnění, za něž obžalovaný zůstal dlužen dohodnutou cenu, došlo před březnem 2013 (tj. na skutky vztahující se k poškozeným I.K., společností XXXXX, J.T., společností XXXXX, XXXXX a XXXXX), jednak na skutek, který se týkal poškozeného Z.H., ve vztahu k němuž lze na podkladě provedení dokazování uzavřít, že tento nemohl být obžalovaným podveden, jelikož byl s majetkovou situací obžalovaného dostatečně seznámen (viz bod 6. odůvodnění usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 To 45/2018-4813), a jednak na skutek, který se týkal poškozeného Z. G., kdy v případě tohoto skutku nebylo provedeným dokazováním zjištěno, že by obžalovaný v době uzavření smlouvy o nájmu nebytových prostor vůbec měl vědomost o vydaném zákazu užívání předmětné stavby.

152. V trestním řízení se s nárokem na náhradu škody připojili poškození, ve vztahu k nimž bylo již před vyhlášením tohoto rozsudku (usnesením Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 8. 4. 2019, č. j. 61 T 7/2017-4851, a dále usnesením téhož soudu ze dne 19. 4. 2022, č. j. 61 T 7/2017-5300) rozhodnuto podle § 206 odst. 3 trestního řádu tak, že se jako poškození k hlavnímu líčení nepřipouští z důvodu, že jejich pohledávky za obžalovaným postoupili jiným osobám. Soud tedy ve vztahu k těmto poškozeným o jimi uplatněných nárocích na náhradu škody tímto rozsudkem vůbec nerozhodoval.
153. Jediným poškozeným, který v trestním řízení uplatnil nárok na náhradu škody a zároveň u něj nebyl zjištěn důvod pro vydání rozhodnutí podle § 206 odst. 3 trestního řádu, byl I.K.. Jelikož však byl obžalovaný ve vztahu ke skutku, jenž se týká tohoto poškozeného, obžaloby zproštěn, soud podle § 229 odst. 3 trestního řádu poškozeného I.K. s jeho nárokem na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Odvoláním může rozsudek napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Zlín 19. dubna 2022

Mgr. Pavel Dvorský v. r.
předseda senátu